

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Η'.—Τεύχος 90
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1915

ΕΤΟΣ 33ον
ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΥΚΟΠΟΙΕΙΟΥ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1914

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ		ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ	
'Αξία έργουστ. Πυριτιδοποιείου Δρ. 3,589,872.80		Μετοχικόν Κεφάλαιον	Δρ. 8,000,000.—
'Εγκαταστάσεις νέων κτιρίων και μηχανημάτων άκάλνου κλπ. κατὰ τὸ 1914	> 451,553.79 Δρ. 4,041,426.59	Αἱ μήκω ἐκδοθεῖσα 15,000 μετοχαί	> 1,500,000.— 6500000.—
'Αξία έργουστ. Καλυκοποιείου	> 2,165,532.86	'Αποθεματικόν Κεφάλαιον τακτικόν Κράτησις κατὰ τὸ 1914	> 492,466.25 > 67,432.— 559898.25
'Εγκαταστάσεις νέων κτιρίων και μηχανημάτων κατὰ τὸ 1914	> 773,314.96 > 2,938,847.82	'Αποθεματικόν Κεφάλαιον ἑκτακτον Κρατήσεις δι' ἀνανέωσιν μηχανῶν και ἀπρόσπτους ζημίας	435434.40 200302.65
Πυριτιδοποιεῖον ἐν Σύρῳ	> 96,097.30	'Ενυπόθηκον 'Ομολογιούχον Δάνειον	2000000.—
Πυριτιδοποιεῖον ἐν Πειραιεὶ	> 80,403.50	Γραμμάτια πληρωτέα	171880.—
	7156775.21	Προμηθευταί	549204.33
Ταμείον και Τράπεζαι	> 129,592.95	Πιστωταί	17943.40
Γραμμάτια εισπρακτέα	> 60,885.70	Μερίσματα παρελθουσῶν χρήσεων	> 448.—
Χρεώγραφα 'Ελλ. Κυβερνήσ. (καταθέσεις ἐγγυοδοσιῶν)	128489.90	Μέρισμα α' ἑξαμηνιας 1914 ὑπόλοιπον	> 4,816.—
Συμμετοχή μας εἰς 'Εταιρ. Χημ. Προϊόντ. διὰ 1000 μετοχῶν	> 100,000.—	> β' > >	> 260,000.— 265264.—
Συμμετοχή μας εἰς 'Εμπορ. και Βιομ. 'Ετ. 'Απόλλων» διὰ 250 μετ.	> 25,050.— 125050.—	Φόρος Δημοσίου και τέλος χαρτοσήμου	43778.35
Κυβερνητ. ἐργασίαι ὑπὸ ἐκτέλεσιν Δημοσίων	> 469,057.90	Τόκοι ἐνυποθήκτου 'Ομολογιούχου Δανείου (ἀπὸ 15 Αὐγ.—31 Δεκεμβρ. ἑ. ἔ.)	52500.—
Χρεώσται	> 302,082.20	Κέρδη και ζημιαί: 'Υπόλοιπον εἰς νέον.	15781.53
'Οπλοπωλεῖον (ὁδὸς 'Ερμού) ἐμπορεύματα	> 131,612.48		
'Οπλοπωλεῖον ἐμπορ. παραληπτέα	> 93,060.40		
'Αποθ. Α' 'Υλῶν Πυριτιδοποιείου (α)	> 219,097.70		
> > > Καλυκοποιείου	> 430,868.80		
> > > Πυριτιδοπ. Σύρου	> 5,842.10		
	655808.10		
Προϊόντα ἐν ἀποθήκ. 'Εργουστ.	471229.90		
'Υλικά ἐν κατεργασίᾳ	100760.62		
'Υλικά καθ' ὁδόν	113226.—		
'Εγκαταστάσεις γραφείων κλπ.	> 21,735.35		
'Απόσβεσις λήξαντος ἔτους	> 4,000.— 17735.35		
Λογαριασμοὶ διάφοροι	298337.30		
	Δρ. 10811986.91		
α) Τὰ ὑλικά και ἐμπορεύματα ἐξετιμήθησαν εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν ἀξίαν. τὰ δὲ προϊόντα εἰς τὴν τιμὴν τῆς κατασκευῆς των.			Δρ. 10811986.91

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΡΙΔΟΣ ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ

ΧΡΕΩΣΙΣ		ΠΙΣΤΩΣΙΣ	
'Αποσβέσεις ἐπισκευῶν μηχανῶν, μηχανημάτων κλπ.	Δρ. 60887.65	'Απὸ ὑπόλοιπον παρελθόντος ἔτους	Δρ. 9953.21
> λογαριασμοῦ ἀσφαλιστρῶν	> 3000.—	> κέρδη ἐκ πωλήσεων προϊόντων ἐργουστ. αἰώνων και ὁπλοπωλεῖα	> 1033069.38
> ἐπισφαλῶν ἀπαιτήσεων	> 7528.50	> ἐνοίκια	> 4465.60
'Απόσβεσις ἀναλογίας χαρτοσήμου συμβάσεων	> 18177.75		
Μισθοὶ προσωπικοῦ γραφείων	> 36655.—		
> > ἐργουστ. αἰώνων	> 58787.35		
Γενικά ἔξοδα	> 42508.07		
Καύσμος ὕλη	> 28527.60		
Τόκοι	> 50,890.14		
> 'Ενυποθήκτου 'Ομολογ. Δανείου	> 52500.—		
Φόρος τῶν ἐν κυκλοφορίᾳ μετοχῶν μας	> 6272.85		
> ἐπιτηδεύματος, οἰκοδομῶν κλπ.	> 7433.50		
Κέρδη καθαρά διατιθέμενα	> 658538.25		
'Υπόλοιπον κερδῶν διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος	> 15781.53		
	Δρ. 1047488.19		Δρ. 1,047,488.19

Διάρθεσις καθαρῶν κερδῶν ἐκ Δραχμῶν 658,538.25

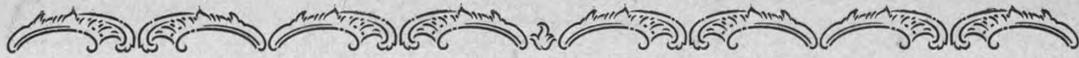
Κράτησις δι' ἀποθεματικόν Κεφάλαιον κατὰ τὸ ἄρθρον 50 τοῦ Καταστατικοῦ	Δρ. 67,432.—		
'Αμοιβὴ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὸ ἄρθρον 50 τοῦ Καταστατικοῦ μείων 5 ο)ο φόρου Δημοσίου	Δρ. 17,351.05 > 867.55		
'Αμοιβὴ διαχειριστοῦ, Διευθυντῶν και ὑπαλλήλων	> 16,488.50	ΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΠΛΗΡΩΘΕΝΤΑ	
Φόρος Δημοσίου 5 ο)ο ἐπὶ διανεμομένων Δρ. 558,538.25	> 10,844.40	'Απὸ ἔτους 1882—1907 Δρ. 236.50	
Τέλος χαρτοσήμου 2 ο)ο ἐπὶ Δρ. 530,612.25	> 27,926.95	> 1908 > 7.—	
Τέλος χαρτοσήμου 2 ο)ο ἐπὶ Δρ. 530,612.25	> 10,612.25	> 1909 > 8.—	
Φόρος τακτικοῦ 'Αποθεματικοῦ Κεφαλαίου ἐκ Δρ. 67,432.— πρὸς 5 ο)ο	> 3,371.60	> 1910 > 9.—	
> Χρεωλυσίου Δανείου 'Εθνικῆς > > 20,000.— > 5 ο)ο	> 1,000.—	> 1911 > 9.50	
> ἀμοιβῆς Διοικητικοῦ Συμβουλίου > > 17,351.05 > 5 ο)ο	> 867.55	> 1912 > 8.—	
Πληρωθὲν μέρος Α' ἑξαμηνιας 1914 ἐπὶ 65,000.— μετοχῶν > 4 ο)ο	> 260,000.—	> 1913 > 6.50	
'Οφειλόμενον μέρος Β'. > > 65,000.— > > 4 ο)ο	> 260,000.—	> 1914 > 8.—	
	Δρ. 658,538.25		Δρ. 292.50

'Η πληρωμὴ τοῦ ἐκ Δρ. 4 κατὰ μετοχὴν μερίσματος τῆς Β' ἑξαμηνιας 1914, ἀπληλαγμένου φόρου και χαρτοσήμου, ἄρχεται ἀπὸ τῆς 4 Μαΐου ἐν τοῖς φερίοις τῆς 'Εταιρίας (Σταδίου 54) ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 29 μερισματαποδείξεως.

'Εν 'Αθήναις τῇ 22 'Απριλίου 1915.

'Ο Συνεργαζόμενος Σύμβουλος
Κ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

'Ο Διαχειριστής
Δ. ΜΑΛΙΤΣΙΝΙΩΤΗΣ

SALON FEMINA

CONST. DESIPRIS & L. THEODOSSIOU

COIFFEURS DES DAMES

RUE HERMES No 7 — ATHÈNES

Ondulation Marcel: Postiches d'art, Cheveux Garantis, Frisure Naturelle, Manucure.

Secret Oriental: Teinture a Base de Henné, Nuances solides et Naturelles.

EMPLOI FACILE

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ

ΔΙΑΔΟΧΟΣ: Α. Γ. ΠΑΛΛΗΣ

Τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἐν Ἑλλάδι Χαρτοπωλείων
Ἰδρυθὲν τῷ 1870

Μεγάλα ἀποθήκη χαρτου Ἐφημερίδων, συγγραμμάτων, περιοδικῶν καὶ πάσης ποιότητος.

Μεγάλα ἀποθήκη εἰδῶν γραφικῆς ὕλης πάσης προελεύσεως.

Ἀτμοκίνητα Ἐργοστάσια Καταστάτων, Φακέλων καὶ φωτογραφικῶν χαρτονίων.

Μόνοι ἐκδότης ἐν Ἑλλάδι Ἐπιστολικῶν δελετηρίων. Δεκατὶ παραγγεῖλαι ἐκτελούμενα τάχιστα. Ἐξεδόθησαν πλέον τῶν 500 εἰδῶν μέχρι τοῦδε.

Ἀτμοκίνητον Τυπογραφεῖον μὲ 10 πιεστήρια διὰ μικρὰς ἐπιμελημένας ἐργασίας (Travaux de revivification) ὡς καὶ διὰ μεγάλας καλλιτεχνικὰς τοιαύτας.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΗ: Μεγάλη παρακαταθήκη φωτογραφικῶν πλακῶν καὶ χαρτου διαφόρων προελεύσεων. Μόνοι ἀντιπρόσωποι τῶν φωτογραφικῶν πλακῶν Imperial Dry Plate Co Ltd.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΑ

ΚΟΛΩΝΙΑ Κ. ΒΕΛΣΣΑΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 67 — ΑΘΗΝΑΙ — ΑΡ. ΤΗΛ. 416

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΔΙΚΩΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΙΑΣ ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΙΑΣ κλπ.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας
Δηλοῦ ὅτι:

Ὁ διαγωνισμὸς εἰδικῶν ἐπιμελητῶν διὰ τὴν κατάληψιν τριῶν θέσεων ἀμπελοουργίας, δύο δενδροκομίας, μιᾶς μεγάλης καλλιεργείας καὶ μιᾶς ἐλαιοκομίας ἐνεργηθῆσεται τὴν 16ην Μαΐου ἐ. ἔ.

Οἱ ὑποψήφιοι ὑποβάλλουσι πιστοποιητικὰ σπουδῶν καὶ δημοσίας ὑπηρεσίας συμφώνως τῷ σχετικῷ Βασ. Διατάγματι, πιστοποιητικὰ ἰθαγενείας, στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὡς καὶ Εἰσαγγελίων Ἐφετῶν καὶ Πλημμελειοδικῶν πέντε τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τοῦ διαγωνισμοῦ.

(Ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Θὰ μάθετε μόνον όταν πλύνεσθε μὲ «Savon Filoderma» (Σάπουν Φιλόδερμα).

Διὰ τοῦ «Filoderma Savon» κατορθώνετε τὴν ὠραιότητα τοῦ προσώπου, τῶν χειρῶν καὶ τοῦ σώματος.

Συνιστᾶται ἰδιαίτερος παρὰ τῶν κ. κ. ἰατρῶν διὰ τὰ θρόφην, εἶνε ἀγνός, λευκός, ἀρμαματικός.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις χονδρική καὶ λιανικὴ διὰ τὴν παλαιὰν καὶ νέαν Ἑλλάδα. **Μυροπωλεῖον Μπαχρέζ ἐν Ἀθήναις, Σαχίδίου 31.**

Βραβευθεῖσα εἰς ὅλας τὰς μεγάλας ἐκθέσεις διὰ 15 πρώτων βραβείων. Ἡ μόνη ἰατρικὴ κολώνια διὰ μασὰς καὶ λουτρά.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Η΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1915

ΤΕΥΧΟΣ 90

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ

Ἐν Ρωσίᾳ (Ὁδησός) ἡ Δρ. Ἀγγελοῦ Κοκκινάκη, Rue Gretscliesaja No 30. Ἐν Λονδίῳ Δρ. Ὀλγα Παπαδάκη, (61 Heroford, Road Bayswater, W).—Ἐν Μάντσεστερ ὁ κ. Βασίλειος Κωνσταντινίδης.—Ἐν Καϊρ-Ζαγαί τῆς Αἰγύπτου ὁ κ. Παναγιώτης Ἰακωβίδης.—Ἐν Ζαχαρῆ τῆς Αἰγύπτου ὁ κ. Ζήνων Στράτης, πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Συλλόγου.—Ἐν Facou τῆς Αἰγύπτου ὁ κ. Νέαρχος Παπᾶς.—Ἐν Μανσούρα τῆς Αἰγύπτου ὁ κ. Περικλῆς Κωνσταντόπουλος.—Ἐν Simbellawein τῆς Αἰγύπτου ὁ κ. Μιχαὴλ Μπαχρέζ, ἰατρός.—Ἐν Benha τῆς Αἰγύπτου ὁ κ. Κωνσταντῆς.—Ἐν Πόρτ-Σάιτ ἡ Δρ. Ἀγγελοῦ Γεωργιάδου, Διευθύντρια τοῦ Παρθενωγαγείου.—Ἐν Ἀμμοχώστῳ ἡ Δρ. Ἑλένη Χατζηπέτρου, Διευθύντρια τοῦ Παρθενωγαγείου.—Ἐν Λευκωσίᾳ ἡ Δρ. Ἑλένη Χρήστου, Διευθύντρια τοῦ Παρθενωγαγείου.—Ἐν Αἰρνακί ἡ Κα Ἑλένη Πούρτζη.—Ἐν Λεμεσσῶ ὁ κ. Εὐγένιος Ζήνων, Βουλευτὴς-Διακρίτης.—Ἐν Μυτιλήνῃ ὁ κ. Ροδόλφος Γ. Πάλλης.—Ἐν Κερκύρᾳ ἡ Δρ. Ἀγάθη Νικοκάουρα.

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας μετὰ τῶν τέκνων τῆς

ΔΙΑΠΡΕΠΗΣ ΕΛΛΗΝΙΣ ΜΗΤΗΡ ΓΑΛΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΕΛΛΗΝΙΣ ΠΡΟΧΩΡΕΙ

Αρχίζει ή Έλληνίς να γίνεται μοχλός δημιουργικής και πλουτοπαραγωγικής εργασίας. Μέχρι σήμερον ή δράσις της καταφαίνεται εις κλάδους μεγίστης κοινωνικής και εκπολιτιστικής σημασίας και από καιρού εις καιρόν προνομιούχοι Έλληνίδες εξέφευγον του κύκλου τούτου, διά να διαλάμψουν εις στάδια ευρύτερων αγώνων. Κυριοδέστατα ή Έλληνίς επροχώρησεν εις τους καλλιτεχνικούς κλάδους. Έχομεν ζωγράφους διαπρεπείς, έχομεν μουσικούς διακεκριμένους, έχομεν δημοσιογράφους, συγγραφείς, ποιητριάς, δραματογράφους. Έχομεν γλυπτριάς, βιοστιριάς, πιανίστρας, ηθοποιούς, τής φήμης τής Δος Κοτοπούλη και τής Κας Κυβέλης. Έχομεν συνθέτιδας, όπως ή Δις Λαμπίρη και ακόμη δεν εσίγησεν ο θόρυβος, τον οποίον ήγειρε το δραματικόν έργον τής νεορωτάτης Δος Νεγρεπόντη. Βλέπομεν παντού την Έλληνίδα ν' ανιψιώνη μόνη της τον έαυτόν της, να αναδεικνύεται να λαμβάνη θέσιν εις την πρωτοπορείαν. Έχομεν Έλληνίδας που έδρασαν εθνικώς εις την σλαβωμένην Μακεδονίαν, όπως ή κ. Αλγερινού εν σφραγισία με τους σπουδαιότερους πολιτικούς τής νεώτερας Ελλάδος. Έχομεν την ήρωϊκήν κυρίαν Παπαδοπούλου, την οποίαν ή προς το καθήκον άφοσίωσις έφερεν εις το χείλος του τάφου, και εκεί εις την επιθανάτιον κλίνην της δεχθείας, πρώτην αυτήν, από την πρωτοβουλίαν του Βασιλέως μας, τον Αργυρούν Σταυρόν του Σωτήρος. Έχομεν επιστήμονας πρώτης γραμμής. Διαπρεπείς ιατρούς διακρονομένους εις επιστημονικόν κύκλον διεθνούς σημασίας, όπως ή Κά Παναγιωτάτου και ή Κα Μελά, έχομεν διδάκτορας τής Φιλολογίας, έχομεν διδάκτορας των Νοσικών Επιστημών όπως ή Δις Μακροή και των Μαθηματικών όπως ή Δις Ζερόβου. Από την ικανοποιητικήν αυτήν εικόνα την τώσον πρόχειρον μάς έλειπεν ή αντιπρόσωπος μιας επιστήμης θετικής, πρακτικής, πλουτοπαραγωγικής. Μας έλειπεν ή γεωπόνος. Δεν είχομεν να επιδείξομεν επιστήμονα Έλληνίδα, ανήκοσαν εις τας τάξεις τής δημοσίου υπαλληλίας έξω από τον διδασκαλικόν έσμον που και αυτός με τώσον υπατάσσονσιν άποτελεί το προς την κοινωνίαν και την πατρίδα καθήκον του. Άλλά την έλλειψιν αυτήν ήλθε ν' αναπληρώσῃ ή νεορωτάτη Έλληνίς δεσποινίς Νίκα Δενδραμή. Μετά τετραετίς σπουδών εις Ευρώπην έπέστρεψεν εις την πατρίδα της συνοδευομένη από τώ ωραιότερα όνειρα διά κάθε τι που συνδέεται με την πρόοδον του τόπου της. Είνε άξιον πολλής μελέτης πως ή δεσποινίς Δενδραμή έσκέφθη να επιδοθῃ εις επιστημονικάς μελέτας βασίζομένας επί τής πλουτολογίας. Είνε ή πρώτη Έλληνίς, νομίζομεν, που την άπασχολούν αριθμοί, που

είνε μεροδευμένη με υπολογισμούς, που μελετά συνθήκας έμπορικής, που την ενδιαφέρουν αι τιμαί των προϊόντων τής γῆς και δεν την άφίνη άσυγκίνητον ή έμπορική άξια των προϊόντων των ζώων, ή ζωή και ή πρόοδος των δένδρων, ή διάδοσις των άνθών και ή ευθύνη παραγωγή των... αγώνων. Και είνε νεορωτάτη ή πρώτη Έλληνίς γεωπόνος. Από τής ημέρας δε που εισήλθε πανηγυρικώς και κατόπιν διαγωνισμού εις την δημοσίον υπηρεσίαν δεν υπάρχει δημοσίος υπάλληλος άνήκων εις κλάδον επιστημονικόν νεώτερος τής Έλληνίδος Πτηνητρόφου δεσποινίδος Νίκας Δενδραμή. Η εκλεκτή συνεργάτις τής «Έλληνικής Έπιθεωρήσεως» είνε όχι μόνον νεορωτάτη αλλά και μικρή τώ δέμας. Μέσα θίμω στο μικρό αυτό σωματάκι με τας έξυπνα και άνήσχη μάτια, με την παιδικωτάτην φυσιογνωμίαν, τώ ήχηρό γέλιο και τας αιωνίως άνυπότακτα μαλλιά κατοικεί μία θεομιουγός ψυχή και ένας φωτεινός νοῦς. Τώ δε περιεργότερον είνε ότι ενθ' στή μετρομήνα λόγια της και τας λεπτεπίλεπτονς ιδέας της βρίσκει κανείς τον πλέον χαρακτηριστικόν ιδεολογισμόν εις τας ειδικάς σπουδάς της και τας εκδήλους γνώμιας της συναντάτε ένα δυνατό θετικισμό. Κρίμα που εις τας αντιθέσεις αυτές παρεμβάλλεται και μία άσπίρευτος μετροφοροσύνη που δεν άφίνει να έπιλωθῃ πέραν από δειλάς συζητήσεις του ώραιον κοσπέται εις τής εκλεκτής Έλληνίδος την όρασαν ψυχήν. Άλλά και τούτο μορσεί κανείς να τώ δικαιολογήσῃ πληρέστατα. Εκεί που ξῆ μία αληθινή πίστις προς τώ ώραιον και τώ ύψηλόν, εκεί όπου μελωδείται ή ευμορφία τής ζωῆς και είνε ριζωμένη θαυμά ή λατρεία του καλού, εκεί όπου ο πόθος τής εργασίας συγγέεται με τας ωραιότερας και πατριωτικότερας φιλοδοξίας, ή μετροφοροσύνη είνε μία επί πλέον δύναμις που αναδεικνύει τας ευγενείς ψυχάς και φωτίζει με φώς περισσότερον έντονον τον ώραιον δρόμον των. Η νεορά γεωπόνος δις Δενδραμή άνήκει σ' αυτούς τους χαρακτήρας τους ξεχωριστούς και είνε ο τύπος τής γυναικός που γλυκοχαράζει διά την επιστημονικήν, κοινωνικήν, καλλιτεχνικήν και πατριωτικήν σταδιοδρομίαν τής Έλληνίδος. Είς τώ προσωπόν της δεν χωριζόμεν μόνον την κόρην που προάγει κατά ένα σπουδαιότατον βήμα την δοῦσαν τής Έλληνίδος, αλλά την γυναίκα που συμβολίζει την ήγενεστέραν εξέλιξιν τής Έλληνίδος τής αἰώνων.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΣΩΓΡΑΦΟΥ

(Τέλος)

Κατά την τελευταίαν συνομίλιαν, την οποίαν μεθ' ήμων έλαβον, παρετήρησα πτόησιν τινα ότι σῆς είπον ότι οι Έλληνες μεταβαίνουν κατά καθήκον άμα δε διά τέφριν των, διά να διέλθουν, κατά καιρόν, όλόκληρον την ήμέραν παρά τώ τάφω των συγγενών. Θα λέγετε: Ευχάριστος διασκέδασις να μεταβῆ τις να καταβλήθῃται παρά τινι τάφω! Άλλά, Κυρία, οι τάφοι των παλαιών και εκείνοι τους όποιους βλέπει τις είσέτι εις την Ελλάδα, ιδίως εκείνοι των διακριτομένων λόγω γεννήσεως ή τής τύχης των, ουδεμίαν φοίχην προξενούσι... Φαντασθήτε, Κυρία, μέγαν κήπον, μακρόν, τετραγωνισμένον, κείμενον εις την εσχάτιαν έγός χορίον, του οποίου τώ περιτείχισμα είνε γεμάτον από θυριάς, έχον από ένα μέρος την θάλασσαν, και από τώ άλλο μεγάλον διάδρομον. Με κυταρίσσια, φτελέας, λούκας. Τώ περιτείχισμα πεποικιλμένον με άνθη, τώ όποια δεν ζητούν περιποίηση, ως τὰ γιασεμιά, τὰ ρόδα, τὰ αργοκλήματα κτλ. Η γῆ είνε κεκαλυμμένη από ία και από όλα τὰ είδη των άνθών του άγρου. Από μίαν γωνίαν του κήπου τούτου ρεεί ρυάκι, που μουρμουρίζοντας άρμονικά, άποπλανάται με τους έλιγμούς του και δροσίζει τώ ώραιον τούτου μέρος, όπου βασιλεύει παντοταινή άνοιξις. Η σκιά των δένδρων, ή σιγή ή ήσυχία, ή ποιικιλία των άνθών, τώ μορμουρίζον ρυάκιον, τώ πάν διδει την ιδέαν των ευτυχισμένων τούτων πεδίων, όπου οι άρχαίοι Έλληνες ένόμιζον ότι αι ένάρηται ψυχαί άντημειβοντο και γενόμεναι δεκταί. Τώ εν λόγω ύδωρ τώ όποιον ρεεί έλιγοειδώς χύνεται εις δεξαμενήν παρά τώ περιτείχισματι έχοντι έξωθεν κρονοῦς, των οποίων ο ένας είνε πάντοτε άνοικτός διά να σχηματίσῃ ρυάκιον προς πότισμα των ποιμνίων. Οι Άλλοι είνε κλειστοί και χρησιμεύουν διά να δροσίζων την δίψαν των διαβατών. Υπαρχον πέντε ή έξ έξ επαργυρωμένον χαλκού σίγκοι, προσκεκολλημένοι εις την δεξαμενήν διά μακράς άλυσίδας, όπως χρησιμεύουν εις τους έρίππους να πίωσι χωρίς να θέσων τον πόδα εις την γῆν. Επίσης υπάρχι σίχημα συγκοινωνούν μετά του κήπου, τώ όποιον περιέχει ναόν και πολλά δοκίμια διά κατοικίαν των Ιερέων διά τας ίσοουρίας και διά να προσέχων τώ άκοιμητον κανδήλι ένώπιον του Θεού, ο όποιος εικονίζεται επί ροδόχρον τριγώνον τριών η τεσσάρων ποδών διαμέτρου. Παρά τώ τριγώνω κείται ή εικόνη τής Αειπαθένου. Τώ Σάμββατον ήμέρα την οποίαν ή εκκλησία σέβεται ιδιαιτέρας, οι Ιερείς μένουσιν καθ' όλην την ήμέραν εις την είσοδον του κήπου, δίδοντες έλεημοσύνην, άδιακρίτως εις πάντα αιτούντα. Οι λοιποί παρακαλοῦνται να δέχωνται άνθη. Διασκορπίζονται εις τώ δεινρόφιτον τούτου μέρους. Περιπατούνσιν. Οι μὲν δροπνοσιν άνθη σχηματίζοντες άνθοδέμας, οι δε πλέκουσιν εγκώμια εις τον άνθρωπον οδ τινός ή νήπιον εις έννημο. Ο κήπος αυτός άπ' έαυτού σῆς προκαλεί την σκέψιν εις πάν ότι παρουσιάζεται από των οφθαλμών. Αυτά τὰ ύψηλῆν δένδρα και δυνατά, θά έλθῃ ήμέρα, καθ' ήν θά κοπώσι θά εκροισθοῦν. θά είνε εξεπλωμένα κατά γῆς άνευ δροσερότητος άνευ ζωῆς. Τώ φλοισβίον ρυάκιον, που πεοιπλανάται εις όλα τὰ μέρη εκείνα, όμοιάει ποδς την ζωήν μας την οποίαν βλέπομεν προχωροῦσαν εις πλείστα διάφορα μέρη, σχεδόν πάντοτε διασπασμένην και μεσημιουρούσαν κατά τής τύχης. Αλλά τώ άνθη είνε ή εικόνη τής Ιδίας ταύτης ζωῆς, ή όποια διαρκεί επί τινος στιγμιάς, και παρέρχεται άνεπι-

στρεπεί. Διότι ναι μεν έκαστον έτος παράγει άνθη, αλλά δεν είνε ποδς εκείνα τὰ όποια είδομεν άνθισμένα, και έχάθησεν. Καθ' ώρισμένην ώραν όλοι συγκεντροῦνται διά να γεματίσων. Άφθονα τὰ φαγητά, άλλ' άνευ προετοιμασιών. Κάθητον εις τας όχθας του ρυακίου, επί των δροσερών χορτων... Άφου τώ τέκνον τής Σμελής, πάντοτε νέον, εσχόρησεν εις όλους τους όμίλους την φαιδρότητα και τώ άπτικόν άλλας, οι μεν τραγοιδούσιν, οι δε προσκαλοῦν εις τον χορόν. Έκαστος κατά σειράν γίνεται ο χορυφαίος, οι δε λοιποί άνταποκρίνονται εν χορῷ. Χορεύουσιν, διασκεδάσων μέχρι νυκτός. Έπειτα σύρονται εις φιλικάς οικίας τινών τής συντροφιάς, και ή φαιδρότης εξακολουθεί προχωρημένης τής νυκτός. Δεν είνε πάντοτε οι Έλληνες του Ανακρέοντος, που τώ άσμα και ο χορός τους συνάδευσε πανταχού; *** Η δύναμις τής γαλλικής μοναρχίας ήτο εν τῇ παραμῆ αἰτῆς, ιδίως βασιλεύοντος Λουδοβίκου του δεκάτου έκτου, ή άνθλιότης του κράτους ήτο καταφανεστάτη. Ός εκ τούτου ή αντιπολίτευσίς έφερε την άνατροπήν του θρόνου των Βουρβόνων και την κατάλυσιν τής βασιλείας διά τής επανάστασεως του 1789, ήτις άκολούθως έφερε την Δημοκρατίαν του 1792. Ο περιβόητος Ροβεσπιέρος έπαιξε ρόλον τρομερόν κατά την επανάστασιν εις τρομοκρατίαν, καθ' ήν έχυσε τόσον αίμα. Ο Ανδρέας Σενιέ, ως ποιητής, έπροετ να αγαπή την ελευθερίαν. Άφῆκε κατά μέρος την έλληνοπροεπῆ στιχοποιγίαν του και τας κλασικάς μελέτας, και γίνεται δημοσιογράφος. Μετ' άλλων διαπρεπών συγγραφέων έκδίδει τώ «Ζουρνάλ ντε Παρί» και κατῆ πολεμεί την άπόλυτον βασιλείαν και την εθιθαίρετον δημοκρατίαν καταπολεμεί έθρομένους την άναρχίαν. Έγραψαν ότι είχον αντιθέτους πολιτικῆς άρχάς οι δύο αδελφοί, ο Ανδρέας και ο Μαρία-Ιωσήφ. Δεν ήτο αλήθεια. Έκείντος έσκέπτετο κατά τον χαρακτήρα αὐτοῦ προς τον αὐτόν εκείνον σκοπόν. Ο Ανδρέας μεγαλείτερος κατά την ηλικίαν ήτο και λογικώτερος. Οι επαναστάται έχειροκρότησαν την τραγυδίαν «Κάρολον Έννατον» του Μαρία-Ιωσήφ. Ο Ανδρέας στιχοποιγεί κατά τής τρομοκρατίας. Οι αδελφοί έρχονται εις ρήξιν, αλλά προι τὰ τέλη του 1793 συμφιλιούνται. Ητο μάλλον παρεξήγησις. Δυστυχώς ή άπερίσκεπτος άρετή φέρει πολλάκις κακάς συνεπείας. Ο Ανδρέας καταδιώκεται από τους έχθρούς του, συλλαμβάνεται, καταδικάζεται εις θάνατον! Η δυστυχῆς μητέρα και ο προσφιλιπος αδελφός Μαρία-Ιωσήφ προσπαθοῦσι την αναβολήν τής καταδίκης. Ο άτυχῆς πατήρ έπεργεί. Τὰ πάντα μάταια. Την έβδομήν του δημοκρατικού μηνός Θεομαδόρ (25 Ιουλίου) 1794, ο μέγας ποιητής άπεκτεφάλλεσθ! Μετά δύο ήμέρας έκτεροκροτήθη και ο Ροβεσπιέρος, μετά πολλών όπαδών του, υπό τους αλαλαγμούς του πλήθους άπαλλαγέντος τούτουτου αίμοχαροῦς τυράννου. Μετά δύο μηνῶς άπέθανε και ο πατήρ Λουδοβίκος, μη δυνάμενος να επιζῆσῃ μετά τῆν δυστυχίαν ταύτην. Οι αντιδραστικοί έκήρυκτον ύπαίτιον του θανάτου του Ανδρέα τον αδελφόν του Μαρία - Ιωσήφ, όστις άπαντών εις την μοιρην ταύτην έδημοσίευσε την ώραιαν «Επιστολήν κατά τής σκωραρίας».

ΔΙΑΠΡΕΠΗΣ ΕΛΛΗΝΙΣ ΜΗΤΗΡ ΓΑΛΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΕΛΛΗΝΙΣ ΠΡΟΧΩΡΕΙ

Αρχίζει ή Έλληνίς να γίνεται μοχλός δημιουργικής και πλουτοπαραγωγικής εργασίας. Μέχρι σήμερα ή δράσις της καταφαίνεται εις κλάδους μεγίστης κοινωνικής και εκπολιτιστικής σημασίας και από καιρού εις καιρόν προνομιούχοι Έλληνίδες εξέφευγον του κύκλου τούτου, διά να διαλάβωσι εις στάδια ευρύτερων αγώνων. Κυριοδέστατα ή Έλληνίς επροχώρησεν εις τούς καλλιτεχνικούς κλάδους. Έχομεν ζωγράφους διαπρεπείς, έχομεν μουσικούς διακεκριμένους, έχομεν δημοσιογράφους, συγγραφείς, ποιητριάς, δραματογράφους. Έχομεν γλυπτριάς, βιοηιστορίας, πιανίστρας, ηθοποιούς, τής φήμης τής Δοσ Κοτοπούλη και τής Καρ Κυβέλης. Έχομεν συνθέτιδας, όπως ή Δις Λαμπίρη και ακόμη δέν εσίγησεν ό θόρυβος, τόν όποιον ήγειρε τό δραματικόν έργον τής νεορωτάτης Δοσ Νεγρεπόντη. Βλέπομεν παντού τήν Έλληνίδα ν' ανυψώνη μόνη της τόν έαυτόν της, να άναδεικνύεται να λαμβάνη θέσιν ειστήνπροποροσίαν. Έχομεν Έλληνίδας πού έδρασαν έθνικώς εις τήν ελασθαωμένην Μακεδονίαν, όπως ή κ. Αγγερινού εν σφραγισία με τούς σπουδαιοτέρους πολιτικούς τής νεώτερας Έλλάδος. Έχομεν τήν ήρωϊκήν κυρίαν Παπαδοπούλου, τήν όποιαν ή πρός τό καθήκον άφοσίωσις έφευγεν εις τό χείλος του τάφου, και εκεί εις τήν επιθανάτιον κλίην της δεχθείσαν, πρώτην αυτήν, από τήν πρωτοβουλίαν του Βασιλέως μας, τόν Αργυρούν Σταυρόν του Σωτήρος. Έχομεν επιστήμονας πρώτης γραμμής. Διαπρεπείς Ιατρούς διακεκριμένους εις επιστημονικόν κύκλον διεθνούς σημασίας, όπως ή Κά Παναγιωτάτου και ή Κα Μελά, έχομεν δίδάκτορας τής Φιλολογίας, έχομεν δίδάκτορας τών Φυσικών Επιστημών όπως ή Δις Μακροή και τών Μαθηματικών όπως ή Δις Ζερού. Από τήν ικανοποιητικήν αυτήν εικόνα τήν τώσον πρόχειρον μάς έδειπεν ή αντιπρόσωπος μιας επιστήμης θετικής, πρακτικής, πλυτοπαραγωγικής. Μάς έδειπεν ή γεωπόνος. Δέν είχομεν να επιδειξώμεν επιστήμονα Έλληνίδα, άνήκοισαν εις τās τάξεις τής δημοσίου υπαλληλίας έξω από τόν διδασκαλικόν έσμόν πού και αυτός με τώσιν υπατάσσονται άποτελεί τό πρός τήν κοινωνίαν και τήν πατρίδα καθήκόν του. Άλλά τήν έλλειψιν αυτήν ήλθε ν' αναπληρώσῃ ή νεορωτάτη Έλληνίς δεσποίνις Νίκα Δενδραμύ. Μετά τετραετίς σπουδών εις Ευρώπην επέστρεψεν εις τήν πατρίδα της συνοδευόμενη από τās όραιοτέρας όνειρα διά κάθε τι πού συνδέεται με τήν πρόοδον του τόπου της. Είνε άξιον πολλής μελέτης πως ή δεσποίνις Δενδραμύ έσκέπη να επιδοθῃ εις επιστημονικάς μελέτας βασίζόμενας επί τής πλυτολογίας. Είνε ή πρώτη Έλληνίς, νομίζομεν, πού τήν άπασχολούν άριθμοί, πού

είνε μετροδευμένη με ύπολογισμούς, πού μελετά συνθήκας έμπορικάς, πού τήν ενδιαφέρουν αι τιμαί τών προϊόντων τής γῆς και δέν τήν άφίγη άσυγκίνητον ή έμπορικῃ άξία τών προϊόντων τών ζώων, ή ζωή και ή πρόοδος τών δένδρων, ή διάδοσις τών άνθέρων και ή εϋθηνη παραγωγή τών... αυτών. Και είνε νεορωτάτη ή πρώτη Έλληνίς γεωπόνος. Από τής ήμέρας δέ πού εισήλθε πανηγυρικώς και κατόπιν διαγωνισμοῦ εις τήν δημοσίον υπηρεσίαν δέν ύπάρχει δημοσίος υπαλληλος άνήκων εις κλάδον επιστημονικόν νεώτερος τής Έλληνίδος Πτηνοτρόφου δεσποινίδος Νίκας Δενδραμύ. Η εκλεκτή συνεργάτις τής «Έλληνικής Έπιθεωρήσεως» είνε όχι μόνον νεορωτάτη αλλά και μικρή τό δέμας. Μέσα όμως στο μικρό αυτό σωματάκι με τās έξυπνα και άνήσχη μάτια, με τήν παιδικωτάτην φροσγνομίαν, τό ήχηρό γέλιο και τās αινωιάς άνυπότακτα μαλλιά κατοικεί μία θερμοτογός φηγή και ένας φωτεινός νοῦς. Τό δέ περιεργότερον είνε ότι ενῶ στα μετοιμένα λόγια της και τās λεπτεπιλεπτοῦς ιδέας της βρίσκει κανείς τόν πλέον χαρακτηριστικόν ιδεολογισμόν εις τās ειδικάς σπουδάς της και τās εκδήλους γνώμης της συναντάτε ένα δυνατό θετικισμό. Κρίμα πού εις τās αντιθέσεις αυτές παρμύβάλλεται και μία άσπίρευτος μετροφοροσύνη πού δέν άφίνει να άπλωθῃ πέραν από δειλάς συζητήσεις όν όραιον κοσπέεται εις τής εκλεκτής Έλληνίδος τήν όρασαν ψυχῆν. Άλλά και τούτο μορεί κανείς να τό δικαιολογήσῃ πληρέστατα. Εκεί πού ζῆ μία άληθινή πίστις πρός τό όραιον και τό ύψηλόν, εκεί όπου μελωδείται ή εϋμορφία τής ζωῆς και είνε υφιστάμενη θαυμά ή λατρεία του καλοῦ, εκεί όπου ό πόθος τής εργασίας συγγέεται με τās όραιοτέρας και παρνοσημικότερας φιλοδοξίας, ή μετροφοροσύνη είνε μία επί πλέον δύναμις πού άναδεικνύει τās εϋγενείς ψυχάς και φωτίζει με φώς περισσότερον έντονον τόν όραιον δρόμον των. Η νεορά γεωπόνος δις Δενδραμύ άνήκει σ' αυτός τούς χαρακτηρας τούς ξεχωριστούς και είνε ό τύπος τής γυναικός πού γλυκοχαράζει διά τήν επιστημονικήν, κοινωνικήν, καλλιτεχνικήν και πατριωτικήν σταδιοδρομίαν τής Έλληνίδος. Είς τό πρόσωπόν της δέν χωριζώμεν μόνον τήν κόρην πού προάγει κατά ένα σπουδαιοτάτον βήμα τήν δράσιν τής Έλληνίδος, αλλά τήν γυναίκα πού συμβολίζει τήν εϋγενεστέραν έξέλιξιν τής Έλληνίδος τής αῆρας.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΣΩΓΡΑΦΟΥ

(Τέλος)

Κατά τήν τελευταίαν συνομίλιαν, τήν όποιαν μεθ' ύμῶν έλαβον, παρετήρησα πτόησιν τινα ότε σās είπον ότι οι Έλληνες μετubiώνον κατά καθήκον άμα δέ διά τέφριν των, διά να διέλθουν, κατά καιρόν, όλόκληρον τήν ήμέραν παρά τῷ τάφῳ τών συγγενών. Θα λέγατε: Ευχάριστος διασκεδάσις να μεταβῆ τις να καταβλήθηται παρά τινι τάφῳ! Άλλά, Κυρία, οι τάφοι τών παλαιών και εκείνοι τούς όποιους βλέπει τις εισέτι εις τήν Έλλάδα, ιδίως εκείνοι τών διακεκομμένων λόγω γεννήσεως ή τής τύχης των, ουδεμίαν φρικην προσενούσι... Φαντασθήτε, Κυρία, μέγαν κήπον, μακρόν, τετραγωνισμένον, κείμενον εις τήν εσχατιαν ενός χωρίου, του όποιου τό περιτείχισμα είνε γεμάτον από θυρίδας, έχον από ένα μέρος τήν θάλασσαν, και από τό άλλο μεγάλον διάδρομον. Με καθαρίσσια, φτελέας, λεύκας. Τό περιτείχισμα πεποικιλμένον με άνθη, τās όποιās δέν ζητοῦν περιτοήσιν, ως τās γιασεμιά, τās ρόδα, τās αργοκλήματα κτλ. Η γῆ είνε κεκαλυμμένη από ία και από όλα τās εϊδη τών άνθέρων του άγροῦ. Από μίαν γωνίαν του κήπου τούτου ορει ρυάκι, πού μουρμουρίζοντας άρμονικά, άποπλανάται με τούς έλιγμούς του και δροσίζει τό όραιον τούτο μέρος, όπου βασιλεύει παντοτεινή άνοιξις. Η σκιά τών δένδρων, ή σιγή, ή ήσυχία, ή ποιικιλία τών άνθέρων, τό μουρμυρίζον ρυάκιον, τό πᾶν δίδει τήν ιδέαν τών εϋτηχισημένων τούτων πεδίων, όπου οι άρχαίοι Έλληνες ένόμιζον ότι αι ένάρεται ψυαί άντημείβοντο και γενόμενα δεκταί. Τό εν λόγω ύδωρ τό όποιον ορει έλιθοειδώς χύνεται εις δεξαμενήν παρά τῷ περιτείχισματι έχοντι έξωθεν κρονοῦς, τών όποιών ό ένας είνε πάντοτε άνοικτός διά να σχηματίσῃ ρυάκιον πρός πότισμα τών ποιμιών. Οι Άλλοι είνε κλειστοί, και χρησιμεῖον διά να δροσίζον τήν δίψαν τών διαβατών. Υπάρχον πέντε ή έξ έξεπαργωμένον χαλκού σίγχοι, προσκεκολλημένοι εις τήν δεξαμενήν διά μακράς αλυσίδας, όπως χρησιμεῖον εις τούς έπίπλους να πιώσι χωρίς να θέσων τόν πόδα εις τήν γῆν. Επίσης ύπάρχει οίκεμα συγκοινωνούν μετὰ του κήπου, τό όποιον περιέχει ναόν και πολλά δωμάτια διά κατοικίαν τών Ιερέων διά τās ίσοουργίας και διά να προσέχον τό άκοιμητόν κανδήλι ένώπιον του Θεοῦ, ό όποιος εικονίζεται επί ροδόχρου τριγώνου τριών ή τεσσάρων παδῶν διαμέτρον. Παρά τῷ τριγώνῳ κείται ή εϊκὼν τής Αειπαρθένου. Τό Σάββατον ήμέρα τήν όποιαν ή εκκλησία σέβεται ιδιαιτέρως, οι Ιερείς μένον καθ' όλην τήν ήμέραν εις τήν εισοδον του κήπου, δίδοντες έλεημοσίην, άδιακρίτως εις πάντα αίτούντα. Οι λοιποί παρασκαλοῦνται να δέχονται άνθη. Διασκορπίζονται εις τό δεινρόφιτον τούτο μέρος. Περιπατοῦσιν. Οι μεν δροσποινον άνθη σχηματίζοντες άνθοδέμας, οι δέ πλέκονσιν εγκώμια εις τόν άνθρωπον οδ τινός ή νήπιον είνε έντιμος. Ο κήπος αυτός άπ' έαυτοῦ σās προκαλεῖ τήν σκέψιν εις πᾶν ότι παρουσιάζεται πού τών όφθαλμών. Αυτά τās ύψητενῆ δένδρα και δυνατά, θα έλθῃ ήμέρα, καθ' ήν θα κοπώσι θα εκρικνοθῶν. Θα είνε έξεπλωμένα κατά γῆς άνευ δροσερότητας άνευ ζωῆς. Τό φλοισβίζον ρυάκιον, πού περιπλανάται εις όλα τās μέρα εκείνα, όμοιάζει πρὸς τήν ζωήν μας τήν όποιαν βλέπομεν προχωροῦσαν εις πλείστα διάφορα μέρα, σχεδόν πάντοτε διασπασμένην και μειωμισσοῦσαν κατά τής τύχης. Αιτά τās άνθη είνε ή εϊκὼν τής Ιδίας ταύτης ζωῆς, ή όποια διαρκεί επί τινας στιγμάς, και παρέρχεται άνεπι-

στρεπεί. Διότι ναί μεν εκαστον έτος παράγει άνθη, αλλά δέν είνεποσώς εκείνα τās όποιās εϊδομενάνθισμένα, και έχάθησιν. Καθ' όρισμένην ώραν όλοι συγκεντροῦνται διά να γευματίσων. Άφθονα τās φαγητά, άλλ' άνευ προστομασιών. Κάθητον εις τās όχθας του ρυακίου, επί τών δροσερών χόρτων... Άφού τό τέκνον τής Σεμέλης, πάντοτε νέον, εκσκόρπισεν εις όλους τούς όμίλους τήν φαιδρότητα και τό άπτικόν άλας, οι μεν τραγοῦδοῦν, οι δέ προσκαλοῦν εις τόν χορόν. Έκαστος κατά σειράν γίνεται ό χορυφαίος, οι δέ λοιποί άναποκρίνονται εν χορῷ. Χοροῦσιν, διασκεδάσων μέχρι νυκτός. Έπειτα σύρονται εις φιλικάς οικίας τινών τής συντροφιάς, και ή φαιδρότης εξακολουθεῖ προχωρημένης τής νυκτός. Δέν είνε πάντοτε οι Έλληνες του Ανακρέοντος, πού τό άσμα και ό χορός τούς συνάδευσε πανταχοῦ; *** Η δύναμις τής γαλλικής μοναρχίας ήτο εν τῇ παρασῆ αυτης. Ιδίας βασιλεύοντος Λουδοβίκου του δεκατου εκτου, ή άδλιότης του κράτους ήτο καταφανεστάτη. Ός εκ τούτου ή αντιπολίτευσις έφευρε τήν ανατροπήν του θρόνου τών Βουρβόνων και τήν κατάλυσιν τής βασιλείας διά τής επαναστάσεως του 1789, ήτις ακολουθῶς έφευρε τήν Δημοκρατίαν του 1792. Ο περιβόητος Ροβεσπιέρος, έπαιξε ρόλον τρομοροῦν κατά τήν επανάστασιν εις τρομοκρατίαν, καθ' ήν έχυσε τόσον αίμα. Ο Ανδρέας Σενιέ, ως ποιητής, έπροεπε να αγαπή τήν ελευθερίαν. Αφῆκε κατά μέρος τήν έλληνοπροεπῆ στιχογραφίαν του και τās κλασικάς μελέτας, και γίνεται δημοσιογράφος. Μετ' άλλων διαπρεπῶν συγγραφέων εκδίδει τό «Ζουρνάλ ντε Παρι» και καταπολεμεί τήν απόλυτον βασιλείαν και τήν εϋθαιρετον δημοκρατίαν καταπολεμεί εϋρωμένους τήν αναρχίαν. Έγραψαν ότι είχον αντιθέτους πολιτικῆς άρχας οι δύο άδελφοί, ό Ανδρέας και ό Μαρία-Ιωσήφ. Δέν ήτο αλήθεια. Έκάτερος εκέπτετο κατά τόν χαρακτήρα αυτου πρὸς τόν αυτόν εκείνον σκοπόν. Ο Ανδρέας, μεγαλείτερος κατά τήν ηλικίαν ήτο και λογιώτερος. Οι επαναστάται εχειροκροτήσαν τήν τραγοδιαν «Κάρολον Έννατον» του Μαρία-Ιωσήφ. Ο Ανδρέας στιχογραφεῖ κατά τής τρομοκρατίας. Οι άδελφοί έρχονται εις σῆξιν, αλλά πρὸς τά τέλη του 1793 συμφιλιούνται. Ητο μάλλον παρεξηγησις. Δυστυχῶς ή απεισικετος άρετή φέρει πολλάκις κακάς συνεπίαις. Ο Ανδρέας καταδιώκεται από τούς έχθρούς του, συλλαβάνεται, καταδικάζεται εις θάνατον! Η δυστυχῆς μητηρ και ό πούλιππος αδελφός Μαρία-Ιωσήφ προσποδοῦσι τήν αναβολήν τής καταδίκης. Ο άτυχῆς πατήρ έπεργεί. Τās πάντα μάταια. Τήν έβδομήν του δημοκρατικού μηνός Θερισμάρο (25 Ιουλίου) 1794, ό μέγας ποιητής άπεκτεφάλλεθη! Μετά δύο ήμέρας εκάρατορήθη και ό Ροβεσπιέρος, μετά πολλών όπαδῶν του, υπό τούς αλλαγμούς του πλήθους απαλλαγέντος τοιούτου αιμοχοροῦ τυράννου. Μετά δύο μηνῶς απέθανε και ό πατήρ Λουδοβίκος, μη δυνάμενος να επιζῆσῃ μετά τήν δυστυχίαν ταύτην. Οι αντιδραστικοί εκήρυκτον ύπαίτιον του θανάτου του Ανδρέα τόν αδελφόν του Μαρία - Ιωσήφ, όστις απαντών εις τήν μοιρην ταύτην εδημοσίευσε τήν όραιοαν «Επιστολήν κατά τής σνοκοφανίας».

Και η μήτηρ εις τὸν «Φιλίακα» ἐδημοσίευσεν ἐπιστολήν κατὰ τῆς μορφῆς ταύτης, ἐν ἣ ἀναγινώσκονται καὶ τὰ ἔξῃς·

«Κατὰ τοὺς εἰδεχθεῖς χρόνους, ὅτε δύο τῶν τέκνων μου ἐστέναν εἰς τὸ βάθος τῆς ὑπογείου σκοτεινῆς φυλακῆς, ὁ Μαρία-Ἰωσήφ, ἡ μόνη παρηγορία τῆς οἰκογενείας, ἀναφανδὸν προγεγραμμένος ὑπὸ τοῦ Ροβεσπιέρου καὶ τῶν σινεργατῶν τοῦ δὲν ἔπαισε τοῦ νὰ ἐνεργῇ ὑπερτῶνδύο δυστυχῶν ἀδελφῶν... Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι του εἰξείρουν ὅτι εἶχε προμηθευθῆ σφοδρὸν δηλητήριον, διὰ νὰ μὴ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν αἰμοδόρων τυράννων... Ἐνας ἐξ ἐκείνων ὅστις περισσότερο τὸν κατηγορεῖ, τομιμῶν τὸν κατηγορῆ τῶρα ὅτι ἐγκατέλειπε τὴν μητέρα!

«Α! Δὲν τὴν ἐγκατέλειπε, τῇ δίδει μάλιστα καθ' ἐκάστην νέα δείγματα τῆς υἱικῆς τριφερότητος. Αὐτὸς φροντίζει δι' ἅλα καὶ δημοσίως τοῦ κηρύσσει τὴν αὐθεντικὴν ταύτην πιστοποίησιν, ὅπως ἀνακουφίσω τὴν μητρικὴν καρδίαν μου καὶ ἀποστομίσω τοὺς συκοφάντας του.

Ε. Α. χήρα ΣΕΝΙΕ»

***

Ἡ Ἐλισάβετ κατεγίνετο εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Σουλτάνου Μαχμούτ τοῦ πρώτου περὶ τοῦ ὁποίου εἶχε περισυλλέξει ἀρκετὸν ὕλικόν. Εἰς μίαν τῶν ἐπιστολῶν τῆς ἔγραψεν «Ὁ Σουλτάνος Μαχμούτ ὑπῆρξεν ὁ ἡγεῖων τοῦ ὀθωμανικοῦ οἴκου ὁ πνευματωδέστερος, ὁ εὐγενέστερος, ὁ χαριέστερος. Ἠγάπα τὴν ζωγρα-

φικὴν, τὴν μουσικὴν, τὴν ποίησιν. Ἐφ' ὅσῳ ἔζη πᾶσαι αἱ τέχναι εἶχον ἕνα προστάτην εἰς τὴν Τουρκίαν. Αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰς ἐκαλλιέργει ἐπιτυχῶς καὶ ὁποιοσδήποτε ἂν διέπραξεν ἦτο πεπεισμένος ὅτι θὰ ἔτυχῃ τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ τῆς εὐνοίας αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο εἶχεν ἰδιαιτέραν προτίμησιν διὰ τοὺς Γάλλους».

Τὸ δυστύχημα τοῦ πεφιλημένου υἱοῦ τῆς ἔκοιψαν τὰ φτερά τῆς φαντασίας καὶ πᾶσαν δρᾶσιν. Ἐξῆσε μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς Μαρία-Ἰωσήφ δυστυχῆς δυστυχεστάτη μέχρι τῆς 6 τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ 1808 ἔτους ὅτε ἀπέθανεν ἄγουσα τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔνατον τῆς ἡλικίας ἔτος.

Ἐπίζηλος ὑπῆρξεν ἡ νεανικὴ ἡλικία τῆς μεταξὺ τῶν θαιμαστῶν τοῦ κάλλους τῆς καὶ τοῦ πνεύματος. Ὡς δέσποινά ἐδρασαν ἐν τῇ μέσῳ μεγάλων διανοιῶν ἐν Παρισίοις καὶ ἡ ἱστορία τῆς γαλλικῆς φιλολογίας ποτὲ δὲν θὰ λησμονῆ ὅτι εἰς τὴν Ἑλληνίδα μητέρα ὀφείλεται ἡ ἑλληνικὴ χάρις τῶν ποιημάτων τοῦ Ἀνδρέα, τὸν ὁποῖον εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας καὶ τῆς δρασέως του τὸν ἀπεκεφάλισεν ἡ ἀγρία καὶ αἰμοχαρῆς ἐπαναστάσις, ἣτις ἔχισε καὶ τόσον ἀθῶον αἷμα καὶ αἷμα πολύτιμον πολλῶν μεγάλων ἀνδρῶν οἱ ὁποῖοι δι' ἔργων τῆς διανοίας τιμῶσι τὴν Γαλίαν.

Τὰ ἔργα τοῦ Ἀνδρέα Σενιέ ἐδημοσιεύθησαν κατὰ πρῶτον τῷ 1819, δηλὰ δὴ, εἴκοσι καὶ πέντε ἔτη μετὰ τὴν οἰκτρὰν ἀποτομὴν τῆς κεφαλῆς του.

Τὰ ἑλληνοεραπῆ ποιήματά του δίδουν νέαν τάσιν εἰς τὴν γαλλικὴν ποίησιν, χάριν τῆς Ἑλληνίδος μητρὸς αὐτοῦ.

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

Ἠρὸς τὸν Ἐκλαμπρότατον

Κόμητα Βιάρων Α. Καποδίστριαν

(Μὲ ἰδιαιτέρην εὐχαρίστησιν δημοσιεύομεν τὸ κάτωθι ἀνεκδοτὸν ἐγγράφον ἐκ τοῦ ὁποίου καταφαίνεται ἡ τύχη πολυτίμων κειμηλίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ δὴ τῆς Ἁγίας Ζώνης ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς τὴν Μογιὴν Βατοπεδίου, καὶ ἀποκαλύπτεται μίᾳ αἰμακτρᾷ σελί: τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως.

Κατὰ τὸ 1821 ἔτος καλόγεροι τινες ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἦλθον εἰς τὴν Κρήτην ἔχοντες μαζί των καὶ τοὺς θησαυροὺς τῶν Μοναστηρίων των δηλ. τὴν Ἁγίαν Ζώνην, τὴν Κάραν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, καὶ τὸν Τιμὸν Σταυρὸν, στολισμένον μὲ διάφορα ἀτίμητα πετράδια.

Κατὰ τὴν 24 Ἰουνίου οἱ Τούρκοι ὄρησαν ἐναντίον τῶν χριστιανῶν καὶ πρῶτον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μητροπόλεως, ὅπου εὐρίσκετο ὁ Μητροπλίτης μ' ὄλον τὸν κληρὸν καὶ μετὰ πολλῶν χριστιανῶν, ἐπιτελοῦντες τὴν θείαν μυσταγωγίαν, ὅπου εὐρέθησαν καὶ οἱ ἄνω εἰρημένοι καλόγεροι τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Τελειωθείσης δὲ τῆς θείας λειτουργίας, ὄρησαν οἱ ἔχθροὶ ὡς ἄγριοι λύκοι ἐναντίον τῆς πόμνης καὶ ἐκδιάσαντες τὰς θύρας τῆς ἐκκλησίας τὰς ὁποίας εἶχον κλεισθῆ οἱ παρρηθεντές χριστιανοί, κατέσφαξαν ὄλους τοὺς ἐκεῖ εὐρεθέντας χριστιανούς, ὁμοίως καὶ τὸν Μητροπολίτην μὲ ὄλους τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ιερεῖς, καὶ τέσσαρους ἐκ τῶν ἄνωθεν καλογήρων. Οἱ δὲ συνάδελφοί των βαστώντες τὰ ἄνω ἱερωμένα λείψανα, ἐλυτρώθησαν ὄτινες καὶ λαβόντες τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Κοινόλου τῆς Α. Μ. τῆς Μεγάλης Βρετανίας Δημένικο Σανταντῶνιο, ὁμοῦ μὲ τοὺς ἱερωμένους θησαυροὺς, καὶ ἄλλα διάφορα ἀφιερῶματα τούτων διού καὶ χηρίματα.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ τινῶν ἡμερῶν ἐπρόβαλεν ὁ Κόνσολας αὐτὸς πρὸς τοὺς ἠθθέντας καλογήρους ὅτι ὁ πασσᾶς λητεῖ νὰ τοῦ παραδοῦν ὄλοι οἱ θησαυροὶ ὅπου εὐρίσκονται

εἰς τὴν ἔξουσίαν των. Βιασμένοι οἱ καλόγεροι ἐπαράδωσαν εἰς τὸν εἰρημένον Κόνσολον τὴν ἁγίαν Κάραν, καὶ κλειδωσαντες τὸ ἔξω κλίφιν τῆς Ἁγίας Ζώνης τὸ ἄποιν ἦτον ἀργυροῦν, καθὼς καὶ τὸ κλίφιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τὰ παρῆδωσαν λέγοντες ὅτι εἰς ἐκείνην τὴν ταραχὴν ἔχασαν τὰ κλειδιά, καὶ ὅτι εἶνε τὰ ἅγια μέσα κλειδωμένα, ὁμοίως καὶ 48 χιλιάδες γρόσια διὰ νὰ τὰ παραδώσῃ τοῦ πασσᾶ. Ἀγνοεῖται ὄμως ἂν τῷ ὄντι τὰ ἐξήτησεν ὁ πασσᾶς. Κατὰ δὲ τὸ 1822 ἔτος περὶ πᾶς 10 Φεβρουαρίου μὲ ἐμβαράρισεν ὁ Κόνσολας τῆς Γαλλίας ὀνομαζόμενος Λουκάς Μπόζος, μὲ μίαν Μπομπιάρδα φραγγέζικην φορτωμένη μὲ διάφορα εἶδη τῆς Κρήτης, διὰ νὰ μὲ ἐβγάλῃ εἰς Σύραν, ἡ ὁποία ἐπῆγαιεν εἰς Κων/πολιν. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας ἀφοῦ ἐμβαρκαρίσθη, ἔφεραν καὶ τοὺς τρεῖς καλογήρους εἰς τὸ ἴδιον καράβι, οἱ ὁποῖοι ἐκρατοῦσαν 12 τζουβάλια γεμάτα ἀφιερῶματα διάφορα τῶν χριστιανῶν, τρία σεντούκια καὶ ἕνα μπαούλο, καὶ ἐσηκωθήκαμεν εἰς τὰ πανιά ἀκολουθοῦντες τὸν δρόμον μας ἐπήγαμεν ἔξω τῆς Σαντορίνης. Ἀνέμου δὲ σφοδροῦ γινομένου, ἐδιάσθημεν νὰ ἐμποδίσωμεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Σπιναλόγκας τῆς Κρήτης. Ἐξω δὲ τοῦ λιμένος τούτου μᾶς ἐπροσκάλεσεν ἕνα καράβι τουνεζιῶτικο. κρουσάρισον τὸ ὁποῖον ἀφοῦ μᾶς ἔδεσε μᾶς ἐτρόδα ὄλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα. Ἦλθεν ἡ πάσσα τοῦ καραβιοῦ καὶ μᾶς ἐβιζητάρισε πέρνοντας μαζί των τὰ χαρτὰ τοῦ καραβιοῦ τὸν λοστρόμον καὶ ἕνα ἀπὸ τοῦ τρεῖς καλογήρους· καὶ ἐπειδὴ ἀκόμη τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν ἀνεμὸν τοῦ ἀκολουθοῦσαμεν, καὶ ὄντως ὄρηγοροῦτερον τὰ ἐσημερώματα τὸ ἐχάσαμεν χωρὶς νὰ τὸ βλέπωμεν τελεσίως, καὶ βλέποντας ὁ Καπετάνιος μας ὅτι τὸ καράβι δὲν ἐφαίνετο ἐμπόδιον ὄπισθον καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἐπήγαμεν εἰς Σπιναλόγκαν καὶ ἐβγήκεν ἔξω ὁ καπετάνιος καὶ πάλιν ἐπέστρεψεν. Τὴν δευτέραν ἡμέραν πάλιν εὐγήκεν ἔξω καὶ μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὄρας ἦλθον ἐπάνω εἰς τὸ καράβι

δύο καΐκια μὲ Τούρκους καὶ ἐπῆραν τοὺς καλογήρους τοὺς ὁποῖους ὡς φαίνεται ἐπρόδωσεν ὁ καπετάνιος, καὶ πέρνοντας τοὺς τοὺς ἐκτύπησαν μὲ τὰ μαχαίρια ἀφίσαντες αὐτοὺς ἡμιθανεῖς· καὶ εὐγάζοντάς τους ἔξω τοὺς ἔστειλον εἰς τὸν μεγάλον Κάστρον εἰς τὸν πασσᾶν, καὶ τὸν μὲν ἕνα τὸν γεροντότερον τὸν ἐκρέμασαν τὸν δὲ ἄλλον τὸν νεώτερον τὸν ἐχάρισαν τοῦ Μουζοῦρ ἀγά. Τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἔστειλεν ὁ Μπέης τῆς Σπιναλόγκας εἰς τὸ καράβι τὸν γραμματικὸν του διὰ νὰ περιλάβῃ τὰ ὄσα πράγματα εἶχον αἱ καλόγεροι· καὶ ἐπερίλαβε μόνον τὰ τρία σεντούκια λέγοντάς του ὅτι μόνον αὐτὰ εἶνε αὐτῶν τῶν καλογήρων τὰ πράγματα, τὸ δὲ μπαούλον λέγοντάς του ὅτι εἶνε ἐδικόν μου τὸ ἄφησε, καὶ μετὰ τρεῖς ὄρας τὸν ἔστειλαν πάλιν ὄπισθον διὰ νὰ πάρῃ καὶ τὸ μπαούλον, καὶ ἂν εἶνε ἰδικόν μου νὰ μὲ ὑλοχρεώσῃ νὰ τὸ ἀνοίξω διὰ νὰ ἰδῇ τί περιέχει μέσα. Ἐγὼ δὲ μὴ θέλοντας νὰ τοῦ τὸ ἀνοίξω μὴ ἔχοντας καὶ τὰ κλειδιά, ἐξήτησε διὰ νὰ τὸ πάρῃ στιανικῶς, καὶ γνωρίζων ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ μπαούλον εὐρίσκονται ὄλοι αὐτοὶ ἱεροὶ θησαυροὶ τοῦ ἐπρόβαλον νὰ τοῦ δώσω γρόσια νὰ μοῦ τὸ ἀφήσῃ, καὶ παρηνθὺς ἐπῆγεν ἔξω, λέγοντάς τοῦ μίτη ὅτι τὸ μπαούλον ἦσαν ἰδικὰ μου ρουχὰ γεμάτα καὶ μετὰ δύο ὄρας ἐπέστρεψα ζητώντάς μου δέκα χιλιάδας γρόσια, διὰ νὰ μοῦ τὸ ἀφίσῃ. Ἐγὼ προσποιούμενος ὅτι δὲν ἔχω γρόσια, τοῦ ἐπρόσφερα τὸ ὄρολόγιόν μου μὲ τὴν καθένα του καὶ μὲ διάφορα βούλια στοχαζόμενος μήπως εὐχαριστηθῆ μὲ αὐτὸ, αὐτὸς ὄμως δὲν εὐχαριστήθη μὲ αὐτὸ ἀλλὰ μοῦ ἐξήτησε καὶ ἄλλα γρόσια λέγοντάς μου ὅτι αὐτὸ μὸλις ἀξίζει γρόσια ἑξακόσια καὶ βλέποντας τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, τοῦ ἐπρόσφερα 140 ρουμπιέδες καὶ εὐχαριστηθεῖς μὲ αὐτοὺς ἀνεχώρησε καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ καπετάνιος ἐσήκωσε τὴν μπομπιάρδα, καὶ τὴν ἀραξεν εἰς τὸ νησί ὀνομαζόμενον Ντία, ἀπέναντι τοῦ μεγάλου Κάστρου, ὅπου ἦταν καὶ ἄλλα καράβια εὐρωπαϊκὰ ἀραμένα καὶ ἀφοῦ ἀράμεν ὁ Κόνσολας Βρετανὸς ἔστειλεν ἐπάνω τὸν ἀδελφόν του ὀνομαζόμενον Ἀντώνιο Σανταντῶνο διὰ νὰ λάβῃ τὰ μείναντα πράγματα τῶν καλογήρων. Ἐλθὼν ὁ Κ. Α. Σαντῶνιος ἀδελφὸς τοῦ Κοινόλου, ἐξέταξε τὴν κλειδαριά τοῦ μπαούλου καὶ ἀνοίξας αὐτὸ εἶδον εἰς αὐτὸ τὴν ἁγίαν Ζώνην, τοὺς δύο σταυροὺς μὲ τοὺς ἀτίμητους λίθους διάφορα ἱερὰ ἄμφια ἀσιμικὰ καὶ πολύτιμα μαλαγματικά ἀφιερῶματα τῶν χριστιανῶν τὰ ὁποία ἐπερίλαβε μετὰ τῶν δωδεκατζουβαλιῶν ἀσιμικὰ καὶ ἱερὰ σκεῦη καὶ πρὸς τὸ ἑσπέρας

ἡ Μπομπιάρδα ἀνεχώρησε διὰ Κων/πολιν, καὶ ἐπειδὴ τὸν ὑποπευόμενον ὡς προδότην ὡς ἀπεδείχθη, ἐμῆκα εἰς ἕνα ἄλλον καράβι, καὶ τὴν ὄραν ὅπου ἐμῆκα μ' ἐπαράδωσεν ἕνα γρόπον γρόσια δουλωμένον μὲ τὴν βούλαν του διὰ νὰ τὰ παραδώσω εἰς τὸν Κόνσολαν τὰ ὁποία καὶ αὐτὰ ἀπαρθέμενον τῆς ἁγίας Ζώνης καὶ ἀμέσως τὰ παρέδωσα εἰς τὸν ἴδιον ἀδελφόν του Ἀντώνιο, ὅστις ἀμέσως τὰ ἐξεβούλωσε καὶ τὰ ἐμέτρησε τῶν ὁποίων ἡ ποσότης στοχαζομαι νὰ εἶνε 10 ἔως 12 χιλιάδας ἂν δὲν λανθάνομαι ἀφοῦ τὰ ἐπερίλαβε μοῦ ἔδωσε ἰδιαιτέρον του ἀποδεικτικόν διὰ τὴν περιλαβὴν αὐτῶν τὸ ὁποῖον ἐπαράδωσα εἰς τὸν κύριον Γεράσιμον Σβορώνον εἰς Σύραν ἐπειδὴ μ' εἶπεν ὅτι εἶνε ἐπίτροπος τῶν καλογήρων τοῦ ἁγίου Ὁρους διὰ νὰ ἐξετάσῃ διὰ αὐτὰ τὰ πράγματα. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Δομῆνικος Σανταντῶνιος εὐρίσκειται εἰς Σανταξίνην ὅστις κατακρατεῖ ὄλα αὐτὰ χωρὶς νὰ δώσῃ οὔτε εἰς τὸ ἔθνος, οὔτε εἰς κανένα κοινὸν τῆς Ἑλλάδος· ἀλλ' ὡς ἄλλος ἐχθρὸς τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, οἰκειοποιήθη καὶ οἰκειοποιεῖται ἄχρι τῆς σήμερον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν Ἐκλαμπρότατε ἦλθον ἐνταῦθα διὰ νὰ γνωστοποιήσω πρὸς τὴν Α. Ἐκλαμπρότητα διὰ νὰ κληρωθῆται πρὸς τὴν Σ. Κυβερνήσιν τῆς Ἑλλάδος διὰ ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ἱεροὺς τούτους θησαυροὺς, τὰ ἱερὰ σκεῦη, τὰ χηρίματα, τὰ ὁποία καὶ ζῶντες οἱ καλόγεροι καὶ μετὰ θανάτων τους ἀπαρθέμενον καὶ ἀπαρθεύουν εἰς τὸ ἔθνος· καὶ μὲν εὐσεβάστως·

Ὁ πολίτης
ΙΩΑΝΝ. ΛΙΝΑΡΔΑΚΗΣ

ΣΗΜ. ΕΛΛ. ΕΠΙΘ. — Πράγματι ὁ Σανταντῶνιος αὐτὸς ἐξήτησε μὲ κάθε τρόπον νὰ κατακρατήσῃ τὰ ἱερὰ κειμήλια τὴν δὲ Ἁγίαν Ζώνην κατέθεσεν εἰς τὸ ἐν Θήρᾳ Μοναστήριον τῶν Φραγγικῶν. Ἐκτοτε ὄμως καὶ αὐτὸς ὁ ἱερόσυλος καὶ ἡ οἰκογένειά του ἐπασχον καὶ κατατρέχοντες ὑπὸ διεκρόνον ἀσθενειῶν καὶ ποθενὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐβρουν οὔτε ἕνα χηρὸν οὔτε θεραπεῖαν. Εἰς στιγμὴν λοιπὸν κατὰ τὴν ἐποικὴν ἤρχισε νὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι αἰτία τῶν συμφορῶν του εἶνε ἡ πρᾶξις τοῦ ἐφθασεν εἰς τὴν νῆσον Κηλόγηροι ἀπεσταλμένοι τῆς Μογιῆς τοῦ Βατοπεδίου καὶ ἐπιφορτισμένοι τὴν ἀναζήτησιν καὶ ἀναῦρσιν τῶν κειμηλίων. Ἐπισφωληθεῖς λοιπὸν τῆς παρουσίας του, παρῆδωκαν εἰς αὐτοὺς τὰ εἰς χεῖρας του κειμήλια καθὼς καὶ τὴν Ἁγίαν Ζώνην ἡ ὁποία ἔκτοτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν περιπτῶτον Μογιὴν τοῦ Βατοπεδίου ἀπῆλλᾶ γη δὲ τότε καὶ ὁ Σανταντῶνιος καὶ ἡ οἰκογένειά του ἀπὸ κάθε ἐνόχλησιν καὶ κίνδυνον.

Ο ΡΟΥΜΠΕΝΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 88 τεύχους.)

Καίτοι ἡ σύνθεσις τοῦ Ροῦμπενς εἶνε δυνατὴ, τὸ χρῶμα ζωηρόν, αἱ διάφοροι φυσιογνωμίαι ἐκφραστικαί, ἐν τούτοις ἡ τέχνη του ἔχει πολὺ τὸ θεατρικὸν εἰς ὄλας τοιαύτας εἰκόνας· ἐγγίζει πολὺ τὸ γήινον καὶ εἶναι πολὺ ὕλιστικὴ ἀπευθύνεται ἰδίως εἰς τὰς συνήθεις εὐαισθησίας, ὄχι ὄμως εἰς ἐπίλεκτον ἀντίληψιν ὁμοιάζει μὲ τὴν διδασχὴν ἐνὸς εὐφραδοῦς σῆτορος μὲ *style* χρωματισμένον καὶ πλήρες εἰκόνων. Εἶνε ἀκριθῶς τὸ εἶδος τῶν ἐπιδεικτικῶν καὶ συγκινητικῶν εἰκόνων, τὰς ὁποίας ἐξήτηον οἱ Ἰησοῦται· νὰ ἐκθαμβώσουν, νὰ γοητεύουν τρόπον τινά, πλήρεις ζωῆς, δὲ ὁμιλοῦν καθαρώς, ν' ἀφαρπάζουν. Ἰδοὺ τὸ πρῶτον γραμμα αὐτῶν τῶν προστατῶν τῆς τέχνης. Ὁ Ροῦμπενς τὸ ἐξεπλήρωσε καλλιτέρον παντὸς ἄλλου. Λείπει εἰς τὴν ζωγραφικὴν του ἐκεῖνος ὁ λεπτός, ὁ μαργαριταρώδης τόνος, ὁ πλήρης μυστηρίου, ὁ ὁποῖος ἀπῆχει πάντοτε εἰς κάθε Φλωρεντιανῶν εἰκόνα.

Ἐὰν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ὁ Ροῦμπενς εἶναι κατώτερος τῶν Ἰταλῶν καὶ Ἰσπανῶν, πόσον ὄμως ὑπερετερεῖ ὄλον εἰς τὰς εἰκόνας ὅπου ὁ θεὸς, ἡ λάμψις, ἡ εὐφροσύνη, ἡ εὐλογία, ἡ ὄλη εἶναι ὄλα τόσῳ καλῶς διατυπωμένα, καθὼς εἰς τὴν θαυμασίαν, τὴν πραγματικῶς ὑπέροχον ἀπα-

γωγὴν τῶν θυγατέρων τοῦ Λεισίπου—εὐρισκομένην εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Μονάχου—καὶ εἰς μίαν διαβολικὴν *Kermesse* τοῦ Λούδρου.

Πορτραίτιστας, τῆς οἰκογενείας του ἰδίως, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀξιοθαύμαστος. Δὲν ἔχει βεβαίως τοῦ Ραμφράντι καὶ τοῦ Τισιέν τὸ βάθος τῆς ἐκφράσεως, ἀλλὰ σὲ κάθε πίνακά του ἐκφράζει τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, τὴν αἰσιοδοξίαν τῆς υγείας καὶ τοῦ φωτός του. Ὅλα αὐτὰ τὰ βλέπει κανεὶς καταφανῆ εἰς τὰς τοποθεσίας, τὰ ζῶα του, τὰ ἄνθη του, περιστοιχιζόμενα ὑπὸ ἀγγέλων.

Ὅταν τῷ 1879 διοργανώθη ἐπιτροπὴ, ὅπως περισυλλέξῃ τὸ ἀντίτυπον ὄλων τῶν ἔργων του εἰς τὰ διάφορα μουσεῖα καὶ ἰδιαιτικὰς πινακοθήκας, συνῆθροισεν ἐν ὄλω 2.235 πίνακας. Ὅποιος κολοσσὸς ἐργασίας! Δὲν ἔπαυσε εἰς τὴν ἱστορίαν δευτέρου παραδείγματος τοιαύτης παραγωγικῆς ἐργασίας, συνδεδεμένης μὲ τὴν δυνάμιν φαντασίας καὶ μ' ἕνα δῶρο τόσο πλούσιον δημιουργίας.

Ὁ Ροῦμπενς εἶχεν ὡς συμμαθητὰς του τὸν Ζορντάνος, ζωγράφον λαϊκόν, ἀλλὰ μὲ πινελιά δυνατὴν. Ὁ καλλιτέρας ἐκ τῶν μαθητῶν του ὑπῆρξεν ὁ Βᾶν Ντάιχ, τοῦ ὁποῖου αἱ εἰκόνας ἀποπνεύουν χάριν, λεπτότητα καὶ εὐγένειαν.

Ὁ Ροῦμπενς ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 63 ἐτῶν ἐν ὄλῃ τῆς δόξης τῆς τέχνης του, χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παρακαμψίαν, ἢ ὅποια συχνὰ παρατηρεῖται κατὰ τὸ τέρας τῶν μεγαλειτέρων καλλιτεχνῶν.

Ἐτάφη εἰς τὸ οικογενειακὸν νεκροταφεῖον τοῦ *Messire Fourment* τοῦ πενθεροῦ του. Ἡ χήρα Ἑλένη Φουριμάν δι' ἐξόδων τῆς ἐκτίσεων ὀπισθεν τοῦ χοροῦ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἕνα παρεκκλήσιον καὶ ἐκεῖ μετέφερε τὴν σοφὸν του.

Ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ὑπάρχει ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ὅπου λέγουν ὅτι ὁ ζωγράφος αὐτὸς παριστάνει μετὰ τῶν δύο συζύγων του τῆς Ἰουδέλλας Μπράνι ὡς Παρθένου Μαρίας, καὶ τῆς Ἑλένης Φουριμάν ὡς Μαρίας Μαγδαληνῆς.

Ἡ περιουσία, τὴν ὅποιαν ἀφῆκεν, ἀνήρχετο εἰς τὸ ποσὸν τῶν 700,000 φλορινίων.

Ἡ χήρα καὶ οἱ δύο υἱοὶ του, ἐκ τοῦ πρώτου γάμου, ἐκληρονομήσαν, ἐκτὸς τῶν προσωπογραφιῶν, αἱ ὅποια τοῖς ἀνήκον, καὶ ἕνα ἀριθμὸν πινάκων τὸ ὑπόλοιπον, τὸ ὅποιον ἀνήρχετο εἰς 314 πίνακας, ἐπωλήθη εἰς τὸν πλειστηριασμὸν τὴν 17 Μαρτίου τοῦ 1842 εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον τῆς Ἀιθέρσας. Μεταξὺ τῶν φιλοτέχνων ἀγοραστῶν παρευρίσκοντο καὶ ὁ ἀπειταλιμένος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας,

οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας (Γουστάβος *Geffroy*).

Τὸ πορτραῖτο τῆς Ἑλένης Φουριμάν κατὰ τὸν XVII ἀνῆκεν εἰς τὸν κύριον ντὲ λὰ Λιὲ ντὲ Ζουλύ. Ὅταν ἐπωλήθη ἡ συλλογὴ του, τότε τὸ πορτραῖτο τὸ ἠγόρασεν ὁ κ. *Randon de Boiset* ἀντὶ 20.000 λιβρῶν.

Μετὰ παρέλευσιν μερικῶν ἐτῶν τῇ 1777 εὐρέθη εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ κόμητος *de Vandrenis*, ὅστις τὸ ἐπλήρωσε 18.000 λίβρας καὶ τέλος πολεῖται καὶ πάλιν τῇ 1781 20, 000 λίβρας. Εὐρίσκειται δὲ σήμερον εἰς τὴν μεγάλην *Galerie* τοῦ Λούβρου, ἢ ὅπου δὲν ἔχει παρὰ ἔργα τῆς Φλαμανδικῆς σχολῆς. Ἰδοὺ πῶς ὑπῆρξεν ὁ μέγας καὶ διάσημος αὐτὸς ζωγράφος, τοῦ ὁποῦ ἀπόγονοι εἶναι οἱ ἠρωϊκοὶ Βέλγοι ποῦ ὡς ἄλλοι Σπαρτιάται μάχονται ὑπὲρ βιωμῶν καὶ ἐστιῶν πρόμαχοι τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν μεγάλων ὑπὲρ πατρίδος ἰδανικῶν. Ἐάν πρὸς στιγμὴν εἰς τὸν αἰῶνα μας ἠδύνετο νὰ θεωρηθῇ ὡς κυρίαρχος ἡ ἰδέα τῆς ἔλξης, ἡ αὐτοθυσία καὶ ὁ ἠρωϊσμός τῶν Βέλγων ἔρχει διὸ ν' ἀνιψῶσιν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν περιβάλλει μετὴν αἰγλήν ποῦ σκορπίζει τὸ μέγα, τὸ ὑψηλόν, τὸ ὑπέροχον.

NIKA ΔΕΝΔΡΑΜΗ

ΤΑ ΙΕΡΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ

Β'.

Καὶ ὅμως, εἰ καὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἱδρυτὰς καὶ ἠγομένους αὐτῶν, διότι σημειώσατε ὅτι καὶ ὁ Μελέτιος ἐκ θάθρων ἀνεκαίνισεν τὴν βόρειον πλευρὰν τῆς μονῆς καὶ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν κατέθηκεν εἰκοσιχίλιαδας εἰκοσαυδράχιμων καὶ τέσσαρας εἰς ρωμανικὰ χρυσῶγραφα. οἱ Κουτλουμουσιανοὶ πατέρες ἔδει νὰ ἔχουσι τὸν τάφον τοῦτον κεκοσμημένον καὶ εἰς λίαν εὐπρόσωπον κατάστασιν, ἐν τούτοις θέαμα τοῖς ὁρῶσιν ἐλεεινὸν ὑπάρχει ἐξ ἀβελτηρίας καὶ ἀδιαφορίας καὶ ἀγνωμοσύνης, ἵνα μὴ τι ἄλλο εἴπω, τῶν τούτων διεπόντων, μὴ βουληθέντων λαβεῖν ὑπ' ὄψει οὐδὲ τὰς συστάσεις τῶν φίλων καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ καὶ ἐπισκευάσαι αὐτὸν ἀντὶ ἐλαχίστου ποσοῦ χρημάτων.

Παρὰ τὸν τάφον τοῦτον ὑπάρχει εἰκὼν, ἣτις μέγιστος εὐχαρίων ἐθεωρεῖτο, ὡς εἰκὼν τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Μονῆς Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, ἐπειδὴ φέρει αὐτοκρατορικὸν σάκκον, κεκοσμημένον διὰ τοῦ δικεφάλου αἰετοῦ καὶ στέμματος, ἀλλὰ τελευταίως Ρωμῶνοι καθηγηταὶ ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἐστὶν εἰκὼν Ρωμῶνου Βοεβόδα, φέροντος στέμμα μὲν Ρωμανικόν, σάκκον δὲ Βυζαντινόν. Καὶ ὅμως οὐδὲ ταύτην ἠθέλησάν ποτε νὰ καλύψουσι δι' ὕψου καὶ σκεπάσωσι ὀλίγον ἄνωθεν ἵνα μὴ καταστραφῇ ὑπὸ τῆς ἐπιρρείας τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καὶ ἥδη μόλις διακρίνεται, ἐνῶ ἕτερα ὑπάρχονσα ἔσωθεν τοῦ τοίχου τοῦ παρεκκλησίου καὶ ἐν τοῖς λεγομένοις κατηγόμενοις αὐτοῦ διατηρεῖται εἰς ἀρίστην κατάστασιν.

Ὁ πρὸ πολλῶν δὲ ἐτῶν καὶ ἀρχαίους τάπητας καὶ ἱερὰ ἄμφια εἰς Ἀρμενίους ταπεινοσυνεταῖς οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀφρόνως ποιοῦντες, ἐπώλησαν ἢ ἀντήλλαξαν διὰ καινοφανῶν τοιούτων. Ὁ πρὸ πολλοῦ δὲ χρόνου καὶ ἀγαλιμάτιον τι ὑπάρχον ἐν τῷ νεοσώκῳ τῆς Μονῆς τοῦ Λοχειαρίου, λάθρα ἀπειμπολήθη.

Ἀλλὰ καὶ ὁ πολιτικὸς κώδιξ τοῦ αὐτοῦμοι Πάππα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κυροῦ Ματθαίου, τῆ

ἐνόχῳ ἀβελτηρίᾳ τῶν ἀρχόντων τῆς τοῦ Κουτλουμουσιῶν μονῆς ὑπεξηρόθη καὶ ἀντεταπεινώθη δι' ἄλλου ἕως ἀσημίαντον. Καὶ οἱ ἐναποκειμένοι δὲ ἐν ταῖς Ἀγιορειτικαῖς βιβλιοθήκαις διατρέχουσι τὸν ἔσχατον κίνδυνον τῆς ἀπολείας οἱ μὲν ἐκ τῆς ὄχρασις, διότι αἱ πλείονες τῶν βιβλιοθηκῶν τούτων εἰσὶν ὄχρα τάλληλοι πρὸς διαφύλαξιν βιβλίων, τὰ ὅποια οὐδὲ ἀερίζονται ποτε εἰμῇ, ὅταν θὰ ἐπισκεφθῇ αὐτὰς Εὐρωπαϊκὸς τις ἐπιστήμων, διότι τότε καὶ τὰ παράθρονα αὐτῶν ἀνοίγονται, οἱ δὲ ἐκ τῆς σιτοθροωσίας καὶ μυρωματίας. Διότι ἀτυχῶς αἱ πλείονες τῶν μονῶν ἐκ τῆς ἀπελάσεως ἐξ αὐτῶν τῶν Ἑλληνίδων Μουσῶν στεροῦνται καὶ καταλλήλων προσώπων, ὅπως ἀναθέσωσιν αὐτοῖς τὴν διαφύλαξιν τῶν ἱερῶν τούτων κειμηλίων καὶ τοιοῦτοτρόπως μένον ἐρρομιμένα καὶ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπιβλέψεως καὶ περιποιήσεως καὶ διὰ καταλλήλων φαρμάκων διατηρήσεως ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη καθ' ἃ σῆς καὶ θρώσις αὐτὰ ἀφανίζει καὶ μὴ κατατρώγουσιν. Ἄλλοι δὲ ἐκ τῆς ὑπεξαιρέσεως ὑπὸ λωποδυτῶν ὑποτακτικῶν, ὡς συνέθη ἐν τῇ Μονῇ τῆς Λαύρας πρὸ τριετίας κατὰ τὸν ἐν λόγῳ φίλον μου κ. Εὐλόγιον. Ἐτεροι ἐκ τῆς ἀντικαταστάσεως δι' ἄλλων ὑπὸ ἐπιτηδεῖων λωποδυτῶν Ἑθροπαιῶν καὶ ἡμετέρων ἀτυχῶς, ἐν οἷς συγκαταλέγεται καὶ ὁ Μ. Γεδών, ἱκανοὺς κεκτημένους ἀγιορειτικῶς κώδικας ἐκ τῆς ἐλαχίστης ἐπιβλέψεως καὶ τούτου διότι αἱ ἀρχαῖαι τῶν Μονῶν ἐκ διαφόρων λόγων ἐμπιστεύονται τοῖς ζητουμένοις κώδικας εἰς τοὺς προσεγομένους ἐντίμους λωποδυτὰς χωρὶς νὰ ποιοῦσιν ἐπίσημον παράδοσιν καὶ περιγραφὴν τοῦ παραδιδόμενου κώδικος. ἴσως δὲ τινες καὶ ἐξ ἐπιτηδῆς.

***

Ἄλλοι δὲ ἐκ τῆς ἄρρας ἀμοιβῆς, ἣν χορηγοῦσιν οἱ ἀληταὶ τοῦ Βορρά εἰς τοὺς κεκτημένους τοιοῦτους κώδικας καὶ ἱερὰ εἰκόνας ἀσκητῶν καὶ κελλιότας, τοὺς παντελῶς ἀγνοοῦντας τὴν ἀμύθητον ἀξίαν τούτων καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀδικήματος, ὅπερ εἰς τὸ ἔ-

θνος ἡμῶν διαπράττουσιν ἀφαιροῦντες αὐτοῦ τὴν πατρῶν κληρονομίαν καὶ παραδίδοντες αὐτῆς ἐξόνους, πολλὰς καὶ δι' αἰσχροκέρδειαν! Ἐάν καὶ τὴν ἐλαχίστην εἶχον προνοίαν περὶ τῶν προγονικῶν ἡμῶν τούτων θησαυρῶν, 245 κώδικες ἐκ μεμβράνης καὶ χάρτου δὲν θὰ ἐγίνοντο παρανάλημα τοῦ πυρός ἐν τῇ Μονῇ Σίμωνος Πέτρος τῇ 28 Μαΐου 1891 σὺν πίσσῃ τῇ Μονῇ ταύτῃ, διότι ἐκ τῶν προτέρων θὰ ἐτοποθετώμεν αὐτὰ εἰς μέρος ἀσφαλέστατον ἀπὸ πίσης ἀπόψεως. Ἦδη δὲ ὅτε φαίνεται περισυνέλεξαν πάντας τοὺς ἀρχαίους ἑλληνικοὺς κώδικας οἱ κωδικοσυνελλέκται ἐκ τῶν ἐν ἁγίῳ Ὁρει ἱερῶν σκηνωμάτων καὶ τῶν ἀνά τὴν Μακεδονίαν Μονῶν, ἐκκλησιῶν καὶ ἀτόμων χάρις εἰς τὴν παντελεῖ καὶ ἀσύγνωστον ἀδιαφορίαν ἐν: αὐτὰ μὲν τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος καὶ τῶν κυριάρχων Μονῶν, ἐκεῖ δὲ τῶν κατὰ τόπους Ἀρχιερέων, ὧν τινες ὡς μόνον μέλημα εἶχον τὴν ἀφαιμάξιν μονῶν καὶ ἐκκλησιῶν καὶ οικογενειῶν πρὸς τὰ παχυνθεῖα ἔαιουτος, τελευταίως δὲ καὶ τὸ διαφημιζέσθαι ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημεριδῶν, ἀρᾶ δαπάνῃ οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἐπιβλέψιν καὶ προστασίαν καὶ τῶν περιορισῶν αὐτῶν καὶ τῶν προγονικῶν ἡμῶν τούτων θησαυρῶν, ἔστρεψαν τὰ βλέμματα αὐτῶν καὶ εἰς τὴν συλλογὴν Βυζαντινῶν εἰκόνων.

Ἐκόνες δὲ ἱερὰ ἀρχαίας ἐποχῆς καὶ τέχνης καὶ κώδικες χειρόγραφοι ὑπῆρχον καὶ ἐνιαχοῦ ὑπάρχουσιν ἐν ταῖς Σκήταις καὶ Κελλίαις, ὡς προῖξ τούτων ἀναφαίρετος καὶ συνεπῶς περιουσία τῶν Μονῶν, εἰς ἃς ἀνήκονσι τὰ Κελλία καὶ αἱ Σκήται, ἀλλ' ἀτυχῶς καὶ ἐντεῦθεν ἐφυγαδευθήσαν καὶ ὁσμημέραι ἀπαλλοτριεῖνται ἀπ' οὗ ἀνιερός τις μοναχὸς Ἀγιαννίτης, ἐτόλησεν ἀρχαίαν εἰκόνα νὰ θέσῃ ἐνέχυρον εἰς ἡμέτερον ἐμποροσκόπτην ἐνταῦθα, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἵνα πληρώσῃ τὰ ἐμπορεύματά του, ἅτινα παρ' αὐτοῦ ἔλαβε καὶ κατέσχῃ ταύτην ἡ Ἱερὰ Ἐπιστοσία, εἰς ἣν ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀνηνέχθη καὶ παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Λαύρας, εἰς ἣν ἀνῆκεν ἡ Καλύθη τοῦ ἱεροσύλου ἀσκητοῦ!

Ἐτερος δὲ ἀνιερώτατος ἱερομόναχος Ρώσος Ματθαῖος Κελλιώτης Σταυρονικητιανὸς, παρέδωκεν εἰς Ρώσους στρατηγὸν Βασιλεῖον Γεωργιέβσκη ἀρχαιοκάπηλον τέσσαρας εἰκόνας ἀρίστης βυζαντινῆς τέχνης, ἀνθρώπους εἰς τὸ Σταυρονικητιανὸν Κελλίον «Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου» κατὰ τὴν γενομένην ἀνάγκησιν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος μετὰ τὴν σύλληψιν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὤμων τεσσάρων Ρώσων μοναχῶν τῆς ἱερᾶς Μονῆς Παντελεήμονος μεταφερόντων ταύτας εἰς τὴν ἐν λόγῳ Μονήν.

Μετὰ τὴν πράξιν αὐτοῦ ταύτην ἐδραπέτευσε ὁ ἐν λόγῳ ἱεροσύλος Β. Γεωργιέβσκη φοβηθεὶς τὴν ὑπὸ τῶν Σερδάρων σύλληψιν αὐτοῦ, ἣν ἡ Ἱερὰ Ἐπιστοσία εἰχε διατάξει, αἱ δὲ εἰκόνας εἰκονίζουσαι τοὺς Ἀποστόλους Πέτρον, Παῦλον, Ἀνδρέαν καὶ τινά ἕτερον ἀπεδόθησαν εἰς τὴν τοῦ Σταυρονικητῆ Μονῆς, εἰς ἣν καὶ ἀνήκον, ὁ δὲ ἀπειπολήτης Ματθαῖος μετὰ τὰς πρώτας ἀνακρίσεις ἔμεινεν ἀνενόητος ἀτυχῶς ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Κοινοτήτος δι' ἀγνώστους λόγους καὶ μόνον τὸ πολιτικὸν δικαστήριον κατεδίκασεν αὐτὸν ἐρήμην εἰς δύο μηνῶν φυλάκισιν, ὡς ἐπληροφόρηθη, τὴν ὅποιαν ὅμως δὲν ἐξέτισε.

Πρὸ τῆς αὐτῆς ἀνίξεως καὶ λωποδυτικῆς πράξεως ἐθεθεῖται ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἀπεφάσισεν ἐν τῇ ἘΔ' συνεδρίᾳ αὐτῆς, τῇ ληφθεῖσῃ τῇ 30 Ἀυγούστου 1913, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν κινήτην περιουσίαν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Προβάτου καὶ πρὸς τοῦτο διώρισεν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Ἐπιστατῶν τῶν Μονῶν Ξηροποτάμου καὶ Γρηγορίου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων Παντοκράτορος, Καρακάλου καὶ Ξενοφῶντος ἵνα προδῇ εἰς τὴν καταγραφὴν τῆς ὅλης κινήτης περιουσίας παλαιᾶς καὶ

νέας, ἣτις ἀτυχῶς οὐδὲν ἐπραξεν, ὡς καὶ αἱ τρεῖς πρὸς σύνταξιν τοῦ οργανικοῦ χάρτου τοῦ ἁγίου Ὁρους ἐπιτροπαὶ οὐδὲν ἐπραξαν διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τοὺς ἀντιπροσώπους πρὸς τὰ κοινὰ καὶ μηδεμίαν ἱκανότητα ἔχειν αὐτοὺς, πρὸς τὸ συντάττειν νόμους καὶ οργανικοὺς χάρτας, ὧν οὐδὲ τὴν σημασίαν γνωρίζουσι.

Πλὴν δὲ τῆς πράξεως αὐτοῦ ταύτης ὁ ρηθεὶς Ρώσος στρατηγὸς ἀπειριφάθη, ἵνα ἐξαπατήσῃ καὶ τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Χελανδαρίου καὶ λάβῃ παρ' αὐτῆς τέσσαρας ἀρχαίας εἰκόνας καὶ πρὸς τοῦτο προσήνεγκεν αὐτῇ ὡς δῶρον δῆθεν τοῦ Ἰσάκου πολυτελεῖς πᾶσι Ἑθαγγέλιον, δι' ὅπερ συνεχάρη αὐτῇ καὶ ὁ ἐν Κων/πόλει Ρώσος πρεσβευτὴς τηλεγραφικῶς!

Μετὰ τὴν προσφορὰν δὲ τοῦ ἐν λόγῳ ἱεροῦ Ἑθαγγελίου ἐξήτησε τὰς εἰρημένας εἰκόνας διὰ τὸ εἰκονοστάσιον δῆθεν τοῦ αὐτοκράτορος. Μεχρι ποίου σημείου ἀπάτης φθάνουσι ἀληθῶς οἱ ἀγύρται τοῦ Βορρά, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ αὐτοκράτορος μεταχειρίζονται ἵνα ἐπιτύχωσι τῶν ἀνιέρων αὐτῶν σκοπῶν. Ἄλλ' οἱ πατέρες τῆς μονῆς ταύτης κατανοήσαντες τὸν δόλον ἠρνήθησαν τὴν παράδοσιν ταύτην καὶ ἀνεχώρησε κατησχυμένος.

Πρὸ τοιοῦτου συστηματικοῦ λωποδυτικοῦ ἔργου εὐθεθεῖς καὶ φρονῶν ὅτι θὰ ἐφιλοτιμοῦντο αἱ Μοναὶ ἡμῶν καὶ θὰ ἐξεσφαλίσουν τοὺς ἀνεκτιμήτους αὐτῶν θησαυροὺς, τοὺς εὐρισκομένους ἐν αὐταῖς καὶ ἀνά τὰς Σκήτας καὶ τὰ Κελλία αὐτῶν περιελάβον ἐν τῷ αὐτῷ πρακτικῷ, ἅτε ἀρχαιοματεὺς τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος τότε ὧν, καὶ τὰ ἐξῆς, ἄπερ καὶ ἡ ἱερὰ Κοινότης ἐνέκρινεν.

«Ἐπίσης ἀποφασίζεται ὅπως σταλῇ ἐγκύκλιος εἰς τὰς ἱερὰς ἡμῶν Μονὰς, δι' οὗ αὐτὰ θέλουσι προτρέψασθαι, ὅπως ἐξασφαλίσωσι τὴν ἐν τοῖς ἐξαρτήμασιν αὐτῶν ὑπάρχουσαν ἐθνικὴν ταύτην παρακαταθήκην ἀπὸ τῶν ἱεροσύλων καὶ λωποδυτῶν καὶ ὅπως μὴ δέχωνται ἐν ταῖς ἱεραῖς αὐτῶν Μοναῖς, ταῖς Σκήταις καὶ τοῖς Κελλίαις ἄνευ διαμονητηρίου ἢ συστατηρίου γραμματοσφιδῶν οὐδένα, ἔστω καὶ ἄν συνοδεύηται καὶ ὑφ' οἰουδῆποτε ρασοφόρου γνωστοῦ ἢ ἀγνώστου, ἡμετέρου ἢ ξένου, καθόσον τὰ τέκνα τῆς Ἀρχῆς δὲν ἔχουσι καὶ τόσον καθαρὰς τὰς χεῖρας καὶ τὴν συνείδησιν!».

Καὶ τὸ μὲν ἐγκύκλιον, δι' οὗ συνίστα ἡ Ἱερὰ Κοινότης τὸν τρόπον τῆς ἐξασφαλίσεως καὶ καταγραφῆς τῶν ἐν τοῖς ἐξαρτήμασι τῶν Μονῶν ὑπάρχοντων ἱερῶν κειμηλίων, ὡς μὴ ὑπάρχον πρόχειρον δὲν ἀναφέρω ἐνταῦθα αὐτολεξεῖ, καταχωρίζω δὲ μόνον τὸ ἕτερον ἔχον οὕτω:

Ἀριθ. Πρωτ. 8.

Πρὸς τὰς εἰκοσὶν ἱερὰς καὶ Σεβασμίας Μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω.

Ἐπὶ πολλὰ ἀγνώστα πρόσωπα περιέχονται τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον, ἕνα τῶν ὁποίων οὐδὲ ἐν τοῖς ὀρθοδόξοις χριστιανοῖς καταλέγονται, ἕτερα δὲ εἰς τὴν ἐβραϊκὴν ἀνήκουσι θρησκείαν, ἀλλ' οὐδὲ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεως αὐτῶν ἐστὶ γνωστὸς, ἀφοῦ ἐν παντελεῖ ἀγνοία τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς Κοινοτήτος πράττουσι τοῦτο τῇ ἀνοχῇ τῶν ἱερῶν ἡμῶν Μονῶν, αἵτινες ἄνευ τῶν ἀρμοδίων γραμμάτων δέχονται αὐτὰ.

Ἐκ τῆς ἐν ἀγνοίᾳ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς Κοινοτήτος παρεσιδύσεως τοιοῦτων προσώπων ὑπόπτου διαγωγῆς καὶ ἀγνώστου προελεύσεως εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον ἐγένετο οὐ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἢ ὑπ' Ἀρμενίου τινὸς περιούλογοι ἱερὰν ἀμύθητων πολυτελῶν καὶ ἀρχαίων, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἡ ὑπεξαίρεσις τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἐκ τοῦ Σταυρονικητιανοῦ Κελλίου «Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου».

Πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ τούτου, ὑφ' οὗ κινδυνεύομεν νὰ ἀπολέσωμεν, δι. πολύτιμον καὶ τιμητὸν ἔχομεν ἐνταῦθα, ἢ μᾶλλον πρὸς τελείαν αὐτοῦ ἐξάλειψιν διατάξαμεν τὸν ὄπλαρχηγὸν ἡμῶν Κωνσταντῖνον Δημητρίου, ὅπως τοῦ λοιποῦ συλλαμβάνῃ καὶ παροισιάσῃ ἐνώπιον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Κοινότητος διὰ τὰ περαιτέρω πάντα ὅστις ἤθελε περιφερεσθαι τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον ἀνεὶ διαμονητηρίου ἢ συστατηρίου γραμματος ἡμῶν ἢ ἀπανταχοῦ, ὡς καὶ ἐκείνους, οἵτινες φέρουσι συστατήρια πρὸς τὰς ἱερὰς ἡμῶν Μονὰς γραμματα οὐχὶ Κοινοτικά, οἰοιδήποτε καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι καὶ ὑφ' οἰωνδήποτε καὶ ἂν ἤθελον συνοδεύεσθαι.

Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν τῶν τοιούτων σκανδάλων προτρέπονται ἅπαναι αἱ ἱεραὶ ἡμῶν Μοναί, ὅπως μὴ δέχωνται ἐν εἰσπρασίαις ἀνεὶ τῶν ἐν λόγῳ γραμμάτων. Διότι διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν τίνες περιέρχονται τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον, καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν, καὶ οὕτω θὰ δυνάμεθα, ἵνα παρακολοιθῶμεν αὐτοὺς καὶ διη τοὺς ἱεροσούλους καὶ λαποδύτας, καὶ νὰ μανθάνωμεν τί ἐνταῦθα ἐρχόμενοι πράττουσιν.

Ἐὰν δέ ποτε Μονὴ τις φιλοξενῇ πρόσωπον ἐπίσημον, ὅπερ ἐνεκα σπουδαίου λόγου δὲν προσέφρασε τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ ἐνταῦθα, ἵνα παρουσιάσῃ ἐνώπιον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ λάβῃ τὰ συστατήρια γραμματα δύνανται τὴν ἐπομένην ἢ καὶ μεθ' ἐπομένην νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸ καὶ ἐφοιτάσῃ διὰ τῶν καταλλήλων γραμμάτων. Οὐδέποτε ὅμως ἐπιτρέπεται, ὅπως αἴτη ἐκδῶση συστατήρια γραμματα πρὸς ἄλλας ἀδελφὰς Μονὰς, ἀλλ' οὐδὲ καὶ πρὸς μίαν ἢ δι' ὁδοῦ νὰ ὀδηγῇ αὐτοὺς εἰς τὰς ἄλλας ἀδελφὰς μονὰς ἀνεὶ τῶν κεκαλονισμένων γραμμάτων, καθόσον ἀνακαλυπτομένη θὰ καταγγέλληται εἰς τὰ σεπτὰ Πατριαρχεῖα ὡς παραβαίνουσα τὰ καθιερωτὰ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου, ὃν φρονεῖς ἀγρυπνὸς ἐτάχθη ἢ καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶ Κοινότητος, ὡς καὶ θέλουσα νὰ ἰδιοποιηθῇ ξένα δικαιώματα.

Ἐξαιρέσει μόνον θέλουσι ποιῆσθαι οἱ κατὰ δεκάδας ἢ εἰκοσάδας περιερχόμενοι τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον προσκυνηταί, ὧν τὸ συστάριον θέλει προκαλεῖ ἢ διαφερομένη ἱερὰ Μονὴ διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτῆς, διηλθόντες τῆ καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶ Ἐπιστοσίᾳ καὶ τὸν ἀριθμὸν ἀκριβῶς τῶν προσκυνητῶν, ὅστις θέλει συμπαραλαμβάνεσθαι ἐν τῷ διαμονητηρίῳ.

Ἐνελτιστοῦντες δι. τὰ εἰσακουσθῶμεν διατελοῦμεν πάνυ φιλαδέλφως.

Ἐν Καρναῖς, τῆ 17 Σεπτεμβρίου 1913.

Ἀπαντες οἱ ἀντιπρόσωποι καὶ προϊστάμενοι τῶν εἰκοσίων Ἱερῶν καὶ εἰσαγῶν Μονῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους Ἄθω.

Ἡ ΚΥΡΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ

Πολλοὶ φοραῖς τὴν ἄκουσα ἐστὶ χαρούμενα νὰ λέγῃ: «Κακρῶστὲ το τὸ Κάστρο μου τὸ μαγικὸ πού ὡς τὰ σύννεφα, ἀπάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα νὰ σμίξῃ πάσι μὲ τὸν μακάριο οὐρανόν! Κακρῶστὲ το τ' ὠραῖο, τὸ ἀπράνταχτο, πού οὔτε βορριά μου σκιάζεται, μὰ οὔτε κ' ἀστροπέλεκτι. Ἐγὼ ἢ ἴδια τ' ὠχτίσα μὲ Μάγια τῆς Ἀγάπης, μὰ καὶ γιὰ θεμέλιο ποτέ μου δὲν τὴν θέλησα τὴν ἀψυχή τὴν πέτρα, μὰ οὔτε καὶ τὸ μάρμαρο, καὶ οὔτε καὶ τὸν γρανίτη. Τ' ὠχτίσα ἐπάνω σὲ μὴ πιστὴ καρδιά!

«Κακρῶστὲ το τὸ ὑπερήφανο σὰν μάτιπυ πρὸς τὰ ἔξω δὲν τὸ καταδέχεται γιὰ νὰ κυττάξῃ, μὰ μέσα του μονάχα βλέπει κ' ἀναγαλλιάζεται.—γιατί, ἂν ἀπὸ ἔξω ἀχνοσέγγη μονάχ' ἀπ' τὸ φεγγάρι, μὰ μέσα του, ὡ μὰ

Παρηγγέλησαν δὲ ἐν ταυτῷ ὑπὸ τῆς Δ. Κοινότητος καὶ αἱ ἐν Λάφην τελωνιακαὶ ἀρχαί, ὅπως ἐπιβλέπωσι καλῶς τὰ ὑπὸ τοῦ λιμενίου τῆς Λάφνης ἐξερχόμενα δέματα, κιβώτια καὶ ἀποσκευαίς. Ἀτυχῶς διως οὔτε αἱ Μοναὶ ἔλαβον τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς διάσωσιν τῶν ὑπολειφθέντων τοιούτων ἱερῶν κειμηλίων, οὔτε οἱ τελωνισκοὶ ὑπάλληλοι καὶ ἤδη εὐρίσκονται εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ τυχόντος λωποδύτου καὶ ἱεροσούλου.

Ἄφου λοιπὸν ἡμεῖς ἐσμέν ὅλως ἀνίκανοι ἵνα διασώσωμεν τὴν εἰς χεῖρας ἡμῶν ὑπάρχουσαν ἐθνικὴν πολυτίμον καὶ ἀνεκτίμητον περιουσίαν διὰ τὸ μὴ ἔχειν οὔτε τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις, οὔτε τὴν ἱκανότητα, οὔτε τὴν θέλησιν, οὔτε τὸ ἐνδιαφέρον, οὔτε τὴν δύναμιν, οὔτε ἕτερον εἰς τοῦτο συντελοῦν, ἀνάγκη ἀπόλυτος, ταχίστη καὶ μεγίστη, ὅπως ἡ Κυβέρνησις λάβῃ τὰ ἐξῆς σωτήρια μέτρα τῆ συστάσει τοῦ Συμβουλίου τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ Χριστιανικοῦ Μουσείου τοῦλάχιστον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ὑπολειφθέντων ἱερῶν κειμηλίων καὶ μνημείων, διότι ἀσθυνατῶ νὰ πιστεύσω δι. καὶ Κελλία καὶ Μονὰς θὰ ἐκχωρήσωμεν πλὴν εἰς Ρώσους.

Ἄ' Ἀνάγκη διως ἀποσταλῇ ἀρχιτέκτων καὶ καλλιτέχνης ἵνα ἐξετάσωσι τὰ διάφορα ἐνταῦθα μνημεῖα καὶ ὑποδείξωσι τὰ μέσα τῆς ἀναστήλωσεως τῶν ἐχόντων ἀνάγκην τοιαυτῆς καὶ τῆς ἐπιδιορθώσεως αὐτῶν ἀπὸ ἀρχιτεκτονικῆς ἀπόψεως καὶ καλλιτεχνικῆς, τῶν ἐξόδων καταμεριζόμενων ἀναλόγως τοῦ πλούτου τῶν Μονῶν, εἰμὴ ἀναλαμβάνῃ πάσας τὰς δολανάς ἢ τοῦ Βατοπεδίου Μεγίστη Μονῆ, ἀναγραφόμενου τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ἐν τοῖς ἐπίσημοις κώδικι καὶ ἐπὶ τῶν μνημείων, ὧν τὴν ἀναστήλωσιν καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀνακαίνισιν θέλει ἀναλάβει.

Β' Πρέπει νὰ διαταχθῶσιν αἱ Μοναὶ ἵνα ἀνεγείρωσι καταλλήλους βιβλιοθήκας καὶ σκευοφυλάκια εἰς κατάλληλα καὶ ἐξυφασισμένα ἀπὸ πυρκαϊῶν ἢ ὑγρασίας ἐν αὐταῖς μέρη, ἐὰν αἱ ὑπάρχουσαι καταδειχθῶσιν ὑπὸ εἰδικῶν ἀνδρῶν ἀκατάλληλοι.

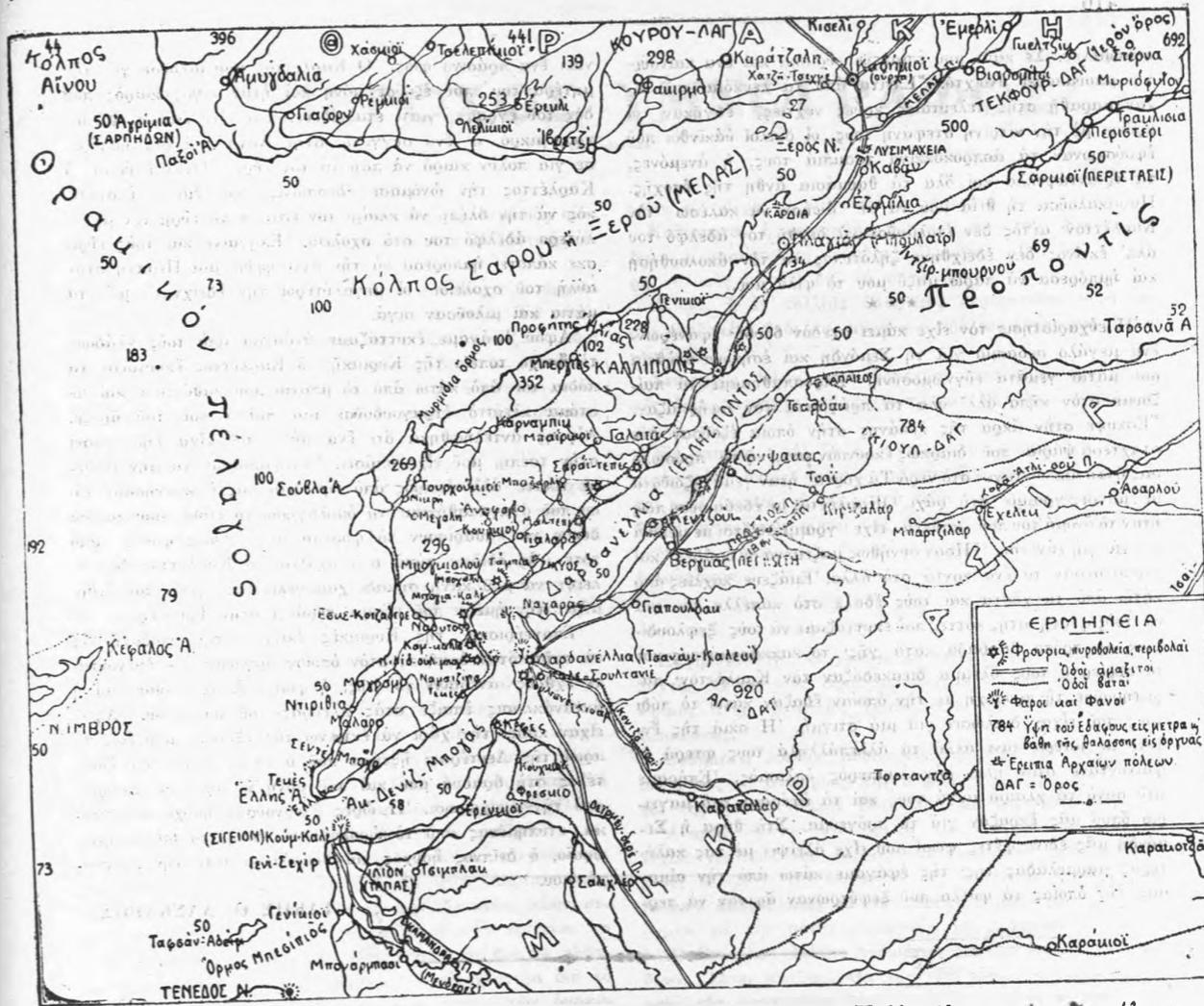
Γ' Πρέπει νὰ διαταχθῶσιν αἱ Μοναί, αἱ μὴ ἔχουσαι συντεταγμένους καταλόγους τῶν βιβλίων αὐτῶν ἵνα συντάξωσι τοιούτους καλοῦσαι ἰδικούς πρὸς τούτο ἐπιστήμονας, αἱ δὲ ἵνα συμπληρώσωσι τοὺς ἤδη ὑπάρχοντας περιλαμβάνουσαι ἐν αὐταῖς καὶ τὰ μὴ καταγραφέντα ὑπὸ τοῦ κ. Σπ. Λάμπρου βιβλία.

Δ' Νὰ καλέσωσιν εἰδικὸν ἀρχαιολόγον ἵνα καταγράψῃ ὑπ' αὐξὸντα ἀριθμὸν ἐν εἰδικοῖς καταλόγοις τὰ ἱερὰ αὐτῶν σκευῆ καὶ ἀμφια καὶ ἅγια λείψανα καὶ νὰ τὰ ταξιθετήσῃ αὐτὰ ἐν ἰδίῳ καταλλήλῳ σκευοφυλακίῳ.

(Ἄκολουθεῖ)

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΤΕΝΑΣ

DARAMOT

Δεπιτομερὴς χάρτης τῶν Στενῶν τῶν Λαρδανελλίων, τῆς Χερσονήσου Καλλιπόλεως καὶ τοῦ κόλπου τοῦ Σηροῦ ἐνθα διεξάγονται αἱ μεταξὺ Συμμάχων καὶ Τούρκων μάχαι

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἡ ΩΡΑΙΕΣ ΚΥΡΙΑΚΕΣ

André Lafon

(Ἐκ τοῦ «Μαθητοῦ Ζιλ» τὸ ὁποῖον ἐντυχὲ πέρσει τοῦ βραβείου τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας)

Ἐλαβα ἐπὶ τέλους, ξηπνώντας μὰ Κυριακῇ, τὴν εὐχαιρίστην νὰ σκεφθῶ πού θὰ ἐβγαίνα σὲ ὀλίγες ὥρας, μὲ εἶχε θεβαιώσει τὴν παραμονὴν ἢ Μαρία ἢ ὁποῖα, πληγαιόντας νὰ ψωθῶ, εἶχε ἔρθει νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ ἢ θεία μου, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, θὰ ερχόντανε νὰ μὲ πάρῃ. Ὅταν ἐμβήκα στὸ ἀμάξι κ' ἐξεκινήσαμε, εὐχήθηκα ἐνδομῶχος οἷτό νὰ διαρκῆσῃ γυι πολὺ ἐπειτα μὰ θέβαια ἀνάγκη νὰ μιλῆσω μὲ κατέλαβε πού ἐπέμενα, μὲ ὅλον τὸν κρότο τῶν γυαλιῶν, νὰ πληρωφωρῶσῃ τὴ θεία μου γιὰ τὸν κανονισμό τῆς νέας μου ζωῆς. Ἄν καὶ οὕτως δὲν εἶχε τίποτε ἐκτακτο, μάλιστα ἴσως πολὺ μονότονο, διότι ἐξανόντανε στὴν διάταξιν τῶν ὡρῶν τῆς διδασκαλίας, τὸν ἐπανελάμβανα διαρκῶς σὲ βαθμὶ πού δὲν ἐκαταλάβανα δι. ἐπλησιάζαμε.

Ἡ ἰδιοκτησία μας ἐπρεπε νὰ γίνῃ πάλιν δική μου ἕτερο-

χα στὸ περιβόλι πού εἶχα ἀφήκει νὰ πεθάνῃ καὶ τὸ ὁποῖο τώρα ἐξυπνοῦσα. Πρώτῃμ κενόκῳ, καὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ ζαρωμένα φύλλα, τοὺς ἀνεκάλυψα μὴ βιολέττα χωρὶς ἄρωμα πού ἔκοπα. Ὁ καιρὸς ἦταν γλυκὸς, ἀσπιδόθηκα τὸν ἐαυτὸν μου ἐλεύθερο, μὴ μεγάλη εὐτυχία συνέβη μέσα μου καὶ ὅλη ἡ ἡμέρα ὑπῆρξε εὐτυχημένη.

Ἡ Κυριακὴς τότε ἐβῆσαν δ' ἔββαιος σταθμὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἠμποροῦσα νὰ ἐλιπῶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἔβδομαδος. Δὲν ἐξοῦσα παρὰ γι' αὐτὲς καὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη φρονιμάδα ἀπὸ τὸ φόβῳ μήπως χάσω τὴν χαρὰ πού ἐπέριμενα νὰ μοῦ δώσω. Τὸ Σάββατο μοῦ ἐφαινότανε ἀτελειώτο. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ φαντασθῶ δι. οἱ σωμαθηταί μου θὰ ξηπνοῦσαν τὴν ἐπομένη ἀποφασισμένοι νὰ ζήσουν καὶ αὐτὴ τὴν ἡμέρα σὺν τῆς ἄλλης καὶ δὲν ἐοκεπτόμουν χωρὶς νὰ ἀνατριχιάξω τὸν καιρὸ πού ἤμουνα καὶ ἐγὼ φυ-

λακωμένοι. Σὲ κάθε μου ἐπίσκεψι εὐρισκὰ καὶ ἕνα καινούριον μπουμπουκὶ ἀνοιχτό. Ἐπειτα ἀπὸ τὰ λευκώια, ποὺ εἶχαν μαραθῆ στῆς τελευταῖες κρύες νυχτιές, ἐβγήκαν οἱ κρόκοι μὲ τὴν κίτρινη στεφάνη τους, οἱ διπλοὶ δάκινθοι ποὺ ἐφούσκωναν τὰ ἀσπροκόκκινα τσαμπιά τους, ἡ ἀνεμώνας, τὰ τριαντάφυλλα καὶ ὅλα τὰ θαυμάσια ἄνθη τῆς ἐποχῆς. Παρακαλοῦσα τὴ θεία μου νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ καλέσω τὸν Καρλέττον· αὐτὸς δὲν ἐτόλμιωσε νὰ δεχθῆ τὸν ἀδελφὸ του ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐδείχθηκε ζηλότυπος νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ ἠμπόρεσα νὰ πάρω μαζί μου τὸ φίλο μου.

* * *

Ἡ εὐχαρίστησις τὸν εἶχε κάμει σχεδὸν βουδὸ· ἐφάνερων ἕνα μεγάλο σεβασμὸν γιὰ τὴ Σεμόνδη καὶ ἐσήκωνε στῆθειά μου μάτια γεμάτα εὐγνωμοσύνη. Ἐπροσπαθήσαμε νὰ παίξουμε στὸν κῆπο ἀλλ' ὅλα τὰ πράγματα τὸν ἀφήρπαζαν. Ἐσκυψε στὴν ἄκρα τῆς λεκάνης στὴν ὁποία ἐξοῦσαν δύο σταχτερά ψάρια ποὺ διαρκῶς ἐκονιωνόντανε, ἐνῶ τὸ πρόσωπό μας ἀντανάκλωντανε στὸ νερό. Τὰ χόρτα ἦταν γεμάτα ζωφία μὲ μαύρες γραμμὲς στὴ ράχι. Ὁ Καρλέττος μὲ ἐβεβαίωσε πῶς ἦταν τὸ ὄνομά του ποὺ καθένα εἶχε γραμμένο ἔτσι μὲ μελάνι γιὰ νὰ μὴ χάνεται. Ἦσαν συνήθως μαζεμένα σὲ ομάδες καὶ περπατοῦσαν τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο. Ἐμάζενε κοιλίες ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ χόρτα καὶ τοὺς ἔβαλε στὸ καπέλλο του γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ στῆς κόττες ποὺ ἐκνιτάζαμε νὰ τοὺς ξεφλουδίζουσαν μὲ τρόπο βάρβαρο κατὰ γῆς· τὸ κακκάρωμαποῦς καὶ τὰ περιεργὸ τους βλέμμα διεσκέδαζαν τὸν Καρλέττον· παρατηροῦσε τὴ προσοχὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἔβαζαν κάτω τὸ πόδι τους ποὺ εἶχαν διπλώσει γιὰ μιὰ στιγμή. Ἡ σκιὰ τῆς ἐντινε μὲ μαῦρο πανὶ ἀλλὰ τὰ ἀλλεπάλληλά τους φτερά ἐφαινότανε στὸν ἥλιο σὺν λαμπερὸς ὀπλισμὸς. Ἐπήραμε στὸ σανά τὰ χλιαρὰ αὐγὰ τους καὶ τὰ ἐφέραμε στὸ μαγειριὸ ὅπου μᾶς ἔκραζαν γιὰ τὸ πρόγευμα. Στὴ θύρα ἡ Σεμόνδη μᾶς ἔδινε φέτες ψωμι ποὺ εἶχε ἀλείψει μὲ τὰς καλύτερας μαρμελάδας τῆς· τῆς ἐφάγαμε κάτω ἀπὸ τὴν αἵμασιὰ, τῆς ὁποίας τὰ φύλλα ποὺ ξεφύτρωναν ἄφιναν νὰ περ-

νάει ἕνα πράσινο φῶς. Ὁ Καρλέττος μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν μητέρα του, ποὺ ἐξοῦσε μόνη καὶ ἦταν λίγος καιρὸς ποὺ δὲν τοῦ ἔγραφε, γιὰτὶ ἐταξείδευε. Τὸν εἶχε ἐμπιστευθῆ μικρὸ, μικρὸ, σ' ἕνα συγγενῆ, στὴν Λάνδ, καὶ δὲν ἠμπόρεσε γιὰ πολὺν καιρὸ νὰ πάῃ νὰ τὸν εἴρῃ. Ὅταν ἐγύρισε, ὁ Καρλέττος τὴν ὠνόμασε «δεσποινίς» καὶ ἔμεινε ἐκστατικὸς νὰ τὴν βλέπῃ νὰ κλαίῃ· τὸν ἔστειλε νὰ εὔρῃ τὸν μεγαλύτερο ἀδελφὸ του στὸ σχολεῖο. Ἐπήγαινε καὶ τοὺς εὔρισκε κάποτε· ἠμπόρεσα νὰ τὴν ἀντιληφθῶ μιὰ Πέμπτη στὴν αὐλὴ τοῦ σχολεῖου· οἱ μεγαλύτεροι τὴν ἔδειχναν μὲ τὰ μάτια καὶ μιλοῦσαν σιγά.

Ἀφοῦ ἐφάγαμε ἐκνιτάζαμε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς κλάδους τὸ ἥσυχον τοπεῖο τῆς Κυριακῆς· ὁ Καρλέττος ἐκονινοῦσε τὰ πόδια του ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μπάνιο ποὺ καθόντανε καὶ μὲ στόμα κλειστὸ ἐτραγουδοῦσε μιὰ πόλκα ποὺ τοῦ ἄρεζε. Αἰφνης ἀντελήφθηκα ὅτι ἕνα αὐγὸ ποὺ εἶχα λησμονήσει στὴν τσέπη, μοῦ εἶχε σπάσει. Ἀπεφάσισα νὰ μὴν εἰπῶ με τίποτε· ἀλλ' ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν θεία μας ἐκοκνήσαμε τόσο ποὺ ἀναγκασθήκαμε νὰ ὁμολογήσω τὸ λάθος μου καὶ νὰ δώσω νὰ καθαρίσουν τὸ φόρεμά μου. Ὅσες φορὲς ἀπὸ τότε μᾶς ἔδιδαν αὐγὰ στὸ σχολεῖο, ὁ Καρλέττος δὲν ἔλειψε νὰ μοῦ κἀνὴ σημάδι χαμογελῶντας, γιὰτὶ τοῦ ἐνθῦμιζαν τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχαμε περάσει στὴν Τρανζέρ.

Ἐπανεύρισκα, τῆς Κυριακῆς ἐκεῖνες, τὴν ὑποδοχὴ εἰς τὸ σπῆτι ὅταν ὁ κῆπος στὸν ὁποῖον ἀργοῖσα μοῦ ἐγενόντανε ἐχθρὸς· ἀνέβαινε τὸ φῶς, ἡ φωτιὰ ἔκαε ἀκόμα, καὶ ἡ ἀντανάκλασις ἔπαυε στὰς πλευρὰς τοῦ μπαούλου. Ἀφοῦ εἶχαν κάμει τὴν χάρι νὰ ἐκτιῶνω τὰς ἐξόδους μου ἕως τὸ πρωὶ τῆς Δευτέρας· ἤξευφα ποὺ ὁ ἔπνος μόνος θὰ ἔδινε τέλος στὴ βραδυὰ μου καὶ ποὺ μόνη ἡ νύχτα μ' ἐχώριζε ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι. Ἡ ὄφρες ἐπερνοῦσαν ἥσυχαι καὶ γλυκαί, κτυπημένας ἀπὸ τὸ ὠρολόγι σὴ θήκη, τὸ βιβλίον ἦταν ὠραῖο, ὁ δειπνὸς ἥσυχος καὶ θικιούμενα τότε τὴν προσευχὴ μου.

ΤΑΚΗΣ Θ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΤΗΣ ΣΠΗΛΙΑΣ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

(Balade)

*Τῆς σπηλιάς τὸ μουσικὸ
ἐγὼ μόνον τὸ γροικῶ,
ἐγὼ μόνον καὶ τὸ ἔρω·
μέσ' σὸ λόγγο, μακρὰ,
τ' ἄκουσ' ἀπὸ μιὰ γρηὰ
τ' ἄκουσα κι' ἀπῶνα γέρο.*

*Νά: σιὰ χρόνια τὰ παλιὰ
πέρασαν ἀπ' τὴ σπηλιά,
μεσημέρι τοῦ Ἀλωνάρη,
κάποια κόρη ἐγγενική.
Μπήκε κ' ἔγειρεν ἐκπῆ
λίγον ἕπνο γιὰ νὰ πάρη.*

*Ἡ νεράιδες ξυπνητές,
(γιατὶ μένον' πάντα αὐτὲς
ἄγρονες τὸ μεσημέρι)*

*μὲ τραγοῦδι γλυκερὸ
σιῆσαν γέρω τῆς χορδῆ
κρατημένες ἀπ' τὸ χέρι.*

*Κ' ἐκοιμήθηκε γλυκὰ
καὶ στὸν ἕπνο τῆς γροικῆ
(νᾶταν τᾶχα τ' ὄνειρό της;) ἕνα
νεράϊδο ξανθὸ,
ὄμοιο σὸν τὸν ἀνθὸ
νὰ πλαγιάζῃ σὸ πλευρὸ τῆς.*

*Μέσ' σὸ λόγγο, μακρὰ,
μοῦ εἶπ' ὁ γέρος κ' ἡ γρηὰ
τ' εἶχε σὴ σπηλιά ἀπογίνει.
καὶ θαδίζοντας σκυφτὸς
ἐκρυφογελοῦσε αὐτὸς
κι' ἀνεσιένιαζε, ἐκείνη.*

Ἰωάννης Πολέμης

Η ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ἄν ἀναδράμωμεν διὰ τῆς φαντασίας εἰς μερικοὺς αἰῶνας καὶ ἄς φθάσωμεν εἰς τὴν ἀμῆνη τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς.

Ἡ λαμπρότης τῆς αὐτῆς καὶ ἡ πολυτέλεια τῶν ἀρχόντων ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ἀσιμότητα τοῦ λαοῦ. Τὰ πνεύματα εἶναι ἠρεθισμένα. Ὁ λαὸς στασιάζει, χωρίζεται, διὰ τὰ ἀρίστη εἰς τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον ἄρχοντα. Ὁ θύρβος εἶναι μεγάλος, ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡ μεγάλη πρωτεύουσα, γίνεται μάρτυς σκηνῶν αἱματηρῶν. Ἐπικρατεῖ ἡ ἔρις τῶν εἰκόνων.

Βασιλεύει εἰς τὸ Βυζάντιον ὁ Θεόφιλος.

Ὅλοι ὑποκλίνονται ταπεινῶς εἰς τὸν νεαρὸν μονάρχην. τὸν συγκεντρώνοντα τὴν ἰσχὺν τοῦ Βυζαντιανοῦ κόσμου. Ἡ φύσει δεσποτικὴ ψυχὴ καὶ ὁ σφοδρὸς καὶ βίαιος χαρακτὴρ τοῦ νεαροῦ ἡγεμόνος ἐνισχύεται τοιουτοτρόπως καὶ τροφοδοτεῖ τὴν σφοδρότεραν διέγερσιν τῶν πνευμάτων. Ἡ ταραχὴ οὕτω μᾶλλον αἰξάνει, ὁ ὀρίζων ἀμαυροῦται ἔτι μᾶλλον.

Εἰς ταῦτα προστίθεται καὶ ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν ψυχρότης τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ περιφρόνησις· καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς ὀρθοδοξίας πληθύνονται καὶ ἀποθρασύνονται, διότι ὁ Αὐτοκράτωρ νομίζει, ὅτι τίποτε δὲν θὰ ἀντισταθῆ εἰς αὐτόν, ὅτι οὐδεὶς θὰ τοῦ ἐκστομίσῃ τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν. Καὶ ἡ Ψυχικὴ του αὐτῆ διάθεσις ἐκφράζεται διὰ τῆς εἰρωνος ἐκείνης παρατηρήσεως πρὸς παρθένον μέλλονσαν σύζυγον του «Ἐκ γυναικὸς ἔρρητὴ τὰ φαῦλα»...

Κατὰ τὴν εὐτυχέστεραν ὁμοῦ ἐξ ἀπαντος στιγμῆν τῆς ζωῆς του ἀκούει αἰφνης κἀτι ἀπροσδόκητον, ἀτρεπὲς ἴσως κατ' αὐτόν καὶ τολμηρὸν, ἀκούει τὴν δυνατὴν, πλην σεμνοπρεπῆ ἀπάντησιν· «Διὸ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρείττω...»

Ἡ ἀλαζὼν ψυχὴ τοῦ Θεοφίλου ἐκδικεῖται διὰ τὸ πληγῆ καὶ ἡ νεᾶνις, ἡ ὁποία ἔλαττε τὰ εὐτυχέστερα διὰ τὸ μέλλον ὄνειρα, χάνει ὅλα· θνισιάζεται ὑπὲρ τῶν ὁμοφύλων τῆς.

Δὲν εἶναι ὁμοῦ αὐτὴ θυσία, εἶναι εὐδαιμονία διὰ τὴν Κασσιανήν. Ἡ ἀπάντησις ἐκείνη γίνεται αἰτία νὰ διέλθῃ αὐτὴ τὴν ὄμοιοτεραν εἰς τὸν κόσμον ζωῆν, τὴν ζωῆν τῆς ὑπὲρ τὸν κόσμον ἐξάρσεως, τῆς εἰς τὸ Θεῖον ἀφοσιώσεως!

Ἡ Κασσιανὴ κατ' ἀρχὰς παλαίει καὶ ἡ πάλη εἶναι σφοδρά. Ἀγωνίζεται ἡ κατὰ Θεὸν Κασσιανὴ πρὸς τὴν κατ' ἄνθρωπον. Προσπαθεῖ νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς ἀνθρωπίνους ἐπιθυμίας, αἱ ὁποῖαι τὴν καταδιώκουν· φρικτὰ εἰς τὴν ἐνθῦμῃσιν των καὶ κλαίει· καὶ τὰ δάκρυά της βρέχουν ὡς λουτρὸν ἀναγεννήσεως καὶ καθαραιοῦ.

Ἡ κατὰ Θεὸν Κασσιανὴ ἐνίκησεν!

Εἰς τὴν ἡσυχίαν ἐνὸς ἐρημητηρίου, μακρὰν τῆς τύρρης τῆς ζωῆς, ἡ Κασσιανὴ ἐκχύνει τοὺς θησαυροὺς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τῆς.

Ἡ θεία ἐκείνη ψυχὴ ἵπταται εἰς ὕψη αἰθέρια.

Ἀναζητεῖ τὸν Ὑπέριστατον καὶ τὸν εὐξέσκει καὶ ἀποτείνεται πρὸς Αὐτόν.

Πρὸς Αὐτόν ἐκφράζει τὰ κατακλύζοντα τὴν ψυχὴν συναισθήματα, Αὐτὸν ὑμολογεῖ.

Αἱ ὑμολογίαι τῆς ἀνέρχονται εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ δο-

νοῦσι τὸν ἀέρα τὰ γλυκύμολπα ποιήματά της.

Καθίσταται ἡ περιπαθὴς ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὰ παρηγορήσῃ καρδίας ἀλγούσας, διὰ τὰ διεγείρῃ παλμούς ἱερῶν, διὰ τὰ συγκινήσῃ...

«Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνὴ τὴν σὴν ἀσθονομένη θεότητα, μῦρά σου πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ σου κομίζεις».

Χεῖμαρρος θεῖων συναισθημάτων κατακλύζει τὴν ψυχὴν τῆς ὁσίας μοναχῆς καὶ ἐκχύνεται εἰς τὰ τόσον γλυκὰ ἱσμοσὰτά της.

Εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ γυναικεία μόρφωσις δὲν ἦτο ἀνεπτυγμένη ἐντὸς ἀφανοῦς μνασθηροῦ μία γυνὴ ἀνυψοῦται πολὺ ὑψηλὰ καὶ ψάλλει τὸ θεῖον μεγαλεῖον, ὁ δὲ φωτοβόλος αὐτῆς νοῦς ρίπτει τὰς ἀκτίνάς του γύρω, ἐνῶ ἡ σεμνότης ἡ χριστιανικὴ ὡς φωτιστέφανος κοσμεῖ τὴν ὁσίαν ὑμνογράφον.

* * *

Παρθένον ἔτη. Ὁ χρόνος ἐν τῇ ῥοῇ του μετέβαλλε τὰ πάντα. Ὁ πλήρους σφρίγγους ἄλλοτε νεανίας ἦδη εἶνε ὁ ὄριμος ἀνήρ, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεται τὸ μοναστήριον τῆς Κασσιανῆς.

Ἀισθήματα ποικίλα συσσωρεύονται εἰς τὴν ψυχὴν του μέλλοντος νὰ ἀντικρύσῃ τὴν μορφὴν ἐκείνην, εἰς τὴν λάμψιν τῆς ὁποίας ἄλλοτε ἐθαμβώθη καὶ ἐσταμάτησεν.

Ἀναμνήσεται ὁ Θεόφιλος τὴν νεότητά του, τὰς εὐτυχεῖς νεανικὰς του ἡμέρας καὶ ἀνυπόμονος καὶ τεταραγμένος περιμένει τὴν ἐμφάνισιν τῆς παρθένου, ἡ ὁποία μόνη ἔμεινε ἀμετάβλητος μὲ τὴν αὐτὴν λάμψιν μὲ τὴν αὐτὴν ἀμῆνη, μὲ τὴν αὐτὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν αἰγλήν.

Ἡ Θεόφιλε! Μάτην περιμένεις νὰ ἀντικρύσῃς τὴν παρθένον. Ἐλασι ἀνάξιος. Θὰ τὴν ἴδῃς μόνον μὲ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς φαντασίας· θὰ τὴν ἀκούσῃς διὰ τῶν ὑπερόχων ποιημάτων της. Ἄλλοτε, πλήρη ὄνειρων εὐτυχίας τὴν ἀπεδίωξας, καὶ ἡ ἰδικὴ σου ἐκείνη περιφρόνησις ὑπῆρξεν ἡ εὐδαιμονία της.

Δὲν εἶνε πλέον διὰ τὸν κόσμον ἡ Κασσιανὴ. Εἶνε τὸ φάσμα τῆς ἔτοιμον νὰ πετάξῃ πρὸς τὸν Πλάστην του ἁγίου, ἀμόλυτον...

Ἐφωγεν ὁ αὐτοκράτωρ χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν μοναχὴν, τὴν ὁποίαν ἐπέρωτο οἱ ὀφθαλμοὶ του νὰ μὴ ἀντικρύσουν πλέον, ἐνῶ μία εὐχὴ ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς του σωτηρίας θὰ ἀνυψοῖτο ἴσως εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου στόματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξῆλθε τὴν γλυκύτητα θεῖα καὶ τὴν ἔκφρασις ἀγάπης καὶ θείας δοξολογίας.

Καὶ ἔζησε τοιουτοτρόπως ἡ ἁγία γυνὴ τὴν θειοτέραν ζωῆν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν καὶ ἔζη πάντοτε εἰς τὰς εὐαισθητοὺς ψυχὰς, αἱ ὁποῖαι συγκινοῦνται μὲ τὰ ποιήματά της, τὰ ὁποῖα κατ' ἔτος ἀντηχοῦσιν εἰς τοὺς ἱερῶν θόλους τῶν ναῶν κατὰ τὰς πλέον ἱερὰς στιγμὰς τῆς χριστιανικῆς λατρείας.

Κέφκυρα, Μάρτιος 1915.

Α. Ν.

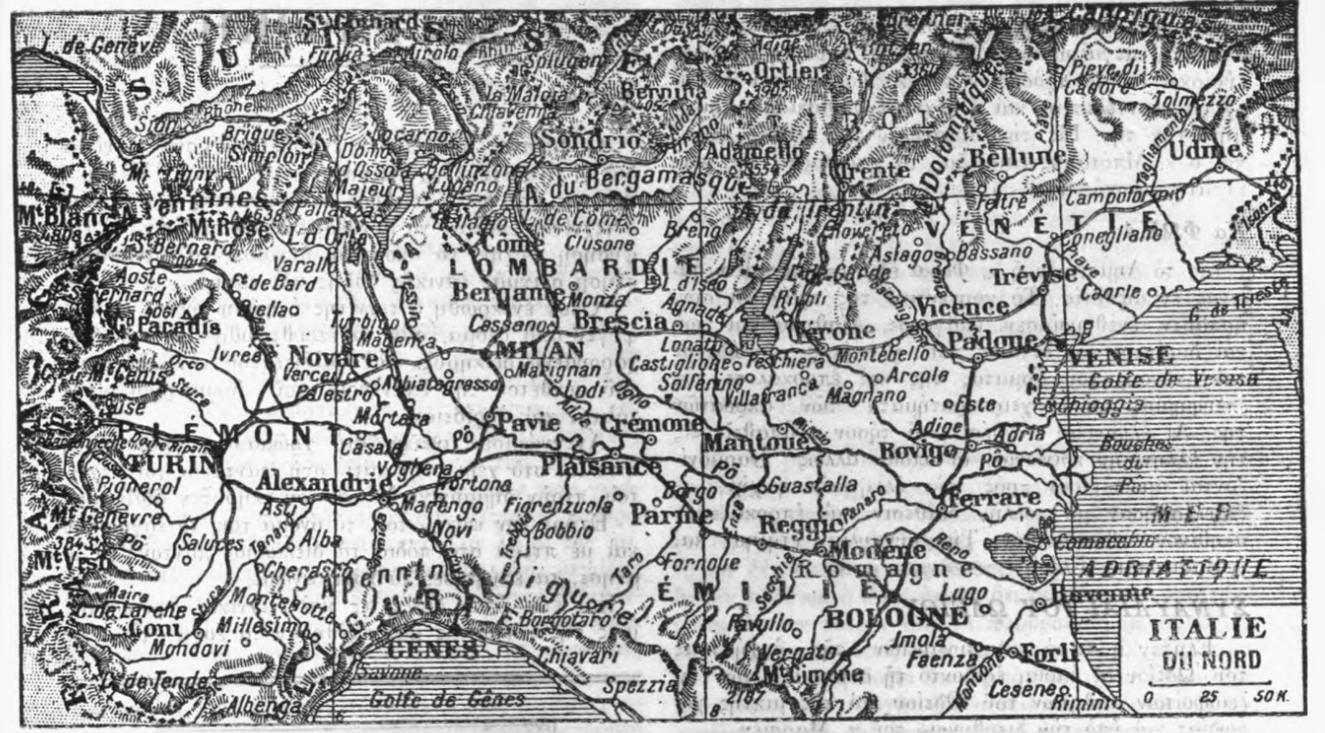

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1915

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΖΩΗ

- 1 'Απριλίου.—'Η Σερβική Κυβέρνησις ἐκάλεσεν ὑποχρω-
στικῶς εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν τὰς ἀγάμους γι-
ναῖκας ἀπὸ ἡλικίας εἰκοσι μέχρι τριάντα πέντε ἐτῶν.
- 2 'Απριλίου.—'Η μεγάλη μάχη τῶν Καρπαθίων ἀκολου-
θεὶ ἐξέλιξιν ἤτις ἐπεξέτεινε τὸ μέτωπον τῆς δράσεως τῶν
ἀντιμετώπων στρατευμάτων μέχρι τῆς Βουκοβίνας.
- Εἰς τὴν Μεσοποταμίαν 23 χιλ. Τούρκων Κούδρων καὶ
'Αράβων ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων.
- 3 'Απριλίου.—Οἱ Γερμανοὶ εἰς τὴν Καμπανίαν προσεπά-
θησαν νὰ ἐξέλθουν τῶν χαρκαωμάτων των, ἀλλὰ ἀναχαι-
τίσθησαν ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ πυρός.
- 4 'Απριλίου.—Ἑπτακόσιοι χιλ. Βαυαρῶν ἐστάλησαν εἰς
Τρεντίνον.
- Τὸ ὀλλανδικὸν ἀτιμόπλοιο «Κάτβιος» ἐβιβίσθη ὑπὸ γεω-
μανικοῦ ὑποβρυχίου.
- Ζεπελλὶν ἔρριψαν δόμβας ἀνωθεν τοῦ Μάλδου.
- 5 'Απριλίου.— Τουρκικὸν ἀερόπλανον ἐβομβάρδισε τὸν
λιμένα τῆς Τενέδου.
- 'Ανηγγέλη ὅτι τεσσαράκοντα χιλιάδες Πορτογάλων
θὰ σταλοῦν εἰς τὰ Δαρδανέλλια.
- 'Ο Πάπας ἔκοιμε νέας ἐνεργείας διὰ τὴν εἰρήνην.
- 6 'Απριλίου.—Τὰ πατριωτικὰ σωματεῖα τῆς Ἰταλίας
ἐξήτησαν ἔξοδον ἐκ τῆς οὐδετερότητος.
- 7 'Απριλίου.—Εἰς τὴν Τένεδον συνελήφθησαν ἐπτά Γερ-
μανοὶ κατάσκοποι.
- 'Ο στρατάρχης φὸν δερ Γκόλτς διωρίσθη ἀνώτατος
διοικητὴς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ.
- Εἰς τὴν Αὐστρίαν ἡ σπάνις τῶν τροφίμων προσέκαλεσε
τοραχὰς εἰς διαφόρους πόλεις.
- 'Ο Μέγας Δούξ Νικόλαος ἀρχιστρατάρχης τοῦ ρωσσι-
κοῦ στρατοῦ πάσχει ἀπὸ φλόγῳσιν τοῦ ἥπατος.
- Εἰς τὴν Τένεδον οἱ ἄγγλοι κατεδίκανον τὸν Μου-
φτὴν εἰς θάνατον δι' ἀπαγχονισμοῦ.
- 8 'Απριλίου.—'Ο ἀεροπλάνος Γκαρὲς ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ
Γερμανῶν.
- Εἰς τὴν Ἐλαφὸς ἀπεκρίσθη ἡ γερμανικὴ ἀντεπίθεσις.
- 'Ο βαρῶνος δὲ Γκίερς ἐζήτησε νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἰτα-
λικὴν ἐπέμβασιν.
- 9 'Απριλίου.—Οἱ Γερμανοὶ θὰ υποστηρίξουν τὴν Αὐστρί-
αν κατὰ τῆς Ἰταλίας.
- Οἱ Γερμανοὶ ἐξεκένωσαν τὸ Κέντμαναχόπ.
- 'Ο στρατιωτικὸς νόμος ἐκηρύχθη εἰς τὰς ἐν Ἀφρικῇ
γαλλικὰς κτήσεις.
- Δύο τουρκικὰ καταδρομικὰ προσέκρουσαν ἐπὶ τορπι-
λίων καὶ ἐβιβίσθησαν.
- 10 'Απριλίου.—Εἰς τὸ Τσέρνοβιτς ἔλαβε χώραν λυσώ-
δης μάχη.
- Εἰς τὰ Καρπάθια ἀπεστάλησαν ἀκόμη δέκα γερμανι-
κὰ σώματα.
- 11 'Απριλίου.—Εἰς τὴν Αὐστρίαν ἐκηρύχθη πανστρα-
τιά.

- Τὸ ἀεροπορικὸν σῶμα τῶν Γάλλων κατέρριψε γερμα-
νικὰ ἀεροπλάνα εἰς τὴν Μεσσίιν.
- 12 'Απριλίου.—'Η Αὐστρία ὑπέβαλε προτάσεις ἰκανοποι-
ούσας ἐν μέρει τὴν Ἰταλίαν.
- 'Η μεγάλη μάχη τῆς Ὑπερ ἔληξεν ἀμφίβουλος.
- 13 'Απριλίου.—'Ογδοήκοντα χιλιάδες σιμαχικοῦ στρα-
τοῦ ἀπεδιβάσθησαν εἰς τὴν χερσόνησον τῆς Καλλιπό-
λεως.
- 'Ο Τσάρης μετέβη εἰς Πρεμιούλ.
- 14 'Απριλίου.—Οἱ Γερμανοὶ ἤρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν
ἀσφρικτικὰ ἀέρια.
- 15 'Απριλίου.—Ἐπανελήφθη ὁ βομβαρδισμὸς κατὰ τῶν
Στενῶν.
- 16 'Απριλίου.—Οἱ Γερμανοὶ ὁμολόγησαν ὅτι ἐπέτιψαν
τοὺς ἀνιπάλους των.
- 17 'Απριλίου.—Οἱ Ἀγγλογάλλοι ὑπεχώρησαν ὀλίγον ἐκ
τῆς Ὑπερ.
- 18 'Απριλίου.—'Ο γερμανικὸς στόλος ἐξῆλθεν εἰς τὴν
Βόρειον θάλασσαν ἀποφασισμένους νὰ προκαλέσῃ μάχην.
- 19 'Απριλίου.—'Ο Λίμαν φὸν Σάνδερς ἀνέλαβε τὴν ἀφ-
ρηγίαν τῶν Δαρδανέλλων.
- 20 'Απριλίου.—'Η Μάδνιτς ἐπυροπολήθη ἀπὸ τὰς ἀγγλι-
κὰς ὀβίδας.
- 21 'Απριλίου.—'Ο βομβαρδισμὸς τῆς Δουγκέρτης δὲν ἐ-
ληφθεὶς τὴν θέσιν τῶν βελγικῶν στρατευμάτων.
- 22 'Απριλίου.—'Η Ἰταλία ἐκήρυξε τὴν Τριπολίτιδα εἰς
ἐμπόλεμον κατάστασιν.
- 23 'Απριλίου.—Εἰς τὰ Στενά οἱ Τούρκοι διὰ νυχθημέρου
ἐργασίας ἐπετέλεσαν διάφορα ὀχυρωματικὰ ἔργα.
- 24 'Απριλίου.—'Η μάχη τοῦ Ὑζέρ ἐγγίζει εἰς τὸ τέριμα
της.
- 25 'Απριλίου.—'Ο βομβαρδισμὸς τοῦ Βοσπόρου ἐξακα-
λουθεῖ.
- 26 'Απριλίου.—'Η Ἰταλία ἀπέστειλε τελεσίγραφον εἰς
τὴν Αὐστρίαν.
- 27 'Απριλίου.—Εἰς τὴν Γαλλικὴν ἀγγέλλονται νικαλι-
στριακῶν.
- 28 'Απριλίου.—Πολεμικὰ μεταγωγικὰ ἐξακολοῦθουν νὰ
πλέον εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Καραϊουροφῶ.
- 29 'Απριλίου.—'Ο Κάτσερ ἀπειλεῖ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὸν
Πάπαν.
- Τὸ ἀγγλικὸν ὑπερωκεάνειον «Λουζιτανία» ἐβιβίσθη ὑπὸ
γερμανικοῦ ὑποβρυχίου.
- Εἰς τὰ Δαρδανέλλια ἐφονεῖθη καὶ ὁ υἱὸς τοῦ πρωθυ-
πουργοῦ Ἀσκουῖθ.
- 30 'Απριλίου.—Εβουβαρδίσθη καὶ τὸ ἐξώκαστρον τῆς
Σμύρνης.
- 'Η καταβύθισις τῆς «Λουζιτανίας» ἐπέφερε μεγάλην
ἐξέγερσιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἡ Γερμανικὴ Πρεσβεΐα εἰς
τὴν Βασιγκτόνα φιλοσόφεται στρατιωτικῶς.
- 'Ο Ἐμιβέρ ἐτοιμάρκισεν ἀξιωματικούς διότι ἐζήτησαν
τὴν σίναψιν εἰρήνης.
- Αἱ κατὰ τῶν Στενῶν ἐπιθέσεις ἐξακολοῦθουν.

Χάρτης λεπτομερῆς τῆς Βορείου Ἰταλίας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

κ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

Εἰς τὸ ἐνταῦθα Δημοτικὸν Θέατρον ἐδόθη ἡ σιναυ-
λία τοῦ κ. Εὐσταθίου Λυκούδη. Παρουρέθη ἡ Βασι-
λικὴ Οἰκογένεια καὶ πολὺς ἐκλεκτὸς φιλότεχνος κόσμος.
'Η ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος ἦτο ἀμωγος. Ὁ νε-
αρὸς καλλιτέχνης μαθητὴς τοῦ καθηγητοῦ Μαρσοῦ ἀ-
πέδειξεν ὅτι εἶνε ἀξίος τοῦ πρώτου βραβείου τῶν
Βρυξελλῶν μετὰ τὸ ὅποιον ἔχει τιμηθῆ. Ἐξαιρετικῶς
ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ τόσο ἀφαιρέτου καὶ δυ-
σκόλου εἰς ἔκφρασιν κονσέρτου τοῦ Μότσαρτ. Ἐκτὶ ἐ-
φάνη ἡ δὴναιμις του, ἡ λεπτότης τῆς τέχνης του ἢ
τελειότης τῆς ἐκτελέσεως. Τὸ βιολὶ ἐμψυχοῦται εἰς
τὰ χεῖρα του. Τὸν νεωρὸν καλλιτέχνην ἐνδουσιωδῶς
ἐπειφήμισεν τὸ ἀκροατήριον του. Εἰς τὸ Βασιλικὸν
ἔδωκε καὶ δευτέραν συναυλίαν σημειώσασα ἐξοχον ἐπι-
τυχίαν καὶ ἐνισχύσασα τὴν φήμην τοῦ ἐκλεκτοῦ
καλλιτέχνου.

κ. ΚΑΡΑ

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁδείου μας ἐδόθη συναυλία
ὑπὸ τοῦ Ρωμάνου ἠμφρόνου κ. Καρα. Παρέστη ἡ Α.
Υ. ὁ φιλόμουσος Βασιλόπαις Χριστόφορος ἐν συνο-
δείᾳ τοῦ Προσθετικῶ ζεύγους τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ
αὐλάχου τοῦ Βασιλέως μας. Κόσμος πολὺς παρευ-
ρέθη. Ὁ κ. Καρα ἔφαλε μονοψῆδις ἀπὸ ἰταλικά μελο-
δράματα μετὰ φωνὴν ἔντονον, εὐστροφον καὶ ἀρκετὰ
γλυκίαν. Ἡ συναυλία ἐδόθη τῇ εὐγενεῖ σιμπράξῃ
τῆς γνωστῆς καλλιτεχνίδος κ. Εὐτυχίας Καμπανίκη
ἢ ὅποια καὶ πάλιν ἐθροιάμευσεν. Ἰδιαίτερος εἰς τὴν
μονοψῆδιαν τῆς «Σμιράμαδος» ἔδειξεν ὄλην τὴν ἀπα-
ράμιλλον καὶ γοητευτικὴν τέχνην τῆς ἀνωτέρας πά-
σης προσδοκίας. Εἰς τὴν συναυλίαν εὐγενῶς σιμμε-
τέσχε καὶ ὁ κ. Ξανθοπούλος. Τὸν Ρωμάνον καλλιτέ-

χνην περιέβαλε τὸ ἀκροατήριον μετὰ ἐνδείξεις ζωηρῶν
σιμπασιῶν.

κ. ΜΠΟΤΑΣΗΣ

Ἐνας νέος ἀρίστης οἰκογενείας τοῦ τόπου μας,
πλοῦσιος, μορφωμένος δὲν ἐδίστασε νὰ ἀφρωσθῇ εἰς
τὴν μουσικὴν καὶ νὰ ζητήσῃ δι' αὐτῆς νὰ δημιουργή-
σῃ τὴν κοινωνικὴν του θέσιν καὶ τὴν προσωπικὴν του
ἐπιβολὴν. Εἶνε ὁ κ. Πέτρος Ι. Μπότασης. Κονσερτί-
στας θαυμασίως διεκρίθη καὶ διὰ τὴν γλυκίαν του φω-
νὴν καὶ διὰ τὴν τέχνην μετὰ τὴν ὅποιαν ἔφαλεν. Ἐδω-
κε συναυλίαν εἰς τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν μετὰ ἐξοχον ἐπι-
τυχίαν καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου. Ἐ-
ξεπαιδεύθη εἰς Γένοβαν καὶ Μιλάνον διδασκθεὶς ὑπὸ
τῶν δοξασιωτέρων καθηγητῶν τῆς Ἰταλίας. Εἰς Γέ-
νοβαν ἐπαρουσιάσθη διὰ πρώτην φορὰν δημοσίᾳ ἐ-
σημείωσε δὲ πρώτης τάξεως ἐπιτυχίαν. Κατόπιν με-
τέβη εἰς Ἀμερικὴν ὅπου ἔδωκε σιερὰν συναυλιῶν
μετὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Τὸ
πρόγραμμα τῆς συναυλίας του ἦτο πλουσιώτατον. Πε-
ριελάμβανε Χαίκελ, Μπέτχόβεν, Σούβαν. Σαιν-Σαένς,
Ροσσίνι κτλ. καὶ ἔργα Ἑλλήνων συνθετῶν. Εὐγενῶς
σημμετέσχε καὶ ἡ ἀριστοῦχος πιανίστα τοῦ Ὁδείου
Ἀθηνῶν δις Νέλλα Ραφαήλ ἢ ὅποια ἐξετέλεσε μετὰ
πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ αἰσθητικὰ ἔργα τοῦ Σοπὲν, τοῦ
Ταλιμανιῶ καὶ τοῦ Νταμποῦ καὶ Γκριγκ.

κ. ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΣ

Τὸ ἑλληνικὸν μουσικὸν ἄλγαντον, αἱ ἀληθινὰ μου-
σικαὶ ἰδιοφυΐαι δὲν εἶνε πλον φαινόμενα διὰ τὸν ὀλο-
γάλανον οὐρανὸν καὶ τὴν ἀφροκτιστιανὴν αἴθρα τῆς
πατρίδος μας. Ἀπόδειξις ὁ κ. Σπ. Φαραντάτος. Ἐδω-
κε συναυλίαν κατὰ τὰ μέσα τοῦ π. μηνὸς καὶ πρὸ πολ-
λυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἐπέδειξεν ὑπέ-
ροχα δείγματα τῆς καλλιτεχνικῆς του ἀξίας. Ἐπαι-
ξε δύσκολα πολὺν τεμάχια καὶ μετὰ τὴν δυνατὴν πνοι-
τῆς τέχνης του τὰ ἀνεψύχους, τὰ ἐχροματίους καὶ τὰ

ξομήνευσε με βαθιάν και δυνατήν εκφραστικότητα άνταξίαν μεγάλου καλλιτέχνου. Η μουσική πρόοδος εύρισκει εις τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Φαραντάτου ἕνα ἰσχυρὸν συντελεστήν καὶ ἡ τέχνη ἕνα θαυμάσιον διεργμηνευτήν της. Εἰς τὴν συναυλίαν του ἔλαβε μέρος καὶ ὁ κ. Μπότσας ἐπιδείξας τὰ χαρίσματα τῆς γλυκυτάτης φωνῆς του.

Κα ΦΩΚΑ

Εἰς τὸ Λημιστικὸν ἡ κ. Φωκᾶ ἔδρευε καὶ πάλιν δάφνας ἐν ἀφθονίᾳ. Τὸ γοητευτικὸν της τραγουδι συνήρπασεν, ἐνεθουσίασεν, ἐξάγεισε. Αἰσθημα καὶ ζωὴ καὶ δισύγεια καὶ ἔντασις καὶ γλυκύτης συνάδενουσε τοὺς τόνους τοῦ ὁμοιωτοῦ της καὶ ἐπροκάλεσε τὰς ἐπιειχημίας καὶ τὰ χειροκροτήματα τῶν ἀκροατῶν της. Αἱ ἑλληνικαὶ συνθέσεις αἱ τῶσον συμπαθεῖς εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν αἱ ὁποῖαι ἄλλως ἑναρμονίζονται ἀμεσώτερον πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν, ἐξετελέσθησαν μετὰ πολλὴν διάθεσιν καὶ ἐπροκάλεσαν ἀληθινὸν ἐνθουσιασμόν. Τὴν συναυλίαν ἐτίμησαν καὶ ἡ Βασιλοπούλας Ἑλένη.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Ἐληξεν ἡ σειρά τῶν συναυλιῶν τῆς ὁρχήστρας τοῦ Ὁδείου αἱ ὁποῖαι ἐδίδοντο τῇ συμπαθείᾳ τῶν τελειοφοίτων μαθητῶν τοῦ Ὁδείου καὶ τῆς μικτῆς χορωδίας καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μαροσιέν.

Εἰνε ἀναντίρρητον ὅτι αἱ συναυλίαι αὐταὶ παρέσχον τὸ μέτρον τῆς προοδευτικῆς ἐξελιξέως τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Ὁδείου καὶ ἐθεωρήθησαν ἄξια πολλοῦ ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Ἡ ἕκτη καὶ τελευταία συναυλία ἐδόθη τὴν 29 λῆξαντος καὶ ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν παρὰ τὸν φόρτον τοῦ προγράμματος τὸ ὅποιον ἠδύνατο ν' εἶνε καὶ συντομώτερον διὰ τὰ ἀντικείμενα καὶ τὴν ἀσθενεῖαν αὐτῶν ὡς κοινωτικόν. Ἀσχετῶς ὅμως πρὸς τὸ μειονέκτημα αὐτὸ ἡ ἐκτέλεσις του παρουσίασε πολλὰς εὐχαριστοὺς ἐκπλήξεις. Τὸ παίξιμο τοῦ κ. Παπαδημητρίου ἦτο ἡ μεγαλειότερα ἐπιτυχία τῆς συναυλίας.

Ἐπαιξε μετὰ δύναμιν, μετὰ ἀκρίβειαν, μετὰ χρωματισμόν καὶ ἔκφρασιν καὶ ἀπέδειξεν ὅτι πρόκειται περὶ ἐξαιρετικῆς μουσικῆς ἰδιοφυΐας. Ἡ σύνθεσις τοῦ κ. Δ. Μητροπούλου ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ «Ταφὴ» ἦτο ἀληθῶς ἐμπνευσμένη καὶ κατέδειξε τὸ σπάνιον μουσικὸν ἔργον τοῦ νεοῦ συνθέτου διευθύνοντος τοῦ ἰδίου τὴν ὁρχήστραν. Τὸ ἄσμα τῆς δεσποινίδος Αἰκατερίνης Δάμου ἐπροκάλεσε θύελλαν χειροκροτημάτων. Κόμμα ποῦ δὲν ἐνεφανίσθη διὰ δευτέραν φορὰν. Ὁ Βέρονης εἶπεν ὑπέροχον διεργμηνευτήν. Ἡ κομψὴ καὶ θαύμασι δινὴς Ἑλένη Ξανθοπούλου, ποῦ τὰ μάτια της μιλῶν περισσότερο ἀπὸ τὸ γέλιόν της, ποῦ εἶνε ὅλη ζωὴ καὶ ἔκφρασις καὶ χάρις ἀπεκαλύφθη πιανίστα κυρίαρχος. Ἐδίδοι πνοὴν καὶ δύναμιν εἰς τὸ ἄψυχον ὄργανον καὶ μετῆγγίζεν ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν ψυχὴ της ἕνα βαθὺ αἰσθημα ἀρμονίας ποῦ συνήρπαζε τὸ ἀκροατήριόν της. Ἡ νεορωστικὴ δινὴς Μ. Λευκιάδου ἔπαιξε μετὰ πολλὴν τέχνην. Εἶχε δοξαριῆς συναρπαστικὰ καὶ ἐγένετο συμπαθὴς μετὰ τὴν ἀπελῶς καλλιτεχνικὴν στάσιν της. Ὁραῖα ἔπαιξαν καὶ ἐπενερμηθήσαν ζωοῦς καὶ αἱ δεσποινίδες Κορτέση, Γεράκη καὶ ὁ κ. Χαροτάσης.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἡ ὁρχήστρα καὶ ἡ χορωδία τῆς «Μουσικῆς Ἀκαδημίας» ἐν συνοδείᾳ τοῦ προέδρου της ἐξέδραμε μετὰ Κοβάλλας. Ἡ πόλις ὁλόκληρος ἐπεδέχθη τὸ προοδευτικὸν Σωματεῖον καὶ ἐνθουσιάζει φορτὰς διοργάνωσις πρὸς τιμὴν του.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΧΑΤΖΗ

Ὁ θάνατος ἀρρήτως ἕνα μετριοφρονα τεχνίτην διὰ τὴν ἀναδείξιν ἕνα ὑπέροχον καλλιτέχνην. Ἡ φήμη ἄτολμος καὶ δειλὴ πετοῦσε στὸ ἐργαστήριόν του ὅταν ὁ τεχνίτης ἐπάλασε νὰ συνθέσῃ, νὰ δώσῃ ζωὴν, νὰ ἐμφυσησῇ ψυχὴν, νὰ σκορπίσῃ δύναμιν, νὰ ἀναπαράσῃ τὴν στιγμὰς ἐθνικῆς δόξης καὶ τιμῆς.

Ὅταν ἐνεκρόθη ὁ τεχνίτης ἡ φήμη, ὡσὰν νὰ ἐξέφυγεν ἀπὸ δεσμά, ὡσὰν νὰ ἐλευθερώθη ἀπὸ σκλαβιά, χαρούμενη διεκίνησε τοῦ καλλιτέχνου τὴν δύναμιν, τοῦ συνθέτου τὴν ἐμπνευσίν, τοῦ δημιουργοῦ τὴν τόλμην καὶ ἀκρίβειαν.

Ἀνεκρόθησαν ἀνεῖρε στὸ χροῖμα, στὴ γραμμὴ, στὴ πινελιά, στὸ χέρι, στὸ μάτι, στὴ φαντασίᾳ τοῦ τεχνίτου, πνοὴν δημιουργικὴν καὶ τὸν ἐκίνησεν ἀθάνατον.

Ἐτίρηε τὴν ψυχὴν του, τὸ ὄνομά του, τὸ ἔργον του καὶ μετὰ τὰ πόδια τὰ διελάλησε παντοῦ, τὰ ἔμνησε, τὰ ἐξύψωσε, τὰ ἑστεφάνωσε.

Καὶ ἔτσι ὅταν διαλεχτῆς καλλιτεχνικῆς φυσιογνωμίας τῆς κοινωνίας μας ἐξέθησαν τὰ ἔργα του εἰς

Ἄγγλις Σωφραζέττα

μίαν εὐφρότην αἰθουσαν τοῦ Ζαπτείου, οἱ ἐπισκέπται ἐκκρίνον ὅτι θὰ εὔρισκον ἀφορμὰς νὰ θαυμάσουν καὶ νὰ ἀναλύσιν ἕνα πολυσχιδῆς καλλιτεχνικὸν ἔργον παρέχον γνήσιαν τὴν καλλιτεχνικὴν ἐντύπωσιν.

Ἡ ἔκθεσις τῶν ἔργων τοῦ Χατζῆ παρουσίας καὶ ἄλλην ἐκπλήξιν. Ἐδείξε διὰ τοῦ πλήθους τῶν ἔργων του ὄχι μόνον τὸν καλλιτέχνην ἀλλὰ καὶ τὸν ἀκούραστον ἐργάτην τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου. Εἰς ὑπερδυσχεροῦς πίνακας — μέρος τῶν ἔργων του — ἐφανερώθη ὁ σκεπτόμενος ἐργάτης, ὁ εὐκρινῆς παρατηρητῆς, ὁ ἀκριβῆς μελετητῆς, ὁ ἐμπνευσμένος ιστορικός, ὁ ἀληθινὸς Ἕλλην τὴν ψυχὴν καὶ τοὺς πόθους καλλιτέχνης. Δὲν θὰ ζητήσωμεν ν' ἀναλύσωμεν τὴν ψυχὴν τοῦ καλλιτέχνου καὶ νὰ κρίνωμεν τὸ ἔργον του. Ὅλίγα λουλοῦδια σκορπίζομεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἐμπνευσμένου καλλιτέχνου μαζὴ μετὰ ὅλους ἐκείνους ποῦ μετὰ σιγῆς ἀντίκρισαν τὰ ἔργα του καὶ ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ δεῖξοσι τὸν θαυμασμόν των γενόμενοι κάτοχοι αὐτῶν. Τὸ τελευταῖον γεγονός, εὐχάριστον φαινόμενον διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ζωὴν τῆς πατρίδος μας, εἶνε τὸ καλλίτερον γνῶρισμα τῆς μεγάλης ἐκτιμῆσεως τοῦ ὑπέροχου ἔργου τοῦ ἄνωγος ἐκλεπτῶς καλλιτέχνου Β. Χατζῆ καὶ ἕνα θεῖον προσῆκον διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς τάσεις τῆς κοινωνίας μας. Τὸ ἄνωγος ὅμως λεπτὸν εἶνε ὅτι οὔτε τὸ Κράτος ἐξήγησε νὰ γίνῃ κάτοχον τῶν ἔργων ποῦ ἐφιλοτεχνήθησαν δι' αὐτὸ, οὔτε ἡ Παναγοθήκη ἐπροθυμοποιήθη νὰ κρατήσῃ εἰς τὰς αἰθούσας της τοὺς πίνακας ἐκείνους μέσα στους ὁποίους ὁ ὑπέροχος θαλασσογράφος ἔβαλε καὶ τὸ φλογερὸν του ὑπέροχον πατριδὸς αἰσθημα καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τὰς θαλασσινὰς γνῶσεις του ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς. Ἡ πρὸ τῆς Κοινότητος ναυμαχία δὲν ἔπρεπε νὰ λειψῇ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν Παναγοθήκη.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΜΑΤΘΙΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ κ. Ματθίουπουλος ἐξέθηκε πενήντα εἰκόνας του Πισονάξιν τὰ παστέλια. Τὰ ἔργα του σχεδὸν ἐπωλήθησαν ὅλα, διότι ὁ καλλιτέχνης εἶνε συμπαθὴς καὶ ἐκλεκτός καλλιτέχνης ἔχων πολλοὺς θαύματα.

ΘΕΑΤΡΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ

Ὁ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Βασιλοπαιδὸς Χριστοφύρου Σύλλογος τῶν Ἑρασιτεχνῶν παρέστησεν ἐπανειλημμένως ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου τὴν «Βοσκοπούλαν» τοῦ ἀεμνήστου Κορομηλά. Τὸ γνήσιον ἑλληνικὸν ἔργον ἐξοντάνευσε διεργμηνευθὲν ἀπὸ ἀρασιτέχνους τῆς ἀξίας τῆς κ. Στράτου, τῆς Δοξ. Δαμασκηνοῦ, τῆς Δοξ. Ἀμπελά μετὰ τοὺς κρισταλλίνους καὶ γλυκυτάτους τόνους τῆς φωνῆς της καὶ τῶν κ.κ. Παναγοπούλου, Λούρου καὶ τῶν ἄλλων ἐκτελεστῶν. Ἡ ἐπιτυχία των ὑπῆρξεν ἀνωτέρα πίσης προσδοκίας καὶ τὸ ἀκροατήριον δικαίως ἐπευφημήσεν ὄχι μόνον τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν χάριν των ἐκτελεστῶν ἀλλὰ καὶ τὴν σκηνικὴν τέχνην καὶ τὸ θάρρος μετὰ τὸ ὅποιον ἔκμασαν τὴν ἐμφάνισίν των. Ζωοῦς χειροκροτήματα προωρίσθησαν καὶ διὰ τὸν κ. Λιδωρικὴν διευθυντὴν τοῦ Δραματικοῦ Τμήματος τοῦ Συλλόγου. Ὁ ἴδιος Σύλλογος ἔδοκεν ἐπιτυχῶς καὶ μίαν παράστασιν εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς χωρὶν τῶν μελῶν του.

ΑΛΚΗΣ ΘΥΡΑΟΣ

Ἡ νεορωστικὴ δραματικὴ συγγραφεὺς δις Ἑλένη Μ. Νεγρεπόντη ἐδραμοῦσε εἰς κομψὸν τομίδιον δύο μο-

νύπρακτα ἔργα της. Ὁ «Χορὸς τοῦ Βοργιά» εἶνε τὸ εἰς νὰ γνωστὸν ἀπὸ περὶ σὺν ἐπαίχθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης. Ἡ «Ὁμορφία ποῦ σκοτῶνει» εἶνε τὸ ἄλλο. Ἡ μουσικοπάθεια ποῦ διακρίνει τὴν συγγραφεῖα φανερόνεται καὶ εἰς τὸ ψευδώνυμον της, Ἄλκης Θυράου. Τὰ ἔργα της ἔχουν κάποιαν ἰδιαιτέραν σφραγίδα, ἔχουν ἀτομικότητα καὶ τοῦτο εἶνε ἕνα μεγάλο προσόν διὰ τὴν νεορὸν συγγραφεῖα προωρισμένην βεβαίως νὰ πλουτήσῃ τὸ πτωχὸν ἑλληνικὸν δραματολόγιον μετὰ ἔργα ἰσχυρῆς ἐμπνεύσεως καὶ δραματικοῦ πάθους. Ἡ Ἑλληνὶς δὲν σταματᾷ πλέον. Ἐρχεται σοβαρὸς ἀντιμέτωπος τοῦ ἀνδρός καὶ ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως ἔχει πολλὴν σημασίαν ἡ ἔκδοσις τῶν ἔργων τῆς νεορωστικῆς συγγραφῆς.

ΣΧΟΛΗ ΙΩΣΗΦ

Εἰς τὰ μέσα τοῦ λήξαντος μηνὸς ὁ κ. Ἰωσήφ μᾶς ἐπέδειξεν ἀπὸ τῆς μικροσκοπικῆς σκηνῆς τῆς αἰθούσης τοῦ Παρνασσοῦ τίνα ἐπίδρασιν εἶχεν ἡ διδασκαλία του ἐπὶ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς του. Τὴν διδασκαλίαν τῶν ἔργων δὲν ὠνόμασε παραστάσιν, τὴν ἀπεκάλεσεν ἐπίδειξιν διότι καὶ ὁ ἴδιος ἠγνόει ὅτι δὲν εἶχε τὸν ἀπαιτούμενον ὠκινὸν καιρὸν διὰ νὰ παρουσιάσῃ μετὰ ἀξιόσεις σκηνικῆς ἐμφανίσεως τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς του. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὸ ἐπίδειχθῆν ἔργον του πρωτανεῖται κατ' ἐξοχὴν ἡ εὐσυνειδησία μολοντί ἐν τῷ συνόλω καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας ἀνεπίδησαν καὶ σιμμεῖα τινὰ ὑποχωρητικότητος ἐπὶ τῆς κεφαλαίουδους αὐτῆς ἀρετῆς τοῦ κ. Ἰωσήφ. Δὲν θὰ ἐπιτρέπεται ἴσως εἰς κανένα διευθυντὴν Σχολῆς νὰ κἀμῃ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῶν μαθητῶν μ' ἔργα τῆς ἰδίας συγγραφικῆς τοῦ ἐμπνευστοῦ. Δὲν ἐπετρέπεται ἴσως πρὸς τὸ σιμμερόν τῆς Σχολῆς του καὶ τῆς ἀπὸ σκηνῆς ἐπιδείξεως τῶν πρώτων μαθητῶν του ἡ διδασκαλία ἔργων ἰδικῶν τοῦ ἐπισύροντος κατ' ἀνάγκην τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν καὶ καταμερίζοντος συνελπῶς τὴν προσοχὴν των τῶσον ἐπὶ τῆς διδασκαλίας καὶ ἐπὶ τῆς τέχνης τῶν υποκριτῶν, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ παιζομένου ἔργου.

Ἀσχετῶς ὅμως πρὸς τὴν λεπτομερείαν αὐτὴν ἡ ἐπίδειξις του ἐθεωρήθη ὡς εὐόμιος ἀπαρχὴ μολοντί ἡ ἐμφάνισις τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς του δὲν ἐπαρουσίασε τίποτε περισσότερον ἀφ' ὅτι μᾶς ἐπιδεικνύον ἐκαστοτε ὁ ἐρασιτεχνικῶς ἀνερχόμενοι τὴν σκηνὴν. Δὲν εἶδαμε κατὰ ἰδιαιτέρον, κάποιαν σφραγίδα ἰδιαιτέραν τῆς Σχολῆς του. Ἐφαίρετα μορφοῦσαν καὶ οἱ ἐρασιτεχνικῶς διδάξαντες ἢ διδάσκοντες κ. κ. Τσοκόπουλος καὶ Λιδωρικὴς νὰ μᾶς δώσουν ἕνα εὐχάριστον σύνολον χωρὶς ἀξιόσεις καὶ μόνον ἀπὸ ἀπόψεως τῆς ἐπιδείξεως μερικῶν ἰδιοφυΐων αἱ ὁποῖαι ἀφθνοῦν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΥΒΕΛΗΣ

Εἰς τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης ἐπαίχθη ἡ «Ἀνατολή» δράμα εἰς πράξεις τρεῖς ὑπὸ τοῦ κ. Α. Κορυτζῆ. Εἶνε τὸ πρῶτον ἔργον πρωτότυπον τὸ ὅποιον ἐπαίχθη, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶχε προκαλέσει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον.

Τὸ ἔργον — εὐθυμογραφία μᾶλλον — ἤρθε ἀνεκτά.

Ἄπλοῦν καὶ χωρὶς δραματικὰς ἐξάρσεις καὶ συγγραμμῆς καὶ σκηνημῆσι βαινεῖ ἐξ ἀρχῆς ὁμαλὸν καὶ καταλήγει μόνον εἰς τὸ νὰ μᾶς δεῖξῃ τὸν Ἀνατολικὸν τύπον πράγματι ὅμως τέλειον, ὅπως τὸν ἐσκιαγράφησεν ἡ παρατηρικότης τοῦ κ. Κορυτζῆ.

Ἡ «Ἀνατολή» ἀφῆκεν εἰς ὅλους τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ συγγραφεὺς της θὰ γράψῃ πολὺ καλλίτερα ἔργα διὰ τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Το έργο του κ. Παντελή Χόρν, «Παναγία ή Κατηφορίτισσα» εδόθη εις τόν θίασον της δεσποινίδος Κοτοπούλη. Μία θραυκή έντελώς φιλολογική ήτο ή εσπέ- ρα της πρώτης του έργου. Ο κ. Χόρν είνε από τους δοκιμωτέρους Έλληνας δραματικούς και ή «Παναγία ή Κατηφορίτισσα» έδικαίωσε την εκτίμησιν του τρέφει προς τό τάλαντόν του τό ολληρικόν κοινόν. Το έργο του κ. Χόρν βυσιζείται επί του μοιραίου, και της προ- πατορικής αμαρτίας. «Όλα τά πρόσωπα και ή Μαριώ, και ο Λάζαρος, και ή Τερέζα, και ή τρελή κόρη, όλοι αυτοί είνε θύματα εξίσταστία των προγονικών αμαρ- τιών. Όλον τό δράμα εκτελιούσεται με μίαν απλότητα μοναδικήν, και υπίρχον μερικά σπηναί αί όποια επιφέρουν βαθύτατα την έντύπωσιν επί των θεατών ακριβώς με την μεγάλην απλότητά των και τό μεγάλο ένδιαφέρον των τό αναφανόμενον εΰθως εξ άρχης.

Ο μυστικισμός τόν όποιον μάς φανερώνει τό έργον εις τάς άρχάς με την διήγησιν της έντρομού υπηρε- τίας, και της φήμης της εμφανίσεως της Παναγίας προδιαθέτει τόν θεατήν εις ένα περιβάλλον έντελώς δια- φορετικόν από εκείνο που βρίσκειται κατόπιν. Άλλ' αυτό ίσως και νά μήν είνε ελάττωμα του έργου. Είς την Παναγία την Κατηφορίτισσα ή κυρία Φωτεινή Λούη έ- πιξε ιδιαίτερος καλά.

Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Είνε μία από τάς πολλές ένδηλώσεις εύγνωμοσύνης των Κερκυραίων αι κατ' έτος τελούμεναι λιτανείαι του Σεπτου Λειψάνου του άγιου Σπυριδώνος.

Ενέχει μίαν τόσον γλυκείαν και άνέμεραστον ώρα- ίτητα ή ούτω προς τόν Σεπτόν Προστάτην ένδηλουμέ- νη άγάπη και ό σεβασμός, ώστε έκαστος νομίζει την ημέραν αυτήν άτομικήν έορτήν και όλους ένώνει τό αυτό αίσθημα.

Η Κέρκυρα έν ημέρα λιτανείας όμοιάζει ύχι πλήθος έσρτάζον, άλλ' οικόγένειαν.

Η πόλις παρουσιάζει πολύ χαρμόσνον όψιν. Έορτά- ζει όλόκληρος· άλλ' μίαν έορτήν θείαν έν τή απλότητί της υπέροχον έν τή δημοτικότητί της. Θά λιτανεύθῃ ό θησαυρός της Κερκυρας και έν μέσω των ανθρώπων, οι- τινες όι μόν γέροντες ήδη, οι δέ νέοι άλλοι χαίροντες και άλλοι λυπημένοι, απολαύοντες την ζωήν και απο- γοητευμένοι από αυτήν θά συνοδεύσωσι τό λιτανεύόμενον ιερόν Λειψάνον, επικρατεί αίσθημα ένδομούχου χαράς, ά- κρου σεβασμού.

Και αυτό γίνεται δι' ένα έκαστον επί τόσα έτη, όσα και ή ζωή του. Ο καθείς εγνωρίσε την λιτανείαν μικρόν παιδίον, την εγνωρίσεν έφηβος, την εγνωρίσεν οίκογε- νειάρχης, την γνωρίζει τώρα γέρον. Και ένώ βλέπει την λιτανείαν, από τους οφθαλμούς του πέρνουν εικόνες του παρελθόντος, άναμνήσεις, όνειρα... Ένώ δέ αυτός εγήρασε πλέον, ή αυτή μεγαλοπρεπής έορτή απολαμβά- νεται, πάντοτε άγέρως πάντοτε μεγαλοπρεπής.

Οί δρόμοι στρώνονται διά θάφνης, τά παράθυρα στο- λίζονται διά πολυτελών ύφασμάτων προς ύποδοχήν του άγιου. Καθείς θεωρεί εύτύχημα νά διέλθῃ ή λιτανεία από την οίκίαν του διά νά εύλογηθῃ αυτή και διά μόντης της διαβάσεως του σεπτου λειψάνου. Πάντες ύπακλι- νονται εις την αντίκρουσιν του Έρειφίου Έσράργου και κάθι άνθρωπινη κορυφή γονυκλιναί.

Τά θοαρτά άνθρωπινα μεγάλια κύπτουν τόν αύχένα

πρό του αντιπροσώπου της Άρετής πρό του Έργαντος της ταπεινοφροσύνης. Τα ποταπά άνθρωπινα πάθη προς στιγμήν αποσιωπώνται πρό της άνταμιφθείσης Νηφα- λιότητος και Άμνηστικίας.

Η πάλη και αι μέριμναι της ζωής συμπνίγονται καθ' ην στιγμήν όδεύει ό τύπος της κατ' Χριστόν πολιτείας. Και εις την θέαν του Σεπτου Λειψάνου γίνονται δάκρυα, δάκρυα μετανοίας, δάκρυα συγκινήσεως, δάκρυα συναι- σθήσεως της έν τῷ προσώπω του άγιου θείας άνταμι- βής.

Έκεί εις την μυστικοπάθειαν της τελετής και υπό τόν ήχον των μουσικών οργάνων πόσοι άναστεναγμοί έκ- πνέουσι, πόσα αισθήματα γεννώνται πόσοι εύχαι έκδη- λούνται, πόσοι εύχαρισταί εκφέρονται!

Πόσον ή καρδιά βεβαρυμένη εκ των κακουχιών της ζωής, πόσων ή ψυχή πεπνυμένη υπό της άνηθικότητος και άδικίας, πόσων τό σώμα εξησθενημένον υπό της ταλαιπωρίας δέν εύρίσκουσιν άντακούσιν.

Έκεί υπό τό θάλπος του ήλιου και τό θυμύμα του λιθωντού πόσοι θείαι εκφράσεις πληροῦσι τόν α- έρα, σύμβολοι της έν τῷ ανθρώπῳ θείας πνοής!

Και έδώ τό μυστήριον. Έκαστος θά άνεξωγογηθῃ ένδομύχως και θά αισθανθῃ μίαν σιωπηράν εύχαριστή- σιν και θά έννοήσῃ ότι τόσῳ είνε άπάντησις εις την ειλαιρινήν προσευχήν του.

Θά επανέλθῃ εις την οίκίαν του με δυνάμεις, τάς ό- ποιίας δέν είχε πριν και θά εξακολουθήσῃ την εργάσιαν του με ζέσιν, με πεποίθησιν ότι δέν θά άρεσθῇ εις την εύχην του, άλλ' θά έχη τόν Προστάτην του, όστις δέν θά τον εγκαταλείπῃ.

Νά ή υπεράνθρωπος και κυρία μεταξύ των άλλων έ- νέργεια επί της ψυχής των Κερκυραίων ή λιτανεία του άγιου Σπυριδώνος.

Μάρτιος 1915.

A. N.

Πέντε ηλικία

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Αΐματα και θυσία και χιλιόμβαι νέων γιομάτων από σφογος και άκμαίων εξακολουθοῦν κάθε μέρα εις τά πεδία των μαχών. Αχόρταγος ό θεός του πο- λέμου σωρεύει κορυμιά λεβέντικα και κομματιάζει ώ- ραία σώματα και σπείρει πανωλεθρίαν εις την ηλικί- αν των ελπίδων και των πόθων. Όσον οι μήνες πα- ρέρχονται τόσον ή άγριότης των εμπολέμων κορυ- φώνεται. Είνε άπερίγραπτος ή λύσσα με την όποιαν ό σύγχρονος πολιτισμός φανερώνει τά αιμοχαρή έν- στικτα του ανθρώπου. Αί περιγραφαι των άδικουμέ- νων προξενούν φρίκην. Και όμως οι Ισχυροί της γής δέν συγκινούνται και μόνον εις τό σικιφερόν ά- ποβλέποντες θυσιάζουν χωρίς οίκτον τό έαρ της άν- θρωπότητος, που έγγκλεισι τά ευγενέστερα όνειρα της ζωής.

***

Όποια τρομακτική αντίθεσις κατ' την εποχήν αυτήν μεταξύ της φύσεως και της ζωής. Η φύσις ξαναγεννιέται και φορει την ωραιότερη της στολήν, την στιγμήν που ή ζωή θρυμματίζεται και σύρει πί- σω της πένθη και οδύνας. Πόσα λουλούδια των κάμ- πων και των βουνών, μέσα σε χαράδρες και σε άπί- τητες κορυφές, στής όχθες ήσυχου λίμνης, κοντά σε άκρες έρημικών ποταμιών αντί νά δεχθούν της αύρας τό χάδι, έδοκίμασαν τό ανατριχίασμα που δίδει ή τελευταία πνοή εκείνου που εκπνέει μέσα σε οίμωγας και σπαραγμόν και αντί νά ραντισθοῦν από της σταλαγματιές της πρωϊνής δροσιάς έδέχθησαν κύματα από αιμα θερμό και άχνιστό που άκράτητο έδγαινε από βαθειές πληγιές άντρειωμένων πολεμι- στών!

Και σαν νά εξηλοτύπησεν ή θάλασσα διά τά κα- κουρηγίματα της Ξηράς έσπρωξε τό γεμανικό ύπο- βρύχιον νά τορπιλίση τό υπερωκεάνειον κλουζιτα- νία διά νά Ιδη και αυτή θύματα, νά χορτάση από οίμωγας, νά μεθύση από άφροσύς σπασιαδικούς και ν' άντικρύση χιλιάδες σπαρμένα σώματα νεκρά και τυμpanιαία άθών ταξειδιωτών!

***

Τόν μήνα αυτόν ό θάνατος έφθασε πολύ κοντά μας. Θερίζονται ναυτόπουλα και φονεύονται παλλη- κάρια δίπλα μας. Σε μέρη γειτονικά μας, σε μέρη που ή ιστορία και ή εθνική συνείδησις τά θέλει δικαί- μας, μυριάδες σιμμαχικών στρατευμάτων της Ξηράς και της θαλάσσης και κολοσσοί πλωτοί, και έναέριοι στόλοι και υποβρύχιοι δυνάμεις έντεινουν τάς προσ- παθείας των διά νά εκπορθήσουν τά Στενά και άπε- λευθερώσουν την Βασιλίδα των πόλεων από την Σουλτανικήν κυριαρχίαν. Η έλληνική ψυχή παθαί- νεται σε κάθε είδησι που προέρχεται από τάς πολεμι- κάς επιχειρήσεις των Στενών και έν συνδυασμῷ προς την άναμενομένην έξοδόν μας εκ της ουδετερότητος ή όποια και έξαρτάται από την εκθασιν που θά λά- βουν αυτά αισθάνεται να υπερεντεινεται τό ένδια- κένυλισσόμενα. Η Κυβέρνησις όμως διαλύσασα την Βουλήν και προκηρύξασα έκλογάς διά την 31 Ματου εργάζεται νά τηρήση καθεστῶς που θά της επιστρέ- ψη και τάς έκλογάς νά διενεργήση και από την ουδε- τερότητα νά μη έξέλθῃ και των εθνικών σιμπερόντων νά φαίνεται άκόμητος φρουρός! Έν τῷ μεταξύ ό κ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΝΕΡ

του όποιου ή πεντηκονταετηρίς έωρτάσθη όλίγον πρό του πολέμου

Μία σκηνη από τῆς Παροιφάλ του Βάγνε

Βενιζέλος περιοδεύων εις Αίγυπτον καθίσταται άντι- κείμενον λατρείας, θαυμασμού, άφοσιώσεως και ά- πολαμβάνει αυτοκρατορικών τιμών από την διεθνή κοινωνίαν της Αίγύπτου. Η ύποδοχή ή γινομένη εις αυτόν παντού της χώρας των Φαραώ ύπήρξεν απο- θεωτική. Ο Σουλτάνος της Αίγύπτου διά κολακευτι- κής προσκλήσεως επεζήτησεν όσον τό δυνατόν ταχύ- τερον νά τόν γνωρίση και οι Ξένοι επίσημοι με έκδη- λώσεις μοναδικής εκτιμήσεως περιέβαλον τόν υπερο- χώτερον των Έλλήνων πολιτικών. Από την Αίγυ- πτον διενδύεται εις την Μιτωλήνην. Εκεί επίσης τόν υπεδέχθησαν έν θριάμβῳ και ό Λαός επέδειξε την ά- γάπην του και άφοσίωσιν του. Εις την ποιητικήν Λέ- σβον παραμένει άκόμη. Εις τά ήσιχα άκρογιάλια της και της θαυμαστές σκηνογραφίας που απλώνονται γύρω της θ' άνείρη ό κ. Βενιζέλος την ποθητήν γα- λήνην ύστερα από τεσσάρων έτων ζωήν πνευματικήν και σωματικήν έξόχως κυραστικήν και έννευριστι- γήν.

***

Αί πολεμικαι επιχειρήσεις εις τά Καρπάθια φέρουν

την Γερμανίαν νικήτριαν καὶ αἱ πρὸ τῶν Στενῶν δυσχερεῖαι καθιστοῦν Ἰταλίαν, Ρουμανίαν καὶ Ἑλλάδα ἐκόμη περισσότερον ἀναποφασίστους. Ἡ Κυβέρνησίς μας φρονούσα ὅτι αἱ παρεχόμεναι ἐγγυήσεις τῶν Δινημιῶν τῆς Ἀνατὸς εἶνε ἀνεπαρκεῖς καὶ ἐπιζημίαι εἰς τὰ ἔθνηκα συμφέροντα ἐπιμένει εἰς τὴν οὐδετερότητα μὲ ροπὰς εὐμενεῖς πρὸς τὰς φίλας Ἀναμίαις. Ἐννοεῖται ὅμως τίποτε ὁριστικὸν δὲν ὑπάρχει καὶ ἴσως ταχύτερον πάσης προβλέψεως νὰ μεταβληθῶν ἀρδὴν αἱ σημεριναὶ πολιτικαὶ συνθήκαι.

Δ. Λ. Ζ.

Ἡ ἹΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἐξόχως ἐπικαιρον εἶνε κατὰ τὴν παρούσαν ὥραν τὸ ἱστορικὸν τῆς συστάσεως τοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ». Διὰ τῆς ἐνεργητικῆς ταύτης ὀργανώσεως ἐδόθη μία γενναία λύσις εἰς τὸ ζήτημα τῆς φιλανθρωπίας ἐν καιρῷ πολέμου.

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπέκτησε μεγίστην σπουδαιότητα κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους συνεπείᾳ α') τῆς αὐξήσεως τῆς ἀριθμητικῆς δυνάμεως τῶν στρατῶν β') τῶν πυροτεχνικῶν ἰδίων ἐφευρέσεων, αἰτινες ἐπηύξησαν τὰς καταστροφὰς τοῦ πολέμου ἀνεξαρτήτως ἄλλως τῶν πολλῶν πληγωμένων, ὅτε ἡ ἐπισυσσώρευσις πολυαριθμῶν στρατιῶν ἔχει πολλὰς ἀποτέλεσμα νὰ προκαλῆ ἀσθενείας καὶ νὰ αὐξάνῃ οὕτως ἔτι μᾶλλον τὸν ἀριθμὸν τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου γ') τῆς γενικεύσεως τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, κατόπιν τῆς ὁπίας ὅλος ὁ κόσμος σχεδὸν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν τύχην τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου καὶ τὴν φιλάνθρωπον αὐτῶν περίθαλψιν.

Οὕτως ἐγεννήθη ἡ δικαία ἐπιθυμία ὅπως ἡ περίθαλψις τῶν ἀσθενῶν καὶ πληγωμένων ἐξασφαλισθῆ ἐκ τῶν προτέρων δι' ὠρισμένων διεθνῶν ὑποχρεώσεων. Διεθνεῖς συμβάσεις, ἀφορῶσαι τὴν προστασίαν τῶν πληγωμένων καὶ τῶν νοσοκομειῶν, ἀπαντῶσιν ἤδη κατὰ τὸ τέλος τοῦ 17ου αἰῶνος ἐν τοῖς πολέμοις τῆς Γερμανίας. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ὅμως ἐκείνης αἱ συμβάσεις αὐταὶ ἐγένοντο μόνον προσωρινῶς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐκάστου πολέμου. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἐγεννήθη τὸ ζήτημα, ἂν ὁ φιλανθρωπικὸς σκοπὸς τῶν ρηθειῶν συμβάσεων δὲν θὰ ἐξυπηρετεῖτο πληροτέρον δυνάμει γενικῆς συμβάσεως συνομολογουμένης ἐκ τῶν προτέρων.

Διάφοροι συγγραφεῖς ἐν Γαλλίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ ἀνεκίνησαν πολλὰς τὴν ἰδέαν ταύτην ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 18ου αἰῶνος.

Τὴν γενικὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐπέσταν τὰ συμβάντα κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν καὶ κατὰ τὸν Ἰταλικὸν ἐν Λομβαρδίᾳ πόλεμον (1854—1859). Διὰ πρώτην φορὰν κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον ἡ ἀνεπάρκεια τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας κατέστη ἄγαν ἀσθητή. Ἡ μεγίστη θνησιμότης, ἥτις ἐδεκάτιζε τὰς τάξεις τῶν συμμάχων, κατέστη πασιφανὴ τὴν ἀνάγκην συμπληρώσεως τῆς ἰατρικῆς περίθαλψεως τῶν στρατιῶν.

Ἡ Ἀγγλία ἀνέλαβε νὰ παράσχῃ ταύτην καὶ ὅταν (21 Ὀκτωβρίου 1854) ἐπεμφε τεσσαρακοντάδα νοσῶντων πεπειραμένων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς μίς Φλώρας Νίγκλιγκάη τὰ πράγματα ἤλλαξαν. Πλείστον στρατιωτῶν ἡ ζωὴ ἐσώθη καὶ κατεδείχθη οὕτως ἡ ἀνεπάρκεια τῆς ἑως τότε λειτουργήσεως ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας. Διὰ καὶ κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Λομβαρδίας (1859) πλείστοι ἐθελονταὶ νοσοκόμοι πολλαχόθεν ἀπορρομήτως προσήλθον. Αὐτὸ δὲν ἦτο ὅμως ἀκόμη ἀρκετὸν.

Τὴν πρὸς τὰ πρόσω ὄψθην ἐπέπρωτο νὰ δώσωσι τὰ κατὰ τὴν μάχην τοῦ Σολφερίνου καθ' ἣν τὰ θύματα ἠριθμοῦντο κατὰ μυριάδας (πλέον τῶν 40 χιλιάδων ἀσθε-

νῶν ἐστάλησαν εἰς τὰ αὐστριακὰ καὶ τὰ ἰταλικά νοσοκομεία). Ὁ Ἑλβετὸς Ἐρρίκος Δύναν, γόνος παλαιᾶς οἰκογενείας τῆς Γενεύης ὅστις εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν γαλλικὸν στρατὸν ὡς ἐθελοντὴς νοσοκόμος, ἐδημοσίωσεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀναμνήσεις τοῦ Σολφερίνου», φυλλάδι-ἐντύπωσιν», ἣν ἐπροξένει ἡ θεὰ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1863 συνήλθεν ὄντως ἐν Γενεύῃ διεθνῆς ἐξ ἀρμοδιῶν προσωπικότητων ἀποτελουμένη συνδιάσκεψις ἥτις συνέστησε τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς εἰς τὸν φιλάνθρωπον ζῆλον τῆς ἀνθρωπότητος.

Αἱ ἀποφάσεις αὐταὶ ἀπέβλεπον εἰς δύο τινά: 1) Τὴν ἐν ἐκάστη χώρᾳ ἐμπολέμων ἀναγνώρισιν καὶ προστασίαν τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τὴν ἐνδελεχῆ προπαρασκευῆν καὶ τὴν ἀμοιβαίτητα μεταξὺ τῶν διαφόρων χωρῶν 2) Τὴν ὑπὸ τῶν ἐμπολέμων ἀναγνώρισιν καὶ προστασίαν τοῦ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ, οὕτως ὥστε οἱ ἰατροὶ π. χ. ἢ οἱ νοσοκόμοι νὰ μὴ κινδυνεύωσι πλέον νὰ συλλαμβάνωνται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ὡς κατὰσκοποί, ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχωσι τὴν ἀπόλυτον βεβαιότητα ὅτι οὔτε πᾶν ὡς συνήθεις αἰχμάλωτοι θὰ εἶνε δυνατόν νὰ θεωρηθῶσι, καθόσον οὕτω μόνον δύνανται νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ κανονικὴ λειτουργία τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἐμπολέμων στρατῶν.

Ἡ ἐλβετικὴ Κυβέρνησις ἐνεκοιτώθη τὰς σκέψεις ταύτας τῆς ἡμεμισήμου συνδιασκέψεως τοῦ 1863 καὶ ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ συγκαλέσῃ διπλωματικὸν συνέδριον, ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων κρατῶν ἀποτελούμενον, ὅπως τοῦτο λάβῃ θετικὰς ἐπισημοὺς ἀποφάσεις πρὸς διεθνή διακανόνισιν τῆς περιθάλψεως τῶν ἀσθενῶν καὶ πληγωμένων ἐν καιρῷ πολέμου. Τὸ συνέδριον συνήλθεν ἐν Γενεύῃ τῇ 3 Αὐγούστου 1864 ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἑλβετοῦ στρατηγοῦ Δυφοῦρ, κατέληξε δὲ τὴν 22 Αὐγούστου 1864 εἰς τὴν ὑπογραφήν ὑπὸ 12 κρατῶν τῆς διασημοῦ συμβάσεως τῆς Γενεύης ἡ ὁποία κανονίζει τὰ τῆς περιθάλψεως τῶν ἀσθενῶν καὶ πληγωμένων ἐν καιρῷ πολέμου. Τὰ κράτη, τὰ ὁποία μέχρι σήμερον ἐπεγράφαν τὴν στήθασιν ταύτην εἶνε τεσσαράκοντα τὸν ἀριθμὸν. Δύο μεγάλα ἀξιώματα καθιερώθησαν εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις, μεταξὺ ὧν τῶν ὑπογραψάντων τὴν στήθασιν κρατῶν. 1) Ἡ περίθαλψις πάντων τῶν ἀσθενῶν καὶ πληγωμένων στρατιωτῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐθνικότητος αὐτῶν 2) Ἡ προστασία τοῦ προσωπικοῦ καὶ τοῦ ὄγκου τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας.

Ἐξ ἑμβλημα κοινὸν πρὸς προστασίαν τοῦ τε προσωπικοῦ καὶ τοῦ ὄγκου τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας ἐγένετο ὁ ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἐπὶ λευκοῦ ἐδάφους· ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ὀνομασία τῶν ἐταιρειῶν τοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ».

Ἡ ἐκλογή αὕτη ἐγένετο κατ' ἀνατροπὴν τῶν χρωμάτων τῆς ἐθνικῆς σημαίας τῆς Ἑλβετίας, ἥτις συνεκάλεσε καὶ ἐφιλοξένησε τὸ Συνέδριον, καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὸ κράτος θρησκευτικῆς τινὸς σκέψεως.

Ἡ στήθασις τῆς Γενεύης τοῦ 1864 ἀνεθεωρήθη τῷ 1906 καὶ συνεπληρώθη.

Ἡ σπουδαιότης δὲ τῶν συμπληρώσεων τῆς εἶνε ἡ ἐξῆς:

Ἡ καθιέρωσις τοῦ κύρους τῶν διατάξεων τῆς συμβάσεως ἐκάστης Κυβερνήσεως ὑποχρεωμένης νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν τήρησιν αὐτῶν καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὰς παραβιάσεις.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ Κωνσταντῖνὸς μας εἶνε ἄρρωστος. Αὐτὸ ἤρκασε ν' ἀναστατώσῃ τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν καὶ νὰ σκορπίσῃ παντοῦ συγκίνησιν καὶ ταραχὴν. Ἐπίμονος κατ' ἀρχὰς ἀδιαθεσία ἐνέπνευσε

Ἡ ΑΣΘΕΝΕΙΑ πολλὰς ὑπονοίας καὶ φόβους, ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ ἕως οὗ ἐγνώσθη ἡ ἀλήθεια ἡ ὁποία ἐπέτεινε τὴν ἀνησυχίαν καὶ ἐκορύφωσε τὴν συγκίνησιν.

Ἐγνώσθη ὅτι ὁ Βασιλεὺς μας πάσχει ἀπὸ πλευρίτιδα καὶ αἱ εἴχαι ὄλων ἐστράφησαν ὑπὲρ τῆς ταχείας ἀναρρώσεώς του. Ἐἰς τοὺς ναοὺς ἀθροοὶ συνέρρυσαν πίσσης τάξεως πολῖται καὶ δεήσεις θεομαὶ ἀνεπέμφθησαν ὑπὲρ τῆς πολυτίμου υγείας τοῦ ἐνδόξου Βασιλέως μας. Οἱ ἰατροὶ ἐκδίδουν δελτία καὶ ὁ λαὸς ὅμως τῶν Ἀθηνῶν ἀνιπόμονος καὶ ἀνήσυχος συρρέει εἰς τὰ Ἀνάκτορα διὰ νὰ πληροφορηθῆται ἀμέσως περὶ τῆς πορείας τῆς νόσου. Φαίνεται ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μας θὰ ὑποφέρῃ ὀλίγον ἀκόμη χωρὶς ὅμως νὰ ἰπάσχη καὶ ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος. Ὁ Ὑψιστος ἄς σκέπῃ τὴν Μεγαλειότητά του λατρευομένην ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμόν ὀλόκληρον.

***

Μεγαλοπροεπέστατα διεξήχθη ἡ ἐορτὴ τῶν Προσκόπων εἰς τὸ Στάδιον. Ὁ προσκοπισμὸς ἴσως εἶνε ἀπὸ τὰ ὀλίγα ἔργα τὰ ὀφειλόμενα εἰς ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἐπιδείξαντα

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΤΟΣΟΝ ΡΑΓΔΑΙΑΝ Τὴν πρό- ΟΔΟΝ. Ἐἰς τὸν κ. Μελῶν καὶ τοὺς συνεργάτας του ὁφείλεται ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη διὰ τὴν πνευματικὴν, σωματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάπλασιν τῆς ἑλληνικῆς νεότητος.

Τὰ ἔργα τῶν Προσκόπων τὰ ἐπιδειχθέντα εἰς τὸ Στάδιον ἐκίνησαν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἐφανέρωσαν τὴν τελείαν ὀργανώσιν τοῦ εὐέλπιδος τοῦ Σώματος. Ἡ ἐξάπλωσις ἄλλως τῆς ἰδέας εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀποδεικνύει πόσον βαθειὰ πλέον ἐρριζώθη ὁ προσκοπισμὸς καὶ μὲ πόσον ἐνθουσιασμόν τὴν ἐνεκοιτώθη ἡ ἑλληνικὴ Κοινωνία καὶ ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια. Τὸ περιοδικὸν μας πάντοτε ὑπεστήριξε μὲ θέρημν τὸν σκοπὸν τοῦ Προσκοπισμοῦ διὰ τοῦτο θὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην τοῦ διότι ἐνῶ εἰς τὰς ἐορτὰς τῶν Προσκόπων δίδεται μεγάλη ποσοχὴ εἰς τὸν ἡμερησίον τύπον ὁ περιοδικὸς τύπος θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχον καὶ μὴ ἀξιούμενος προσοχῆς.

***

Ἐἰς τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς συμφορὰς ποῦ ἐνέσκηψαν εἰς τὸν ὑπόδοιλον Ἑλληνισμόν εὐεργετικῶς ἀντέδρα ἡ διπλωματικὴ ἱκανότης καὶ ἡ μέχρις αὐτοῦ ἀφαιρέσεως ἀποφασιστικότης τοῦ Ἑλ-

Ο κ. ΓΙΑΝΝΕΣ ληρος ἵποποξέον ἐν Βουούλῃσι γ. Γω. Γιαννῆ. Πληροσφορῶν τῶν κατοίκων τοῦ ἑλληνικωτάτου προαστείου τῆς Σιύωνης πασιπῶσιν ὡς ἐξόχως εὐεργετικὰς καὶ ἐθνικὰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ἑλλήνος ἵποποξέον. Οἱ ἐπανειλημμένοι κίνδυνοι τοὺς ὁποίους διέτρεξαν τὰ Βουούλα ἀπεσοβήθησαν γάρις εἰς τὴν δραστηριότητά του καὶ τὴν ἀφοβὸν ἐπέβασιν τοῦ κ. Γιαννῆ. Ὁμιλογεῖται τοῦτο ἀπὸ καθῆ Βουουλιώτην καὶ εἶνε παρήγορον ὅτι εἰς τοὺς κόλπους τῆς προξενικῆς ὑπηρεσίας ὑπάρχουσιν ἄνδρες ἀντιλαμβανόμενοι τὸ καθῆζόν των μέγα τοῦ σημαίου νὰ ριψοκινδυνεύωσι καὶ αὐτὴν τὴν ἑαυτῶν.

Ἐνα μεγάλο εἶγε εἰς τὸν κ. Ι. Γιαννῆν.

Εἰς τὴν Βάρκελεῦ τῆς Καλλιφορίας ἐορτάσθη κατ' αὐτὰς ἡ πεντηκονταετηρίς τοῦ κ. Ἄλβιν Πούτσκερ. Ὁ κ. Πούτσκερ γνωστὸς εἰς τὸν ἑλληνικὸν κόσμον διὰ τὰ φιλελληνικά του

Ἡ 70ΕΤΗΡΙΣ αἰσθήματα, ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον ἐνθουσιῶδῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῶν διαφόρων ἐν Ἀμερικῇ Σιλλόγων, Σωματείων, Πανεπιστημίων τὰ ὁποία ἐσπευσαν νὰ συγκαροῦν τὸν γηραιὸν σοφὸν ὅστις ὡς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βέρκελεῦ προσέφερε τόσας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀμερικανικὴν νεότητα. Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» ἡ ὁποία περιβάλλει τὸν ἐκλεκτὸν ἄνδρα μὲ ἀπερίγραπτον ἐκτίμησιν καὶ βαθὺν θαυμασμόν τοῦ σφίγγει μετὰ συγκινήσεως τὸ χερί καὶ τοῦ εἶχεται νὰ ἐορτάσῃ καὶ τὴν ἐβδομηκονταετηρίδα του πρὸς χαρὰν ὄλων τῶν ἀγαπῶντων καὶ ἐκτιμῶντων αὐτόν.

***

Ἀπέθανεν εἰς Βερολίνον ὁ καθηγητὴς Φρειδερίκος Λαϊφφλερ εἰς ἐκ τῶν πρώτων ὑγειονομικῶν ἰατρῶν τοῦ κόσμου. Ἄρθρα μακρὰ περὶ αὐτοῦ δημοσιεύουν ἐπὶ τῇ θανάτῳ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ του πᾶσαι αἱ Γερμανικαὶ καὶ Αὐστριακαὶ ἐφημερίδες ΤΟΥ ΛΑΙΦΦΛΕΡ Ἐδημοσίωσαν πλείστας ὄσας

μελέτας περὶ καρκίνου καὶ τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων αὐτὸς δὲ ἀνεκάληξε τὸν βέλκιλλον τῆς διφθερίτιδος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίχθη ὁ ὄρος τοῦ Βέργικ. Ἐνδιαφέρον εἶνε νὰ γνωσθῆ ὅτι ὅταν κατὰ τὸ 1892 οἱ ἀρουραῖοι μὴς κατέστρεψαν τὰ σπαρτὰ τῆς Θεσσαλίας, παρεκλήθη ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὁ Λαϊφφλερ ν' ἀποστείλῃ βακτηριδία τοῦ τύπου τῶν μύων. Ὁ Λαϊφφλερ κατήλθεν ὁ ἴδιος μετ' ἐνὸς βοηθοῦ του Ἄμπελ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μεταβὰς εἰς Θεσσαλίαν, ἐμελέτησε τὸ ζήτημα, ὥρισε τὸ φάρμακον πρὸς καταστροφὴν τῶν ἀρουραίων, καὶ ὁ τότε πρόεδρος τῆς πρὸς καταστροφὴν αὐτῶν ἐπιτροπῆς Ἀναστασιάδης ἐσπευσε νὰ τῷ τηλεγραφῆσῃ, ὡς ἀναφέρει ὁ νῦν ἑξιστορῶν τὴν δρᾶσιν τοῦ ἀνδρὸς Βιεννέζος καθηγητῆς κ. Γιαννόνιτις, ὅτι «τὰ ἀποτελέσματα τοῦ φαρμάκου ὑπῆρξαν παντοῦ λαμπρὰ, καὶ ὅτι ὁ τόπος τὸν εὐγνωμονεῖ». Ὡστε ὁ θανὼν σοφὸς ἐπιστήμων εἶχε προσφέρει καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀφελιμωτάτην ὑπηρεσίαν.

Ἐἰς τὴν Αἰτωλοακαρνανίαν ὑποβάλλει ὑποψηφιότητα ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων κ. Κ. Γουλιμῆς. Ἐκτίθεται μὲ τὴν σημαίαν τοῦ Βενιζελισμοῦ. Ἐἶνε ὁ ἀπὸ πεποιθήσεως θανιασστής καὶ θια-

Ο κ. ΓΟΥΛΙΜΗΣ σῶτης τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν καὶ οἴπτεται εἰς τὴν δίνην τῆς πολιτικῆς μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἐπιπροσέτι κοπὰ τι ἀνώτερον ἀπὸ προσωπικὰς φιλοδοξίας. Ὁ κ. Γουλιμῆς δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς συνήθεις πολιτευομένους οἱ ὁποῖοι ἀποβλέπουσιν εἰς ἕνα νεφελοῦδες καὶ ἀόριστον πολιτικὸν μέλλον. Δὲν εἶνε ὁ συνήθης ἐκμεταλλεὴς τῆς πολιτικῆς ἐπιρροῆς τὴν ὁποία ἐξασκεῖ τὸ ὄνομα ποῦ φέρει, οὔτε ἀντιλαμβάνεται τὸ πολιτεύεσθαι ὡς μίαν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν πρὸς τὸ πολιτικὸν οἰκογενειακὸν του παρελθόν. Δὲν ἐργάζεται νὰ ἐδραμῶσῃ τὰς θεωρίας τοῦ κοτζαμπασιοῦ. Ἐοχεταὶ νὰ σινεισφῆρῃ θετικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα του γρηγορησιπῶν τὰ ἐξαιρετικὰ ἐπιστημονικά του ἐφόδια, τὴν εὐφυΐαν του, τὴν δραστηριότητά του καὶ τὰ ἠθικὰ κεφάλαιά του ὑπὲρ τῶν γε-

νικωτέρων συμφερόντων. Οί εκλογείς του είμεθα θέ-
βαι οι θά τιμήσουν την κάλπιν του ψηφίζοντας εις
τό ναί ένα εκλεκτόν υποψήφιόν των.

Ἡ Σύρος ἐδρόνησε τὸν παρελθόντα μῆνα μίαν
ἀνεπανόρθωτον ἀπώλειαν. Μία σχεδὸν εἰκοσαετίας νεα-
ρὰ ὑπαρξίς, ἕνας πολῦτιμος παράγων τῆς κοινωνικῆς
προόδου, μία μειδιώσα τρα-
ΓΕΩΡ. Α. ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ πεζικτικῆ ἰδιοφυΐα, μία δι-
άνοια πλουσία εἰς ἐφόδια
ὑπερόχου σταδιοδρομίας ἐσθέσθη. Ὁ Γεώργιος Σπουρ-
γιτῆς, υἱὸς τοῦ πολῦτιμου φίλου τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐ-
πιθεωρήσεως» καὶ ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν τῆς
κ. Α. Σπουριγίτη διευθυντοῦ τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς
Τραπεζῆς Ἀθηνῶν εἰς Σύρον, νέος προικισμένος με-
τὰ πλεόν διςεῦρετα χαρίσματα, με ἠθικὰς καὶ νοητικὰς
βινάμεις ἐκ τῶν σπανίων ὑπέκυψεν εἰς τὰ πλήγματα
θανατηφόρου νόσου καὶ ἐνῶ ἐσκόρπιζον παντοῦ τὰ με-
θυστικά ἀρώματα τῶν τὰ λουλουδία, αὐτὸς παρεδί-
δε τὸ πνεῦμα με ἕνα μόνον παράπονο ὅτι ἐστρανωθῆσε
τοὺς ἰδικούς του. Με ποῖα λόγια μπορεῖ νὰ γλυκάνῃ
κανεὶς τὸν πατρικὸ πόνο ποῦ εἶνε ἀγιάτρευτος καὶ
ἐισχωρεῖ τόσον βαθειὰ στὴ καρδιά ;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΝ

ΟΥΪΝΤΑ

Ἐπτά ἔτη παρήλθον ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς διαπρε-
ποῦς Ἀγγλίδος μυθιστοριογράφου, ἡ ὁποία εἶνε γνωστὴ
εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα διεθνή κόσμον ὑπὸ τὸ ψευδώνυ-
μον «ΟὐΪντα». Δὲν πρόκειται νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς
φιλολογικῆς τῆς ἀξίας, διότι οἱ ἀναγινώσται μας ἔλα-
βον ἀφορμὴν νὰ τὴν ἐκτιμήσουν ἀπὸ τὰς «Δύο Σημά-
τας», τὸ καλλίτερον ἐκ τῶν μυθιστορημάτων τῆς, τὸ ὁ-
ποῖον ἐδημοσίευσεν πέρυσι. Περιοριζόμεθα διὰ τοῦτο νὰ
παρὰλάβωμεν μερικὰς σχετικὰς μετὰ τὴν ἐν γένει ζωὴν
τῆς λεπτομερείας, ἀπὸ τὸ ἄρθρον τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται
εἰς Ἀμερικανικὸν περιοδικόν.

Ἡ ΟὐΪντα εἶχε πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς ἀξίας τῆς καὶ
ἦτο δι' αὐτὴν ὑπερήφανος. Ἡ ὑπερηφάνειά τῆς, μάλι-
στα, ἐφθανε μέχρι τοῦ νὰ καταφέρεται ἀπροκαλύπτως
ἐναντίον τῶν συναδέλφων τῆς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐφαί-
νοντο δημοφιλέστεροι. Ἡ ζήλοτυπία τῆς αὐτὴ διακρίνε-
ται ἰδίως εἰς τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας ἀπερῆθον εἰς
τὸν Γερμανὸν ἐκδότην τῆς βαρῶνον Τάουρνιτς. Φαίνε-
ται ἰδίως ὅτι δὲν ἤθῆναι νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἐπιτυχίαν
τοῦ μυθιστορηματοῦ τοῦ Γεωργίου Μωριέ «Τρίκλιν»,
τὸ ὁποῖον θεωρεῖ ὡς ἔργον κολακῆσον τὰ ἔνστικτα τοῦ
ὄχλου. Μεγάλῃ ἐπίσης ἦτο ἡ καταφορά τῆς ἐναντίον
τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ, τοῦ ὁποῖου ἡ «Εἰκὼν» τοῦ Δόριαν
Γραϊν» καὶ τὸ «Δὲ Προφάντις» ἐξηκολούθουν νὰ ἔχουν
μεγαλειέτεραν κατανάλωσιν ἀπὸ τὰ πρῶτα ἰδικὰ τῆς
μυθιστορήματα.

Διὰ τὸν Ἐδμόνδον Ροστὰν ἔγραψεν εἰς τὸν ἐκδότην
τῆς: «Δὲν τὸν εὐρίσκω μεγαλοφυᾶ. οὔτε καὶ ποιητὴν.
Μοῦ φαίνεται ἀποκρουστικὸν τὸ μειδίαιμά του, ποῦ βου-
άζει με μειδίαμα ἀδανυτοπύλου».

Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ τῆς ἐνέπνεον μεγάλην

ἀντιπάθειαν. Παρ' ὄλην ἐν τούτοις τὴν ἀντιπάθειαν αὐ-
τῆς, ὑπάρχουν οἱ ἰσχυρίζομενοι ὅτι ἦτο Ἀμερικανικῆς
καταγωγῆς, πρᾶγμα ἐν τούτοις τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιβεβαι-
οῦται.

Ἡ ΟὐΪντα ἐγεννήθη εἰς τὸ Μπούρου, τῆς ἐπαρχίας
τοῦ Ἀγίου Ἐδμόνδου, τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1839. Μη-
τέρα εἶχε κάποιαν μίς Σούτλον καὶ πατέρα ἕνα κάποιον
Λουδοβίκον δὲ λὰ Ραμέ, Γάλλον, διδάσκοντα τὴν γλῶσ-
σάν του εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ Μπούρου. Ὁ πατὴρ τῆς
ΟὐΪντα ἦτο ἄνθρωπος μᾶλλον μιστηριώδης, φίλος τοῦ
Λουδοβίκου—Ναπολέοντος, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν
Ἀγγλίᾳ ἐξορίας του.

Ἡ ΟὐΪντα ἦτο πρόωρον ἀκτυξέως, τόσον ἀπὸ φιλο-
λογικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ αἰσθηματικῆς ἀπόψεως. Ἐργα-
ζε τὰ διάφορα μυθιστορήματά τῆς μετὰ τὴν ἰδέαν πάντοτε
ὅτι ἦτο ἡρώδης τοῦ καθενὸς ἀπὸ αὐτὰ. Εἰς ἡλικίαν δε-
κατεσσάρων ἐτῶν ἔγραψε μίαν «Ἱστορίαν τῆς Ἀγγλί-
ας». Κατόπιν ἤρρισε νὰ γράψῃ διηγήματα.

Εἰς ἡλικίαν δεκαετῶ ἐτῶν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν γε-
νέτειράν τῆς πόλιν καὶ μετέβη νὰ κατοικήσῃ εἰς Λον-
δῖνον μαζὴ μετὰ τὴν μητέρα τῆς καὶ τὴν μάμμιν τῆς.
Ἐκεῖ ἐγνώρισεν τὸν Οὐίλλιαμ Χάρισον Αἰνσθόρθ, ἐκδό-
την γνωστῆς ἐπιθεωρήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν
τὰ πρῶτα ποιήματά τῆς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «ΟὐΪντα».
Ἦρρισε κατόπιν νὰ δημοσιεύῃ μυθιστορήματα τὰ ὁποῖα
ἔλαβαν ἰδίως μεγάλην ἐντύπωσιν, διότι περιέγραφε μέ-
ρη τῆς Ἠπειρωτικῆς Ἐδρώπης, εἰς τὰ ὁποῖα ἐν τού-
τοις δὲν εἶχε μεταβῆ οὔτε ἡ ἰδία. Μετὰ τὴν δημοσίευσιν
τοῦ μυθιστορήματος «Αἱ δύο Σημάται» τὸ ὄνομά τῆς
κατέστη γνωστότατον καὶ ἤρρισε νὰ γίνεταί ευρὺς δι-
ατὴν λόγος.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἀγγλικὴ κοινωνία εἶχεν ἀλόμην
πολὺ κουριτανὰ ἦθη. Τὸ γεγονός ὅτι τρεῖς γυναῖκες ἔ-
ζωον εἰς τὸ Λονδῖνον χωρὶς προστάτην σύζυγον ἢ ἀδελ-
φόν, καὶ ὅτι ἡ μία ἀπὸ αὐτὰς ἔγραφε διὰ νὰ ζῆ, ἐπρο-
ξένει πολὺ κακὴν ἐντύπωσιν. Ἦρρισε τοιουτοτρόπως
τὰ σχόλια ὄχι μόνον διὰ τὰ ἔργα τῆς ΟὐΪντα, ἀλλὰ καὶ
διὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς τῆς.

Ἡ μυθιστοριογράφος ἐν τούτοις πολὺ ὀλίγον ἐνδι-
φέρετο διὰ τὰ λεγόμενα εἰς βάρος τῆς. Συναναστρέ-
φετο ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἄνδρας καὶ προσεπάθει νὰ
ἐκμεταλλεῖται τὰς γνώσεις τῶν συμπολιτῶν τῆς. Πολὺ
συχνὰ ἐλητμήνει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ τοὺς πλεόν
στοιχειώδους κανόνες τῆς λεπτότητος. Λέγεται π. χ.
ὅτι ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν Ἀμιλτον Αἰντὲ νὰ τῆς ὁμιλήσῃ
διὰ τὴν μονομαχίαν, ἐνῶ ἐγνώριζε ὅτι ὁ πατὴρ του ἐφο-
νεύθη ἐν μονομαχίᾳ κατὰ τὸ 1830.

Δὲν ἦτο πολμηρὰ, εἶχεν ὅμως πολὺ ἐλευθεριάζοντες
τρόπους μετὰ τοὺς ἄνδρας. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἦτο
ἐπιτετραμμένον εἰς τοὺς κυρίους νὰ καπνίζον ἐνώπιον
κυριῶν. Ἐν τούτοις ἡ ΟὐΪντα παρεκάλει τοὺς φίλους
νὰ καπνίζον ἐλεύθερα ὡς ἂν δὲν ἦτο παρούσα. Διὰ τὴν
αἰσθηματικὴν ζωὴν τῆς πολὺ ὀλίγα εἶνε γνωστὰ. Ἴσως
τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι μόλις ἐπτά ἔτη παρήλθον
ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς.

(Ἐκ τῆς «Νέας Ἡμέρας»)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εἰς τὸ χωρίον Ἴπτος ἢ ἐκ Μ. Ἀσίας πρόσφυγξ
Μελαχροινὴ Τσορμιτάνη ἔτεκε τέρας θῆλυ, ἔχον
κεφαλὴν πιθήκου με ὀφθαλμούς εἰς τὸ μέτωπον καὶ
ἄνευ λαμοῦ, με οὐραν καὶ ὄτα ὄνου. Αἱ χεῖρες ἐπί-
σης τοῦ τέρατος εἶνε μακρὰι, τριχῶται καὶ δυσανάλο-
γοι πρὸς τὸ ὄλον σῶμα. Τὸ τέρας ἐγεννήθη νεκρὸν
καὶ ἐξετέθη εἰς κοινὴν θείαν.

Λοιπὸν καὶ ὁ «Φάουστ» τοῦ Γκαίτε χρησιμοποιεῖ-
σήμερον ὑπὸ τῶν Γερμανῶν διὰ πολεμικὰ σιμπε-
ράσματα. Εἰς τὴν «Φιλοσοφικὴν Ἐταιρείαν» τοῦ Βε-
ρολίνου ὁμιλήσεν ὁ βουλευτὴς τοῦ Πρωσσοῦ Λάν-
δαχ Δρ. Μαξιμιλιανὸς Νούντσε περὶ «πολέμου καὶ
εἰρήνης εἰς τὸν «Φάουστ» τοῦ Γκαίτε. Ὁ ρη-
τωρ εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ἀγγλία εἰς τὸν πα-
ρόντα πόλεμον, παριστᾷ τὸν Μεφίστο καὶ ἡ φράσις
τοῦ «Ὁμουνκόιλου» πρὸς αὐτὸν Βορειοδυτικῶς
Σατατᾶ, εἶνε ἡ περιοχὴ σου ! ἐφορμίζεται κατὰ τὸν
ρήτορα, θαιμάσια σήμερον ἐπὶ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐν γένει ὁ «Φάουστ» τοῦ Γκαίτε παρουσιάζει πολ-
λὰ σημεῖα συγκρίσεως μετὰ τὸν παρόντα παγκόσμιον
πόλεμον καὶ ἡ διπλὴ ἔννοια «Πόλεμος καὶ εἰρήνη»
διαπνέει εἰς τὴν ἐσωτερικὴν του διαμάχην τὸ ὄλον
ποίημα. Ὁ Μεφίστο ἀναπτύσσει εἰς τὸν «Φάουστ» ἕνα
πρόγραμμα: «Βλέπομεν τὸν μικρὸν κόσμον, κατόπιν
τὸν μέγαν. Πόλεμος καὶ εἰρήνη ἐνυπάρχει εἰς τὸν
μικρὸν καὶ τὸν μέγαν κόσμον τοῦ ποιήματος. Ἰδι-
αιτέρως ἐνδιαφέρει ἡ τετάρτη πράξις, ὅπου μᾶς πε-
ριγράφεται πόλεμος καὶ μάχη κατὰ ἐντελῶς νεωτέ-
ραν στρατηγικὴν. Ὅχι ὀλίγα μέρη ἐφαρμόζονται ἐπὶ
τοῦ σημερινοῦ παγκοσμίου πολέμου. Ἰδίως ἡ φράσις
τοῦ Μεφίστο «Πόλεμος, ἐμπόριον καὶ πειρατεία εἶνε
τρισπύστατα, ἀδιαχώριστα». Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πο-
λέμου ἐπιτυγχάνει τέλος ὁ Φάουστ τὴν ἀληθῆ πρόξιν
τῆς εἰρήνης. Λοιπὸν καὶ ὁ «Φάουστ» ἐγράφη πρὸς δι-
καιολογίαν τοῦ σημερινοῦ πολέμου τῶν Γερμανῶν.

Παρά τὴν Ὀδυσσὸν ἀπέθανε κατ' αὐτὰς ἡ Ὀλγα
Ἀλεξίνσκα Λουδμιλά ἐκ δηλητηριάσεως τοῦ αἵ-
ματος προσληφθείσης ἕνεκα διαφόρων τραυματίων. Ἡ
Ὀλγα Ἀλεξίνσκα ἦτο μία ἔξοχος ὑπαρξίς, κατὰ τὰς
Ρωσικὰς ἐφημερίδας, παρασχούσα πολῦτιμος ὑπη-
ρεσίας εἰς τὸν στρατὸν ὡς ἀρχινοσοκόμος καὶ ἐνδό-
ξως ἐργασθεῖσα κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον. Εἰς τὴν
μάχην τοῦ Καμπίνεν, κατ' ἣν ὄραν ἐβοήθει εἰς τὴν
μεταφοράν ἑνὸς βαρέως τραυματισθέντος στρατιώ-
του, καὶ ἵνα τὸν τοποθετήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν ζώνην τοῦ
πυρός, ἐτραυματίσθη ὑπὸ σφαίρας εἰς τὴν χεῖρα. Μό-
λις ἐθεραπεύθη, ἐτοποθετήθη εἰς τὴν στρατιάν τοῦ
Ρουζίκι εἰς τὴν Γαλικίαν, ὅπου παρευρέθη εἰς τρεῖς
μάχας, συνλέγουσα τοὺς τραυματίας ὑπὸ τὸ ἐχθρικὸν
πῦρ. Εἰς τὸ Ροζγκαδάκ, ὁ ἱατρὸς, τὸν ὁποῖον ἐβοή-
θει, ἐφονεύθη πλησίον τῆς ὑπὸ ὀβίδος, τὸ δὲ σῶμα
του ἐξεσφενδονίσθη μετὰ τὴν βιαιότητα ἐπάνω εἰς
τὴν Ὀλγαν Ἀλεξίνσκα, ὥστε αὐτὴ ἐλιποθύμησεν ἐκ
τῆς σφοδρότητος τοῦ κτυπήματος. Μετ' ἀνάπαυσιν ὀ-
λίγων ἡβδομάδων ἐπανήλθεν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ πο-
λέμου, ὅπου ἐπεριποιήθη πολλοὺς τραυματίας, αἰχμα-
λώτους παραμένονσα πολλάκις ἐπὶ ὥρας μακρὰς ὑπὸ
τὸ πῦρ. Μίαν φορὰν μάλιστα ἔμεινεν ἐκτεθειμένη ἐπὶ
δέκα ἐπτά ὥρας.

Κατόπιν μετέβη εἰς τὴν Νότιον Πολωνίαν καὶ παρῆ
στη εἰς τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Πετροκώφ ὑπὸ τῶν Αὐ-
στριακῶν.

Ἐνῶ ἐγκατέλειπε μετὰ τῶν ἄλλων τὴν πόλιν, ἐτραυ-
ματίσθη ὑπὸ σφαίρας εἰς τὸν ὄμον καὶ εἰς τὸ στήθος
ὑπὸ θραύσματος ὀβίδος. Ἐπῆλθε δηλητηρίασις τοῦ αἵ-
ματος καὶ τελευταίως ἀναρρωνύουσα ἀπεστελέετο εἰς
Κρομαίαν ὅπως ἀποκατασταθῇ ἡ ὑγεία τῆς. Παρὰ
τὴν περιποίησιν ὅμως ἡ δηλητηρίασις ὑπερίσχυσε καὶ ἡ
Ὀλγα Ἀλεξίνσκα ἀπέθανεν. Αἱ Ρωσικαὶ ἐφημερι-
δες πλέκουσι τὸ ἐγκώσιόν τῆς.

Ἄλλος δημοσιογράφος, ἀσχολούμενος εἰς μελέτας
Ναπολεονταίους καὶ ἀναφέρων τὴν ἀντιπάθειαν,
τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Ναπολέων Α' διὰ τοὺς δικηγόρους
διηγέται πῶς ἕνας δικηγόρος, Γκατρεξ ὀνόματι, διὰ
νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Αὐτοκράτορα ἔκαμε μίαν ἀστείο-
τητα εἰς βάρος μερικῶν συντρόφων του. Μετέβη λοι-
πὸν εἰς τὸν διασημότερον δικηγόρον τῶν Παρισίων,
τὸν Μπλάκ, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ὑπογράψῃ μίαν
ἀναφορὰν ἐμπόρων πολυεργικῶν τῆς Φλέσσης, ἣν αὐ-
τὸς εἶχε συντάξει, διαμαρτυρομένην παρὰ τῷ διευθυ-
ντῇ τῆς Ἀστυνομίας διὰ τὸ μονοπώλιον, τὸ ὁποῖον πα-
ρεχώρησεν εἰς τοὺς συναδέλφους τῶν τοῦ Μάνς. Ὁ
Μπλάκ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν συνάδελφόν του, ὑπέ-
γραψε τὴν ἀναφορὰν, χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνώσῃ.

Ὅταν ἔλαβε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Μπλάκ ὁ Γκατρεξ,
ἠδυνήθη εὐκόλως νὰ προμηθευθῇ τὰς ὑπογραφὰς καὶ
ἄλλων εἰκοσι μελῶν τοῦ δικηγορικοῦ σώματος. Ἐὰν
δὲ κατὰ τύχην εἰς ἐκ τῶν ὑπογραψάντων ἐξῆτει νὰ
ἀναγνώσῃ τὸ ὑπόμνημα, ὁ Γκατρεξ ἔλεγε ὅτι δὲν
ἠδύνατο νὰ τὸ ἀφήσῃ καὶ ἀπήχετο. Ἐπὶ τέλος τὸ
ὑπόμνημα ἐτυπώθη καὶ μετὰ μεγάλῃς ἐκπλήξεως παρε-
τηρήθη, ὅτι οἱ εἰκοσι δικηγόροι εἶχον ὑπογράψει μίαν
σάτυραν ἀπὸ 20 σελίδας ἐπὶ τῶν ἀντιζηλιῶν μεταξὺ
τῶν πολυεργικῶν τῆς Φλέσσης καὶ τοῦ Μάνς. Ὁ Ναπο-
λέων, ἐγέλασεν ἐγκαρδίως μετὰ τοὺς αὐλικούς διὰ τὸ πά-
θημα τῶν δικηγόρων, ἀλλ' οὔτοι ἐξεστράτευσαν κατὰ
τοῦ Γκατρεξ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε οὗτος μετὰ
δύο ἔτη ἀπέθανεν ἐκ τῆς στενοχωρίας του.

ΤΙ ΠΟΣΟΝ ΚΑΤΑΝΑΛΙΣΚΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὸ ποσὸν τῶν τροφῶν, τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἡμι-
πορεῖ νὰ φάγῃ κατ' ὄλην του τὴν ζωὴν, εἶνε ἀναμφι-
βόλος πολὺ μεγαλειότερον, ἢ ὅσον θὰ ἐνόμιζε τις ἐκ
πρώτης ὄψεως. Φαίνεται τῶντι, ὅτι ἄνθρωπος φθά-
σας εἰς τὰ 70 ἔτη, κατηνάλωσεν 72.000 χιλιόγραμμα
τροφῶν, συμπεριλαμβανομένων καφέ, οἴνου, ζαχαρώσεως
κτλ. Τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου ὑπερβολικόν,
διότι δύναται, κατὰ προσέγγισιν βεβαίως, νὰ ὑπολο-
γηθῶσι λεπτομερώς.

Ὁ κρεοφαγὸς ὑγιὴς ἄνθρωπος τρώγει κατὰ μέσον
ὄρον 180 γραμμάρια κρέατος τὴν ἡμέραν. Ἐὰν παρα-
δεχθῶμεν, ὅτι ἅπαξ τῆς ἡβδομάδος δὲν κρεοφαγεῖ, εἰς
τὰς ὑπολειπομένας 313 ἡμέρας θὰ φάγῃ πλείονα τῶν
39.200 χιλιογράμμων εἰς τὸ διάστημα τῶν 70 ἐτῶν.
Θὰ ἠδύνατο λοιπὸν νὰ καταναλώσῃ π. χ. τρεῖς βόας
700 χιλιογράμμων ἕκαστος, τρεῖς χοίρους 150 λιτρῶν
ἕκαστος πέντε διδελάκια 100 λιτρῶν καθὲν καὶ 15
πρόβατα 70 χιλιογράμμων ἕκαστον καὶ πλείονα τῶν
6.000 χιλιογράμμων πτηνῶν διαφόρων.

Οἱ ἰχθύς, οὗς δύναται νὰ καταναλώσῃ εἰς ἕν ἔτος,
ὑπολογίζονται εἰς 10—12 χιλιόγραμμα. Εἰς τὰ 70
ἔτη θὰ ἠδύνατο κάλλιστα εἰς ἄνθρωπος νὰ φάγῃ ὑπὲρ
τὰ 700 χιλιόγραμμα ἰχθύων.

Οἱ ἰατροὶ φυσιολόγοι Λαντουζέ καὶ Λαμπέ ὤρισαν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ φάγῃ εὐχερῶς 350 γραμμάρια γαιομήλων τὴν ἡμέραν, ἥτοι ὑπὲρ τὰ 130 χιλιόγραμμα (ἥτοι περισσώτερος τῶν δύο σάκκων) κατ' ἔτος. Ἄν τοῦτο ἀληθεύει, ὡς καὶ πράγματι ἀληθεύει, ὁ ἄνθρωπος θὰ ἠδύνατο, διαρκούσης τῆς ὑπάρξεώς του, νὰ δαπανήσῃ 175 σάκκους γαιομήλων, ἴσους περίπου 9 τόννων.

Καὶ ὡς πρὸς τὸν ἄρτον ἔγιναν πειράγματα ὑπολογισμοί. Ὑπελογισθὴν, κατανάλωσις 500—300 γραμμαρίων τὴν ἡμέραν, ἥτοι 200 λιτρῶν κατ' ἔτος, ἥτοι 14 τόννοι, εἰς 70 ἔτη. Ἐάν ζυγίσῃ π. χ. εἰς ἄρτος 30 γραμμάρια, θὰ φάγῃ κατ' ὄλην του τὴν ζωὴν 81 ὅλι γότερα τῶν 300 000 γραμ.

Τῶν χόρτων ἡ κατανάλωσις ὑπελογίσθη κατὰ μέσον ὄρον 225 γραμμάρια κατ' ἡμέραν, ἥτοι 80 χιλιόγραμμα κατ' ἔτος καὶ 550 λίτραι κατ' ὄλην τὴν ζωὴν. Ὁπορικὰ δὲ θὰ ἠδύνατο εἰς νὰ φάγῃ κατ' ὄλην του τὴν ζωὴν ἕως ἐπὶ τόννων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ποτὰ, ἀρκεῖ νὰ λεχθῆ, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ πῖν 120 εκατόλιτρα οἶνον εἰς 70 ἔτη. Ἔστω πῖνον μόνον 1) 2 λίτραν τὴν ἡμέραν ἥτοι 180 λίτρας κατ' ἔτος)· 150 λίτρας οἴνου· 100 ἄλλων ἔστω καὶ ἄν ἴσασιν νὰ πῖν ἕν ποτηράκι κατὰ Κυριακὴν 12, 100 ἴσων γάλακτος καὶ καρνὴ, ὅπως δίνεται νὰ παρασκευασθῆ ἔξ 150 χιλιogramμων. Πρὸς γάλακταν αὐτοῦ τοῦ καφέ ἀναγκαίου ὄχι ὀλιγώτερον τῶν 1, 100 λιτρῶν, ζαχαρώσεως.

Δὲν ἀρκεῖ. Ὑπελόγησαν πόσον μῆκος θὰ ἠδύνατο ν' ἀποτελέσῃ τὰ σιγαρέττα, τὰ ὅποια θὰ ἠδύνατο νὰ καπνίσῃ μέτρως τις καπνιστῆς, κατ' ὄλην του τὴν ζωὴν, καπνίζων ἔστω καὶ ἕν σιγάρον κατ' ἑκάστην. Αὐτὸς λοιπὸν θὰ καπνίσῃ σιγάρα 1,800 μέτρων.

Καὶ ὄλη αὐτὴ ἡ κατανάλωσις τοῦ καταλήγει ; —Ἐἰς τὸ μηδέν.

ΣΤΗΛΗ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Η ΚΟΜΗ

Πάντοτε καὶ πανταχοῦ ἡ κόμη ἐθεωροῦντο ὡς εἰς τῶν πολιτισμωτέων στοιχείων τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Κόμη ὠραία καὶ πλουσία εἶνε ἕν ἐκ τῶν καιχημάτων τῆς γυναικός· εἶνε τὸ ἀπολύτως ἀπαραίτητον πλάσιον τῆς ὠραιότητος τοῦ προσώπου. Δικαίως λοιπὸν αἱ γυναῖκες εἶνε ὑπερήφανοι διὰ τὴν κόμην των καὶ ἀνησχοῦσι ὅταν βλέπωσιν αὐτὴν ν' ἀραιοῦται, ἀλλὰ σχεδὸν πάντοτε αἱ ἴδιαι εἶνε, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶσιν, ἡ αἰτία τοῦ δυστυχήματος τούτου, εἴτε διότι δὲν περιποιῶνται τὴν κόμην των εἴτε διότι κτενίζουσι καὶ διευθετοῦσι αὐτὴν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ στυμῆ, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δίδουσιν εἰς τὰς ρίζας ἄλλην ἀπὸ τὴν κανονικὴν των διεύθυνσιν εἴτε τέλος διότι προκαλοῦσι τὴν ἀναιμίαν των με ὑπερθερμάνσεις πολλὰ συχνὰς εἰς τὰς ὁποίας τὰς ὑποβάλλουσι διὰ τοῦ σιδηρώματος.

Ἡ θοῖξ αὐξάνει κατὰ ὀκτὸ εκατοστόμια περίπου κατ' ἔτος ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος μᾶς ἐπιτρέπει, ἐκπίπτοντας τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν αἰτίνες ἔφθασαν εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τοῦ μήκους των, νὰ δίδωμεν πάντοτε εἰς τὴν κόμην τὴν ἴδιαν ὄλην ἀφοῦ ἡ ἐνέργεια γίνεται μηχανικῶς. Τοιοῦτοτρόπος μία κόμη ἀνανεῖται τελείως κατὰ τὴν διάρκειαν δέκα ἔτων.

Πρέπει νὰ περιποιώμεθα τὴν κόμην μεθοδικῶς ἀναλόγως τῆς ποιότητος καὶ τοῦ χρώματός της, ἐνεργοῦν-

τες πάντοτε συμφώνως πρὸς τὰς ἐξῆς τρεῖς ἀρχάς· ἐπὶ τοῦ δέματος τῆς κόμης δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ὑγρασία, διότι αὐτὴ ἀποροφραμένη τὸ μαλακῶνει καὶ ἐλαττώνει τὴν ζωτικότητα τοῦ βολβοῦ τῆς τριχός· τὸ δέμα τῆς κόμης ἔχει ἀνάγκην ἀέρος ἵνα γίνηται ἡ ἐξάτμισις τῆς ἐφιδρώσεως ὡς καὶ ὅλων τῶν διαφόρων ὀσείων, αἵτινες ρυπαίνουσι τὴν ἐπιδερμίδα, σχηματίζουσι ἕν εἶδος φυσικῆς ὑγρασίας ἐξίσου βλαβερῆς ὡς καὶ ἡ πρώτη ἐπίσης τὰ τροβήγηματα τῆς κόμης συχνότατα ἐπηρεάζουσι τὴν στερεότητα αὐτῆς.

Ἡ βαφὴ τῆς κόμης εἶναι τὸ δυσκολώτερον τῶν πραγμάτων. Ἡ χημεία ἐδανείσθη ὅλους τοὺς θησαυροὺς της, διὰ νὰ ἠμπορήσῃ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἐπιφθορὰν ἐπιήρσιαν τῶν ἔτων. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἠμπούρεσε νὰ τὸ κατορθώσῃ. Τὴν τελευταίαν λέξιν δὲν τὴν εἶπεν ἀκόμη καὶ εἶνε ζήτημα ἐάν θὰ τὴν εἶπῃ ποτε.

Ὁ ἐκ τῶν βαφῶν κίνδυνος κατ' ἀρχὴν εἶναι πραγματικός· ὑπάρχουσι βεβαίως ἐξαιρέσεις τοῦ κανόνος, πρὸς τοῦτο ὅμως ἀπαιτεῖται ἡ μεγαλειτέρα τιμότης ἐκ μέρους τοῦ κατασκευαστοῦ τῆς βαφῆς καὶ ἡ μεγαλειτέρα φρόνησις ἐκ μέρους τοῦ καταναλωτοῦ.

Σχεδὸν ὅλαι αἱ βαφαὶ κατασκευάζονται ἐπὶ τῆ βάσει ἀλάτων τοῦ μολύβδου καὶ τοῦ ἰδραργύρου, ὡς καὶ τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου· ὅλαι ὅμως αἱ μεταλλικαὶ αὐταὶ οὐσίαι ἔχουσιν ὡς ἀποτέλεσμά τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν καὶ ἐνίοτε τὴν δηλητηρίασιν ὀλοκλήρου τοῦ ὄργανισμοῦ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐννοεῖται, ὅτι ἐνδείκνυται αὐστηρῶς νὰ μὴ ἐκλέγῃ τις, ἄνευ σοβαρῆς συμβουλῆς, ἕν παρόμοιον στοιχεῖον ὠραιότητος καὶ νεότητος, τὸ ὅπολον εἶναι τὸσον δόλιον καὶ ἐπικίνδυνον.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Εἰς τὸν Πειραιᾶ μετεφέρθησαν δέκα Λόστριακοὶ αἰχμάλωτοι τῶν Σέρβων ὑπὸ συνοδείαν ἑνὸς ἐνομοταξίου.

—Ἐνὴν ἑταιρεία ἐπέβαλε προτάσεις εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας διὰ τὴν ἐκμίσθωσιν τῶν ἑλληνικῶν κοραλλίων.

—Εἰς τὴν Ἀλυσίδα, ἀποφάσει τῆς Φιλοδυσκῆς Ἐνώσεως κατηργήθη ὠραῖον ἄλσος με δένδροστοιχίας, κηπάκια, πευκῶνες καὶ κηπαρσῶνες.

—Εἰς τὴν Κρήτην ἀνευρέθησαν ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα.

—Ἐπίσης εἰς τὸν Βόλον ἀνευρέθησαν ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολόγου Ἀθανασίου Πούλου.

—Εἰς τὸ Μεσολόγγιον σφοδρὰ θύελλα κατέστρεψε τὰ σπορεῖα τοῦ δημοσίου ἀγροκτηρίου.

—Εἰς τὸν Κινηματογράφον Ἀπόλλων ὅταν παρουσιάσθῃ ἡ ταινία με τὴν ὑπόδοχὴν τῆς κ. Βενιζέλου εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ θέατρον ἐσεισθῆ ἀπὸ τῆς ζωηρᾶς ἐκδηλώσεως τοῦ κόσμου.

—Τὸ Λαχεῖον τοῦ Στόλου τὸ ἐκέρδιον ἡ ἐπιτυχία τοῦ Λεωνιδίου Εὐαγγελίστρια.

—Νέα τορπίλλη ἀνευρέθη εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας.

—Ἡ κ. Παπαδοπούλου ταξιδεύουσα με τὴν «Λουκιτιανία» ἐσώθη χάρις εἰς τὴν κολιμβητικὴν της δεινότητα.

—Ἐκολίμηθη ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ὥρας.

—Ἡ ὠραία ἰδέα τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλέως Σοφίας περὶ τῶν λαϊκῶν σπιτιῶν ἤρξισ νὰ λαμβάνῃ σάρκα.

—Ποῦ γρήγορα τὰ λαϊκὰ σπιτάκια θὰ ἀνεγερθοῦν εἰς μίαν συνοικίαν τῶν Ἀθηνῶν.

—Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην θὰ ἀνεγερθῆ παρεκκλήσιον εἰς τὸν τόπον τῆς δολοφονίας τοῦ ἐθνικοῦ Βασιλέως.

—Τὴν 30 Ἀπριλίον ἔληξεν ἡ ἀποστολὴ τῶν Στρατιωτικῶν Διηγημάτων.

—Ἡ ἐπιτροπὴ ἀριθμεῖ κατὰ πολλὰς δεκάδας τὰ ἀποστελλόμενα ἔργα.

—Ὁ φρονεθεὶς εἰς τὸ πεδίον τῶν μαχῶν ἔγγονος τοῦ φιλέλληνος Γλάστουτος ἦτο μέλος τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου.

—Ἐξακολουθεῖ εἰς τὸ κατὰστημα τῆς κυρίας Εὐαγγελίας Μπαλάνου ἡ αὐτὴ καθημερινὴ συγκέντρωσις.

—Ὅλαι αἱ κοσμικαὶ κυρία τῶν Ἀθηνῶν ἐννοοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰ καπέλλα των ἀπὸ τὸ ἐκλεκτὸ κατὰστημα τῆς.

—Ὅλαι τὰ γουστὰ τὰ ἱκανοποιεῖ, ὅλας τὰς ἰδιοπροσίας τὰς θεραπεύει. Ὅδὸς ἀρ. 10.

BIBLIA ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

—Διηγήματα.

Ἐἰς ἕνα τόμον φιλοκάλλως τυπωμένον ἐξέδωκεν ὁ κ. Δημ. Γ. Καμπούρογλου εἴκοσι καὶ δύο τὸν ἀριθμὸν διηγημάτων. Ἡ δροσερότης τοῦ διακρίνει ὅλα τὰ ἔργα τοῦ συγγραφέως εἶνε ἀφθόνως σκορπισμένη καὶ εἰς τὰ δημοσιεύματα αὐτά.

—Ὁ νέος Ἑλληνομνήμων.

Ἐξεδόθη ὁ δωδέκατος τόμος (τεῦχος Α', 31 Μαρτίου 1915) τοῦ «Νέου Ἑλληνομνήμωνος» τοῦ καθηγητοῦ κ. Λάμπρου. Ἐἰς τὸ τριμηναῖον αὐτὸ περιοδικὸν σύγγραμμα ἀνευρίσκειται πλοῦτος ἱστορικῆς καὶ ἐθνικῆς ὕλης μετὰ θαυμαστῆς ἐπιμελείας συλλεγόμενος ἀπὸ τὸν διαπρεπῆ ἱστορικὸν μας.

Ἐἰς τὸ ἐν λόγω τεῦχος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων δημοσιευμάτων περιέχονται καὶ αἱ δύο ποιητικώταται διαλέξεις τοῦ κ. Λάμπρου «Ἄν ἦμιον ζωγράφος» καὶ «Ἄν ἦμιον ποιητής».

—Τὰ πεπραγμένα τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων.

Ἐξεδόθη εἰς τεῦχος κομψὸν ἡ ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων τοῦ «Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων». Κατ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ 1914 ἐνοσηλεύθησαν εἰς τὸ Ἀσύλον 109 ἀσθενεῖς. Ἐν γένει ἡ ἐκθεσις ἀποδεικνύει τὴν οἰκοκυρεμένην διοίκησιν τοῦ Ἀσύλου, ἡ ὁποία χάρις εἰς τοὺς ἀρτῆτους κόπους καὶ τὰς φροντίδας τῆς κυρίας Ἐλένης Νεγρεπόντη ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποδίδῃ καρπὸς ἀξίους μεγάλης κοινωνικῆς ἐνισχύσεως.

—Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ πολῖτιμος συνεργάτης τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως» κ. Γ. Φραγκιάς, ἀκαταπόνητος ἐξακολουθεῖ τὴν δημοσίευσιν τῶν μελετῶν του ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου ζητήματος τοῦ ἐν Ἑλλάδι Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ὁ κ. Φραγκιάς, ἐπιστήμων θαυρῆς, μελετητῆς ἀκούρατος, ἰσχυρὰ φάνοια καὶ νοῦς κριτικὸς φωτισμένος πλουτίζει ἐκάστοτε τὴν σύγχρονον ἐπιστήμην με ἔργα φέροντα τὴν σφραγίδα τῶν πλουσίων πνευματικῶν του ἐφοδίων. Διὰ τοῦ ὑπὸ κρίσιν τόμου ἐρεινῶνται τὰ τοῦ θεσμοῦ τούτου εἰς ὑπερτριῶντα ξένας χώρας, καὶ ἀναφέρεται ἡ ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλλάδι ἱστορία του ἀπὸ τῆς οἰστάσεως τοῦ Βασιλείου μέχρι τῆς ἐπιψηφίσεως τῶν περὶ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀρθρῶν τοῦ Συντάγματος, ἥτοι μέχρι τοῦ 1911.

Ἐν τέλει δὲ παρατίθεται καὶ ὁ ψηφισθεὶς, κυρωθεὶς καὶ δημοσιευθεὶς ἀλλὰ μὴ ἐφαρμοσθεὶς ὑπ' ἀριθ. 290 τοῦ 1914 νόμος περὶ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Φραγκιά, προϊόν πολιμαθείας, πείρας, παρατηρικότητος καὶ θαθείας ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, συμπληρούμενον καὶ διὰ τῆς ἐκδόσεως δευτέρου τόμου, θέλει καταστή πολῖτιμον βοήθημα

διὰ πάντα Ἑλληνα ἅμα τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ νόμου περὶ «Συμβουλίου Ἐπικρατείας».

—Μακεδονία καὶ χριστιανικὰ μνημεῖα.

Ὁ σεβαστὸς καθηγητῆς κ. Ζησιού ἐξέδοτο εἰς τὸν μελέτην περισπούδαστον περὶ τοῦ Χριστιανικῶν μνημείων τῆς Μακεδονίας. Ὁ ἀκαταπόνητος μελετητῆς τῆς πατρώας ἱστορίας ἐπισκεφθεὶς προσωπικῶς τὴν Μακεδονίαν παρέχει πολυτίμους ἱστορικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς πληροφορίες διὰ τὰ σπουδαιότερα χριστιανικὰ μνημεῖα τῆς περιμαχητοῦ Μακεδονίας. Τὸ ἔργον του εἶνε σπουδαιότατον καὶ πληροῦ ἐπιτακτικῆν ἀνάγκην.

ΕΚΘΕΣΙΣ

Τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐταιρείας Σιδηροδρόμων Πειραιῶς — Ἀθηνῶν — Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἔτους 1914

Κύριοι Μέτοχοι,

Ἐποβάλλομεν ὑπὸ τὴν κρίσιν ἡμῶν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ, τὸν Ἰσολογισμὸν τοῦ λήξαντος ἔτους 1914 μετὰ προτάσεως διανομῆς μερίσματος ἐν 500 δραχμ. 5.50 κατὰ μετοχὴν.

Ἡ ἀπὸ ἑτῶν ἤδη παρατηρούμενη σταθερὰ βελτίωσις τῶν ἡμετέρων εἰσπράξεων ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὸ πρῶτον ἑξάμηνον τῆς ὑπολόγου χρήσεως μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως. Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἐκτραγεῖς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δευτέρου ἑξαμήνου Ἑυρωπαϊκὸς πόλεμος καὶ ἡ ἐντεῦθεν δημιουργηθεῖσα παγκόσμιος οικονομικὴ κρίσις ἐπέδρασε δυσμενῶς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἐκμεταλλεύσεως ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐ μόνον ἐξευθύνεισε τὰ πλεονάσματα τῆς α' ἑξαμηνίας, ἀλλὰ καὶ ἔλλειμμα συνολικὸν τῶν ἐτησίων εἰσπράξεων ἐδημιούργησεν ἐκ δραχμ. 158.038.35.

Ἄξιον ἰδιαίτερας μνείας εἶναι ὅτι, ἐν τοιαύτην ἐσοχῶν ὀλιγῶν μέσων τῶν ἡμετέρων εἰσπράξεων, αἱ εἰσπράξεις ἐξ ἐμπορευμάτων παρουσιάζονται ἠΰξημένα κατὰ δραχμ. 59.747.50, ἐνθ' ἀντιθέτως αἱ εἰσπράξεις ἡμῶν ἐξ ἐπιβατῶν ἐμειώθησαν κατὰ δραχμ. 217.785.85.

Καὶ καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὴν μείωσιν τῶν ἐξ ἐπιβατῶν εἰσπράξεων ἡμῶν, αὐτὴ ἀποδοτέα εἰς τὴν κατὰ τὸ δευτερον ἑξάμηνον διακοπὴν πάσης κυκλοφορίας ξένων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκ τῆς οικονομικῆς κρίσεως χρηματικῆν δυσπραγίαν τῆς Πελοποννήσου. Ἀντιθέτως ὅμως ἐν τῇ μικρᾷ ὑπερβάσει τῶν ἐξ ἐμπορευμάτων εἰσπράξεων ἡμῶν διαβλέπει τὸ Συμβούλιόν σας, Κοι Μέτοχοι, εὐοκίανον ἐνδειξὴν διὰ τὸ μέλλον, ὅτε συμπραξαίον ἐντεῦθεν, ὅτι τὸ ἐμπόριον ὀσιμέραι προορῖνει τὰς διὰ τοῦ σιδηροδρόμου μεταφορὰς, λόγω τῆς παρεχομένης αὐτῷ ταχύτητος καὶ ἀσφαλείας.

Αἱ δαπάναι ἐκμεταλλεύσεως ἀντὶ δραχμ. 4.381.658.77, ὅσαι ἦσαν κατὰ τὸ 1913, ἀνῆλθον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς δραχμ. 4.675.506.36, παρουσιαζομένης ὀλικῆς αὐτῶν αὐξήσεως κατὰ δραχμὰς 293.847.59.

Ἡ αὐξήσις αὐτῆ των δαπανῶν προήλθεν Ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐκμεταλλεύσεως δραχμ. 52.753.—
» » » » ἔλξεως » 210.839.—
» » » » συντηρήσεως » 29.218.—
τοῦ ὑπολοίτου ὀφειλομένου εἰς μικρὰς αὐξομοιώσεις τῶν ὄλων ὑπηρεσιῶν.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκμεταλλεύσεως, τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν ἐπὶ πλέον δαπανῶν αὐτῆς ἀφορᾷ αὐξήσεως τῶν μισθοδοσιῶν καὶ λοιπῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ, ἀμαξοσταχίων καὶ Σταθμῶν, ὀφειλομένης εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ληφθέντων ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως μέτρων περὶ κανονισμῶν τῶν ὠρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ καὶ τὰς κατόπι τῆς διημέρου ἀπεργίας τοῦ Ἰουνίου δοθείσας εἰς τὸ προσωπικὸν αὐξήσεις.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἔλξεως, δέον νὰ

σημειωθή πρό παντός, ότι αί δαπάναι αὐτῆς ἤθελον εἶσθαι οὐσιωδῶς μεγαλείτεραι, ἐάν κατά τὴν ἔκρηξιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου δὲν εὐρίσκειτο ἡ Ἐταιρεία ἡμῶν, χάρις εἰς τὴν πρόνοιαν τῆς Διοικήσεως, μὲ ἱκανὰ ποσὰ γαιανθράκων ἐν ταῖς ἀποθήκαις καὶ ἐάν δὲν ἐμερίμνα περι νέων προμηθειῶν εἰς λογικὰς ἀκόμη τιμὰς γαιανθράκων καὶ ναύλων, εἰς τρόπον, ὅστε νὰ ἐπιτελεθῆ ἐν τῷ συνόλῳ διὰ τὸ παρελθόν ἔτος μέση τιμὴ γαιανθράκων, χαμηλοτέρα τῆς τοῦ προηγουμένου ἔτους.

Σχετικῶς πρὸς τὰ αἴτια, τὰ προκαλέσαντα τὰς ἐπὶ πλείον δαπάναις τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἑλβετίας, παρατηροῦμεν, ὅτι ἐξ αὐτῶν ποσὸν ἐκ δραχ. 40,000 δέον ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν Β. Δ. τῶν κανονιστικῶν τῶν ὥρων ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ καὶ ἔτεραι 200,000 δραχμαὶ ἐδαπανήθησαν, ὅπως ἀνακτηθῆ καθιστέρημα τῶν τριῶν τελευταίων ἐτῶν εἰς τὰς γενικὰς ἐπισκευὰς τῶν ἀτμαμαζῶν καὶ τοῦ τροχαίου ὕλικου ἐν γένει, προκληθῆν καὶ ἐξ ἄλλων λόγων, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τῶν ἐκτελεσθέντων ἐν τῷ Κεντρ. Ἐργοστασίῳ ἔργων ἀνακαινίσεως αὐτοῦ καὶ λόγῳ ἐλλείψεως ἐπαρκῶς προσωπικοῦ ἕνεκα τῶν πολέμων.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς συντηρήσεως ἐκ τῶν ἐπὶ πλέον δατανῶν αὐτῆς, δραχ. 10,000 περίπου δέον νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν Β. Δ. τῶν κανονιστικῶν τῶν ὥρων ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ καὶ αἱ λοιπαὶ ἰδίως εἰς ἀξήσεις τῶν ἀπολαυδῶν τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ καὶ λόγῳ ἀρχαιότητος ἀλλὰ καὶ λόγῳ σπάνιου τῶν ἐργατῶν.

Ἐν περιλήψει αἱ προκληθεῖσαι ἀξήσεις τῶν δατανῶν τῆς ἐκμεταλλεύσεως κατὰ τὴν λήξασαν χρῆσιν ὀφείλονται διὰ μὲν δραχ. 100,000.—εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν Β. Δ. τῶν κανονιστικῶν τῶν ὥρων ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ καὶ τὰς δοθείσας αὐτῷ ἀξήσεις μεθοδωσῶν καὶ ἀπολαυδῶν κατὰ τὴν ἀπεργίαν τοῦ Ἰουνίου.

Αἱ δὲ ὑπόλοιποι δραχ. 200,000 προσεκήθησαν ὅπως ἀνακτηθῆ τὸ προγενεστέρως δημιουργηθῆν καθιστέρημα εἰς τὰς γενικὰς ἐπισκευὰς τοῦ τροχ. ὕλικου.

Καθόσον ἀφορᾷ τὰς διαφόρους προβλέψεις, ἠκολουθήσαμεν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος τὴν τακτικὴν τῶν προηγουμένων ἐτῶν.

Καθόσον ἀφορᾷ τὰς ἀποσβέσεις εἰχομεν κατὰ τὴν λήξασαν χρῆσιν πλὴν τῶν συνήθων ἀποσβέσεων ἀξίας ἐπιπλέον, ἐλλειψμάτων ἐκμεταλλεύσεως λουτρῶν Κυλλήνης καὶ Ξενοδοχείου Ὀλυμπίων, νὰ ἀποσβέσασιν καὶ δραχ. 4,545.55 εἰς ὅσα ἀνήλθον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὑπηρεσίας τῶν ὀχημάτων ἐσπιατορίων μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου 1914, ἡ διαφορά τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, μέχρι τοῦ ποσοῦ ὅπερ δὲ τῆς ομιχιάσεως ἡμῶν μετὰ τῆς Cie des Wagons Lits εἰχομεν ἐγγυηθῆ αὐτῇ καὶ ὅπερ συνεπὲς εἰχομεν νὰ τῇ καταβάλωμεν.

Κατὰ τὴν λήξασαν χρῆσιν καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῶν μετόχων τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1913 ἔγεντο διὰ δημοσίας ἐγγραφῆς πρὸς τοὺς μετόχους παλαιῶν μετοχῶν ἡ ἐκδοσις 8,850 μετοχῶν ἐκ τῶν τῆς τελευταίας ἐκδόσεως εἰς τιμὴν δραχ. 112.88—πραγματοποιηθέντος ἐντεῦθεν κέρδους ἐκτάκτου ἐκ δραχμῶν 113,722.50 διὰ τοῦ ὁποίου τὸ Συμβούλιόν σας ἐθεώρησεν ὀρθὸν νὰ προσανξήσῃ τὸ πέρυσι δημιουργηθῆν κεφάλαιον κινήσεως καὶ ἀνανεώσεως συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 48 τοῦ Καταστατικοῦ, ἀκολουθεῖν ἐν τούτῳ καὶ ἐν μέτρῳ τοῦ ἐφικτοῦ, τὴν τακτικὴν τῆς ἐνίσχυσεως τοῦ κεφαλαίου τούτου, ἣν ἐθεώρησε καὶ θεωρεῖ ὡς τὸν πρῶτον παρὰ γοντα τῆς εὐρωσπίας τῆς Ἐταιρείας.

Συμφώνως μὲ τὸν ὑποβαλλόμενον ὑπὸ τὴν κρίσιν ὑμῶν Ἰσολογισμόν, τὰ κέρδη τῆς ληξιάσεως χρήσεως ἡμῶν μετὰ τοῦ ὑπολοίπου κερδῶν τῆς προηγουμένης καὶ μετ' ἀφαιρέσιν κατὰ τὰ ἄνω τῶν δραχμῶν 113,722.50 ὅσαι εἰσφέρονται εἰς τὸ κεφάλαιον κινήσεως καὶ ἀνανεώσεως ἀνήλθον εἰς δραχ. 1,159,823.66, ἐφ' ὧν προτείνεται ὑμῖν ἡ διανομὴ δραχ. 5.50 κατὰ μετοχὴν ἐπὶ τῶν ἐν κυκλοφορίᾳ 131,

830 μετοχῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἔχει διανεμηθῆ ἐν προμήρισμα δραχ. 2.—κατὰ μετοχὴν, διανεμηθήσονται ἤδη μετὰ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ Ἰσολογισμοῦ ἔτεραι δραχ. 3.50.

Ἐνεργουμένων τῶν ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ ὀριζομένων κρατήσεων καὶ ἀφαιρουμένων τῶν ἐπὶ τῶν διανεμομένων κερδῶν φόρων τοῦ Δημοσίου παντὸς εἶδους, ἀπομένει ὑπόλοιπον κερδῶν εἰς νέον ἐκ δραχ. 215,460.41, θεωρηθέντος ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ἀξίμους αὐτῆ τοῦ ὑπολοίπου εἰς νέον, λόγῳ τοῦ ἐξαιρετικῶς ἀνωμαλοῦ τῆς καταστάσεως ἐν γένει.

Συμφώνως πρὸς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, παρακαλοῦμεν ἡμᾶς Κοι Μέτοχοι, ὅπως, εἰραρεστοῦμενοι, ἐγκρίνητε τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Καταστατικοῦ γενομένην ἐκλογὴν τῶν κ. κ. Θεοδ. Ρετσίνα καὶ Κωνστ. Πολυγέροντος ὡς συμβούλων, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συμβούλων μέχρις 11.

Καλεῖσθε ἐπίσης ὅπως προβῆτε εἰς τὴν ἐκλογὴν τριῶν ἐλεγκτῶν καὶ δύο ἀναπληρωματικῶν διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1915 συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ Καταστατικοῦ λαμβάνοντες ὑπὸ σημείωσιν, ὅτι οἱ προϋπάρχοντες τοιοῦτοι εἰσὶν ἐκ νέου ἐκλεξιμοί.

Σχετικῶς πρὸς τὸ τροχαῖον ὕλικόν ἐπρομηθεύομεν κατὰ τὴν λήξασαν χρῆσιν.

5 νέα ὀχήματα Γ' θέσεως roggies

2 ὀχήματα ἐσπιατορία »

10 ὀχήματα Γ' θέσεως μὲ δύο ἄξονας.

Ἐκ δὲ τῶν 8 ἀτμαμαζῶν ἰσχυροτάτου τύπου, ὧν τὴν παραγγελίαν εἰχομεν ἀναγγεῖλη ὑμῖν κατὰ τὴν περιουσίαν ἡμῶν λογεδοσίαν ἀφίχθησαν μόνον αἱ πρῶται τρεῖς.

Δέον ὅμως νὰ σημειωθῆ, ὅτι λόγῳ τοῦ πολέμου δὲν κατέστη δυνατόν νὰ τηρηθῶσιν οἱ ὅροι τῆς μακροπροθέμου ἀποπληρωμῆς τῶν παραγγελιῶν τούτων.

Προεκλήθη ἐντεῦθεν ἀκινήτοισις κεφαλαίου ἀποροφήσασα τὸ προϊόν τῆς ἐκδόσεως τῶν 8,850 μετοχῶν καὶ ἀπολύτως δεδικοιολογημένη λόγῳ τῶν διαρκῶς αὐξανόμενων ἀναγκῶν τῆς ἐκμεταλλεύσεως.

Ἐτέρωθεν, κατόπιν τοῦ πολέμου ἐδημιουργήθη τοσοῦτον ἀνώμαλος κατάσταση τῶν διεθνῶν συναλλαγῶν, ὥστε νὰ μὴ εἶνε πλέον δυνατὴ παρὰ τοῖς μετρητοῖς πᾶσα προμήθεια καισίου ἕλης καὶ ὕλικῶν ἐν γένει.

Ἐκ τῶν λόγων τούτων, συντρεχούσης δὲ ἐν μεγάλῳ μέτρῳ καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς μειώσεως τῶν ἡμετέρων εἰσπράξεων, ἐδημιουργήθη ταμιακὴ δυσχέρεια, ἰδίως λόγῳ ἀνεπαρκείας πραγματικοῦ κεφαλαίου κινήσεως, ἧς κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Συμβουλίου σας μόνον διὰ προσωρινοῦ τινος δανείου θὰ ἦτο δυνατόν νὰ καλυφθῆ.

Δυστυχῶς καὶ περὶ τῆς συνομιλορήσεως τοῦ δανείου τούτου μόνον εἰς προκαταρκτικὰς συνεννοήσεις κατέστη δυνατόν νὰ προσέλθωμεν ἔχομεν ὅμως πολλοὺς λόγους νὰ ἐπιβῶμεν, ὅτι ἐάν ἡμεῖς, Κοι Μέτοχοι, ἠθέλατε ἐξουσιοδοτῆσαι τὸ Συμβούλιόν σας νὰ προβῆ εἰς τὴν συνομιλορήσιν τοῦ προσωρινοῦ τούτου δανείου, ταχέως θέλομεν καυλιήσῃ εἰς ὀριστικὸν ἀποτέλεσμα.

Λαμβάνομεν ὅθεν τὴν τιμὴν νὰ ζητήσωμεν παρ' ὑμῶν τὴν ἄδειαν συνομιλορήσεως ἐνὸς προσωρινοῦ δανείου μέχρι ποσοῦ δραχ. 1,200,000 ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου καὶ λήξεως πενταετοῦς κατ' ἀνώτατον ὅρον.

Συγχρόνως ὅμως δέον νὰ ἐξουσιοδοτήσῃτε τὸ Συμβούλιόν σας, ὅπως ὑποσχεθῆ εἰς τὸν κεφαλαιούχον μετ' ὅν ἠθελε συνομιλορήσῃ τὸ δάνειον, ὅτι καθ' ἣν περίπτωσιν κατὰ τὸ μέχρι τῆς λήξεως τοῦ δανείου τούτου χρονικὸν διάστημα, ἠθέλατε ἐγκρίνη καὶ ἀποφασίσῃ τὴν ἐκδοσὴν τῶν μῆπο ἐνδεδομένων 15,000 μετοχῶν, ἐκ τοῦ προϊόντος αὐτῶν θὰ ἐξοφληθῆ προνομιακῶς τὸ δάνειον τοῦτο.

Παρακαλοῦμεν τέλος ἡμᾶς, ὅπως, εἰραρεστοῦμενοι, ἀφαιρήσῃτε τὸ Συμβούλιόν σας ἐλεύθερον νὰ κανονίσῃ τὴν ἡμέραν ἀφ' ἧς ἀρξῆται ἡ πληρωμὴ τοῦ μερίσματος, βέβαιον ὅτι θέλει καταβάλλῃ πᾶσαν μερίμναν διὰ τὴν ὅσον οἶον τε ταχεῖαν ἐναρξῆ τῆς πληρωμῆς αὐτοῦ.

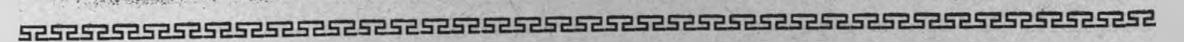
ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ

Γ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ

Ἐὰν αἱ Ἀθῆναι δύνανται νὰ ὑπερηφανεύωνται διὰ τὰς τελευταίως σημειωθείσας καταπληκτικὰς προόδους των, μία ἀφορμὴ πρὸς τοῦτο εἶνε καὶ τὸ μέγα αὐτὸ κατὰστημα εἰς τὸ ὁποῖον συνεκεντρώθη πλουσία ἐπίπλωσις, ἀπαστράπτουσα καθαρῶς, πρόθυμος ὑπηρεσία, μοναδικὴ ἀφθονία ὄλων τῶν εἰδῶν τῆς ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ καὶ τῆς ΓΑΛΑΚΤΟΜΙΑΣ. Πρῶτον αὐτὸ ἐκαινοτόμησεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς εὐθηρῆς διανομῆς κατ' οἶκον ἀγνοῦ καὶ νοποῦ ΑΓΕΛΛΑΔΙΝΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ! Τὰ ΓΙΑΟΥΡΤΙΑ του κατέστησαν ὀνομαστά, ὅλα δὲ τὰ εἶδη τῆς ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΙΑΣ παρέχονται ἀφθονα, εὐθηνὰ καὶ μὲ ὑλικά ἐκλεκτὰ καὶ ἐπιμελημένα. Τὰ εἶδη τῆς ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ γαργαλιστικώτατα, γευστικώτατα, ἀπολαυστικώτατα. Κατόπιν ὄλων αὐτῶν δικαίως θεωρεῖται τὸ κέντρον ὄλου τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου. Δικαίως εὐρίσκον θέσιν μόνον οἱ προνοητικοὶ ποῦ φροντίζον ἐγκαίρως νὰ τὰς καταλαμβάνωσι καὶ ἀκόμη δικαιώτερον οἱ συχνάζοντες εἰς θέατρα δὲν θεωροῦσι τὴν διασκέδασίν των πλήρη ἂν δὲν πάρωσι μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τὸ ἀναψυκτικὸν των ἢ τὸ παγωμένο γάλα των, ἢ τὴν ἀβρὰν κρέμαν των εἰς τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας τῶν

ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΒΟΥΣΤΑΣΙΩΝ

48—ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ—48

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛ. Δρ. 60.000.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διευθυνσις τηλεγραφική

ΑΘΗΝΑΙΚΗΝ-ATHENOCLES

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ἐκτελεῖ πᾶσαν Τραπεζικὴν ἐργασίαν, ἥτοι: Προεξοφλήσεις ἐμπορικῶν γραμματιῶν καὶ συναλλαγματικῶν, προκαταβολὰς ἐπὶ χρεωγράφων καὶ ἐμπορευμάτων, εἰσπράξεις τραπεζικῶν παντὸς εἶδους χρεωγράφων, φορτωτικῶν, συναλλαγματικῶν, γραμματιῶν ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, ἐκτελεῖ χρηματιστικὰς ἐντολὰς ἐκδίδει ἐπιταγὰς, πιστωτικὰς ἐπιστολὰς καὶ τηλεγραφικὰς ἐντολὰς πληρωμῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ, ἀνοίγει τρέχοντας λισμοὺς ἠγγυημένους, δέχεται καταθέσεις χρεωγράφων πρὸς φύλαξιν ἀντὶ ἐλαχίστων δικαιωμάτων καὶ ἐνοικιάζει διαμερίσματα χρηματοκιβωτίων διαφόρων διαστάσεων ὑπὸ ὄρους λίαν εὐνοϊκοῦς διὰ τὸ κοινόν.

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν δέχεται καταθέσεις εἰς χρυσόν, ἐπιταγὰς (chèques) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ εἰς τραπεζογραμματῖα ὑπὸ ὄρους λίαν εὐνοϊκοῦς.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις εἰνε ἀποδοτέαι εἰς ὄνομα ἐνηργήθησαν, αἱ δὲ εἰς ἐπιταγὰς (chèques) ὁμοίως ἀποδίδονται δι' ἐπιταγῶν (chèques) τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀνταποκριτῶν της. Οἱ δεδουλευμένοι τόκοι πληρώνονται καθ' ἐξαμηνίαν ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

Ταμειτήριον μὲ ἰδιαίτερον ὑπηρεσίαν λειτουργεῖ καθ' ἐκάστην.

Ὑποκαταστήματα:

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: Ἐν Πειραιεῖ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλα, Ἰωαννίνοις, Χίῳ, Πάτραις, Σπῶν, Καλαμῖς, Τριπόλει, Βόλῳ, Λαρίσση, Χανίοις, Ἡρακλείῳ καὶ Ρεθύμνῳ.

ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ: Ἐν Κων)πόλει. (Ὑποκατάστημα ἐν Γαλατῷ μετὰ Πρακτορείου ἐν Σταμπούλ), Ἀμισῷ, Σμύρῃ.

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ: Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Καίρῳ, Ζαγαζίκῳ.

ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῳ: (No 22 Fenchurch Street).

ΕΝ ΛΕΜΕΣῳ (Κύπρου)

ΕΝ ΛΙΜΕΝῳ Βαθέος (Σάμου).

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Δ. Στεφάνου (Ἀντιπρόεδρος), Ἰάκωβος Μπονιέ (Διευθύνων Σύμβουλος), Ἰω. Ἀθηνογένης, Κ. Βερούνη, Δ. Ζαρίφης, Σ. Εὐγενίδης, Βαρόνος δὲ Νεφελίς, Ἐμμ. Ροδοκανάκης καὶ Μ. Λάσκαρης

Γενικὸς Διευθυντής
Ι. ΗΛΙΑΣΚΟΣ

